

העולם הזה

שכירא:

הנפילה

קרא ירי

מספר פעמים בשבועות האחרונים נכשלה משטרת ישראל בצורה חמורה. היה זה השתתפות ברצח השוטף וייצמן בתל-אביב, וכך היה כאשר ביקשה את מעצרו של האנשים שהם מבקשים את מעצרו, מעורבים בפרשות רצח חמורות.

כך היה כאשר ביקשה המשטרה את מעצרו של מאיר אולאי, חושב רמלה, כחשוד בהשתתפות ברצח השוטף וייצמן בתל-אביב, וכך היה כאשר ביקשה את מעצרו של סרן הצנחנים (מיל.) אורי לוי, כחשוד בהשתתפות ברצח אילן אשור.

לוי במעצר

מי יפצה קורבן שווא?

העולם הזה מקפיד לציין במקרים כאלה כי החשוד הוא בחזקת חשוד בלבד, וכי כל מה שמייחסים לו טרם הוכח והוא בגדר השערה בלבד.

פונמיות המועצר - זכות יסוד

הבעיה היא שלא תמיד אפשר לבוא אל המשטרה בטענות במקרים כאלה. חובתה של המשטרה היא לבדוק כל פירור של מידע המגיע לידה בקשר לחקירות שהיא מנהלת. אין כל דרך אחרת לברור בין מידע כוזב ואמיתי מאשר מעצרו של חשודים וחקירתם.

מי שבא כיום לטעון כי לאור התקלות שארעו לאחרונה יש לאסור את פירסום שמותיהם של חשודים הנעצרים לחקירה עד להגשת כתב-אישום נגדם, חי בעולם של הזיות ואשליות. זוהי גזירה שלא תעמוד במבחן המציאות ושעתונות חופשית אינה יכולה להסכים לה. לפי הצעה כזו אסור היה כיום, למשל, לפרסם מי הוא היפאני שנעצר בלוד אחרי ליל הדמים שם, כיוון שכל עוד לא נערך משפטו הוא בחזקת חשוד בלבד, מבחינת החוק היבש.

עוד יותר מזאת: אין כל ערובה שכאשר מזינים את המשטרה במידע מוטעה, יתברר הדבר כבר בחקירה הראשונית. לפעמים עלולה הטעות להתגלות גם אחרי הגשת כתב-האישום, כך שתקנה כזו לא תועיל בדבר.

מצד שני עלולה תקנה שתאסור פירסום שמות חשודים הנעצרים לחקירה, לגרום לפגיעה הרבה יותר חמורה לדמוקרטיה ואולי אף לפרטים. היא עלולה להביא למצב בו תוכל המשטרה לעצור את כל מי שתחפוץ בכך ללא כל פיקוח ציבורי. איסור פירסום שמות עצורים, עלול להביא בתנאים מסוימים להתדרדרות עד כדי שימוש בנשק המעצר לצרכים פוליטיים.

קל לתאר מצב בו ירצה שר משטרה פלוגי של מפלגה מסוימת למנוע פעילות של עסקן פוליטי מתחרה. כל מה שהוא יצטרך לעשות הוא לבקש מהמשטרה לעצור בחשד מסויים. כיוון שלא ניתן יהיה לפרסם את דבר המעצר, ממילא אי אפשר יהיה להלחם בו בצורה פומבית וגלויה.

פונמיות המעצר, בדומה לפונמיות המשפט, היא אחת מזכויות היסוד של האזרח שבאה להגן עליו. כל מי שקורא להסלה פותח פתח לתופעות אנטי דמוקרטיות וטוטאליטריות.

כמו בכל תהליך דמוקרטי, הבא להגן על כלל החברה, יש יוצאים מהכלל, הנפגעים. על כך אין לבוא בטענות לא אל העתונות ולא אל המשטרה. זהו אחד מפגמי המשטר הדמוקרטי, שבסופו של דבר התועלת שבו מרובה על הנזק שהוא גורם למעטים. במקרה של מעצר-שווא, כמו במקרה של אורי לוי, כאשר העולם הזה פירסם את פרשת מעצרו בעקבות המידע שהגיע למשטרה, ואורי לוי טוען כי פירסום זה גרם לו עוול — לא יכולה מערכת העולם הזה אלא להביע את צערה העמוק בלב שלם על הפירסום.

אבל חובתה של החברה היא לפצות את אלה הנפגעים ממעצרי שווא כשהם חפים מכל פשע. כשם שהמדינה מעניקה לעובדיה את הזכות להגנה משפטית על חשבון משלם המיסים, כך היא חייבת לחוקק חוק שיפצה כל אזרח ששמו הטוב ומעמדו נפגעו בשל תהליכי החקירה והמשפט. הדבר אינו נוגע רק לעצורים ששוחררו אחרי שלא אומתו החשדות נגדם. הוא יפה גם לגבי כל אלה שהמדינה תבעה אותם לדין פלילי ושיצאו זכאים וחפים מכל פשע בדין.

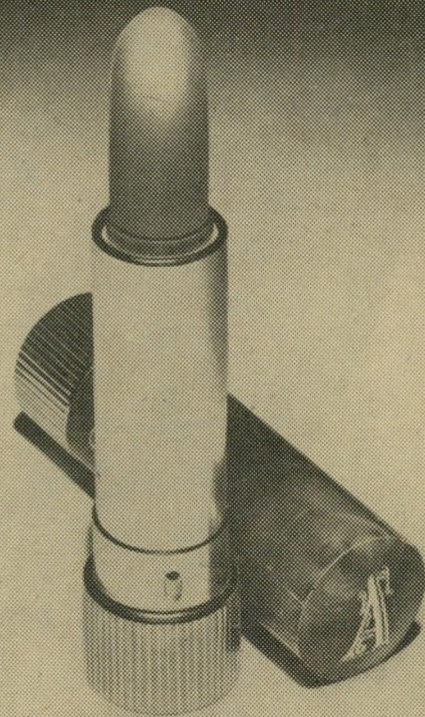
פולקעס גנבים ימתקו...

היום כולם עוברים להודו

„סחבתי“ פולקע מן המקור, אני אוהב פולקע של הודו בעיקר בגלל הטעם והתבלינים...

לגיוון התפריטים נא לפנות למועצה לענף הלול ת.ד. 124 ת"א-לקבלת חוברת מתכונים חינם.

השפתון החדש של הדס adas

תוצאה של כל מה שלמדנו על שפתונים, נשים וגברים.

פירסום למט. צילום קורן

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא-דואר 136 • מען מברקי: עלמפרס • הדפוס החדש בע"מ • תיא, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

העולם הזה

עם גלינה חדר השינה הוא יותר מסתם מקום לישון

של סיבי פוליאמיד עם כותנה
והוא יפה יותר, הודות
להדפסות צבע עשירות
בדגמים שונים
שיהלמו את אופייך.
הנה רעיון נפלא לחדש את
חדר השינה במערכת
סדינים, ציפות לשמיכות
ולכרים וגם ווילונות.
להשיג בכל החנויות המובחרות.

חדר השינה שלך צריך להיות
יותר מסתם מקום לישון...
הוא יכול להיות צעיר ואפנתי
הוא יכול להיות דרמאטי!
גלינה - הבד האפנתי
החדש לחדר השינה
שונה מכל מה שהכרת עד כה.
הוא חזק יותר, מאריך ימים,
קל בכביסה וללא גיהוץ.
כל זאת הודות לשילוב מוצלח

galena
FABRICS BY ROGOSHIN

גלינה מגשימה את חלום האכנה - בדי איכות של מפעלי רוגוזין המפיץ: ביוטיטקס בע"מ, טל: 828431 ת"א.

מועצות פועלים

בשטחים המוחזקים

ההסתדרות תעסוק בקרוב בהקמת איי גודים מקצועיים ומועצות פועלים בשטחים המוחזקים.

יצחק בריאהרון הזהיר את המעבידים והממשלה, כי ההסתדרות לא תוכל להשלים עם עבודה זולה מן השטחים, ועם העובדה שהפועלים מהשטחים אינם נהנים מניכויים עבור קרנות הגמל, הפנסיה ודמי החופשה, המנוכים מהם כאילו היו פועלים ישראליים. בריאהרון הסביר, כי אם תחליט הוועדה המרכזית לפעול לאירגון הפועלים בשטחים המוחזקים, אין פירוש הדבר כי הוא מסיים את "סיפוחים", אלא יהיה זה ביטוי להתייחסות נגדית לקיומן של שתי רמות-שכר ושתי רמות של תנאי עבודה במדינת ישראל.

צפויה סכנת

סגירת תיאטרונים

בימים הקרובים ביותר תתפתח סערה ציבורית ממדרגה ראשונה, כאשר יתברר כי צפויה סכנת סגירת התיאטרונים אחרים, בגלל מיעוט הביקורים וריבוי המיסים וההוצאות.

האש תתרכז על שריהינדרה-תרבות, שייאשם בכך שאינו עושה דבר להצלת התיאטרונים, ועל שריהפנים, האחראי לטלת המיסים מטעם הרשויות המקומיות.

עוד סרבי

שירות בשטחים

יתרבה מיספר סרבייה-שירות בשטחים המוחזקים. חברים רבים מקיבוצי השומרה-הצעיר הזהירו כבר

את מפקדיהם ואת מזכירי-הקיבוצים כי לא יצייתו לפקודות, אפילו אם ייאלצו לשבת בבתי-סוהר. חבר מקיבוץ מצר סירב למלא פקודה ולא נאסר. אריה בובר, מפעילי מצפון בירושלים, מרצה עתה עונש מאסר של 35 ימים אחרי שסירב לשרת ברמת-הגולן.

מזכירי הקיבוץ הארצי אובדני עצות נגד ההתקוממות המקבלת אופי יותר ויותר רחב. בעוד שהמקרים הראשונים התייחסו לחברי שי"ח או צעירים שעדיין לא הציגו טרפו למפ"מ, ישנם כין המסרבים עתה גם חברי מפ"מ.

המערך ידון

ביישוב פליטים

תזווה כלשהי בכיוון של יישוב הפליטים הערביים חלה בצמרת המערך. המערך הסכים שפיעתו בכנסת תקיים דיון על בעיית זו בקרוב. את הדיון יפתח ח"כ מפ"מ דוב זכין, שיציע יוזמה ממשלית תחת ליישוב הפליטים.

הקלות לבדווים

בפיתחת רפיח

ייתכן ובעתיד הקרוב יוחזרו חלק מהבדווים שסולקו בומנו מפיתחת רפיח, ויורשו שוב לשבת בקירבת השטחים, המותרים להם לעיבוד ושגורדו בגדר. ראשי-הממשלה גולדה מאיר תחליט בעצמה על צורת פיצוי הבדווים ושיקומם אחרי שהוכחו בפניה שתי עמדות מנוגדות, האחת הטוענת כי ניתן להחזיר את הבדווים לפיתחת רפיח והשנייה, כי יש לשקמם במקומות אחרים בסביבה.

לא תהיה חזית

בין המפלגות הדתיות

למרות הגישושים להקמת מערך פוליטי משותף בין המפלגות הדתיות, במידה ויועלה אחוז החסימה, קרוב לוודאי שמערך כזה לא יקום. אגודת-ישראל ופועלי אגודת-ישראל מקוות כל אחת בניפרד למלא את החסר כדי לעבור את אחוז החסימה בקולות עולי גרוזיה והן פועלות אינטנסיבית בקרב עולי ים אדום.

לאחרונה חלה החרפה ביחסים בין אגו"י ופא"י וזאת בגלל לחצם של החוגים הקיצוניים, בעיקר בקרב תלמידי הישיבות בבני-ברק הרוצים ניתוק מוחלט של אגודת-ישראל מפועלי אגודת-ישראל.

המועמד לתפקיד

שר החקלאות: אוזון

מי שהיה פגן שר החקלאות וחבר הכנסת הקודמת, אוזון, הוא בעל הפיכוי הגדול ביותר לרשת את חיים גבתי כשר החקלאות.

ראשי המערך מוכנים להעביר את התפקיד לאיש המושבים, אך לא לעוזי פיינרמן, הדורש להוציא את התיק מידי איש תנועת הקיבוצים. לאוזון יש יתרון נוסף: בהיותו איש עדות המזרה, הוא יגדיל את ייצור גן בממשלה.

אבן מאיים

בהתפטרות

אבא אבן חודע באופן בלתי רשמי לשרים הבכירים שהוא יגיש את התפטרותו אם יצורף לממשלה יצחק רבין. הוסיפים בין שני האישים, שדיועותיהם דומות, הגיעו לנקודת משבר כזאת שאבן אינו מוכן לשבת איתו באותה ממשלה.

מכיוון שגם קבוצת אברהם עופר מתנגדת לבחירת רבין, אפשר כמעט לנבא ותיי של רבין לכהונת שר בממשלה זו.

שופטים יתבעו

תיקון בחוק

צפויה פנייה של מיספר משופטי בתי-המשפט המחוזיים בישראל אל משרד המשפטים, כדי לחקן את החוק בצורה כזו שיאסור על עורכי-דין לסרב לקבל מינויים שנקבעו עלידי בתי-המשפט. בעקבות פרשת שכר הפרקליטים של ועדת ויתקון, התנגדו תופעות של עורכי-דין המסרבים לקבל עליהם להגן על נאשמים לפי בקשת בתי-המשפט, בתעריפים שהיו מקובלים עד כה. עד כה יכול היה עורכי-דין לסרב לקבל את המינוי. בהתאם להצעה החדשה לא יוכל עורכי-דין לסרב לקבל מינוי כזה, אלא אם ימצא לבית-המשפט סיבות מתקבלות על הדעת לסירובו זה.

תביעת נזיקין

נגד הטלוויזיה

קרוב לוודאי כי תוגש תביעת נזיקין נגד הטלוויזיה הישראלית בעקבות שידור מישחק הכדורגל בין קבוצת "טוטנהאם" הבריטית לבין מכבי תל-אביב.

טוטנהאם הובאה לישראל עלידי מאמן הכדורגל יוסף מרימוביץ, שהסכים להתיר לטלוויזיה לשידור את המישחק במלואו תמורת סכום של 7000 ל"י, בתנאי שהטלוויזיה לא תפרסם הודעה מוקדמת על השידור, כמקובל במקרים כאלה, אלא ביום השידור עצמו. וזאת כדי לא להפריע למכירת הכרטיסים, למרות ההסכם פירסם עורך מדור הספורט של ידיעות אחרונות, דב עצמון, שהוא גם מעורכי מבט ספורט בטלוויזיה. ידיעה על שידור המישחק במלואו, יומיים קודם לשידור.

כתוצאה מכך נפסקה מיד מכירת הכרטיסים למישחק, רוכשי כרטיסים מיהרו להיפטר מהם מתחת למחיר הקרן וזמנעת מארגני המישחק נגרמו להם נזקים של כ-40 אלף ל"י.

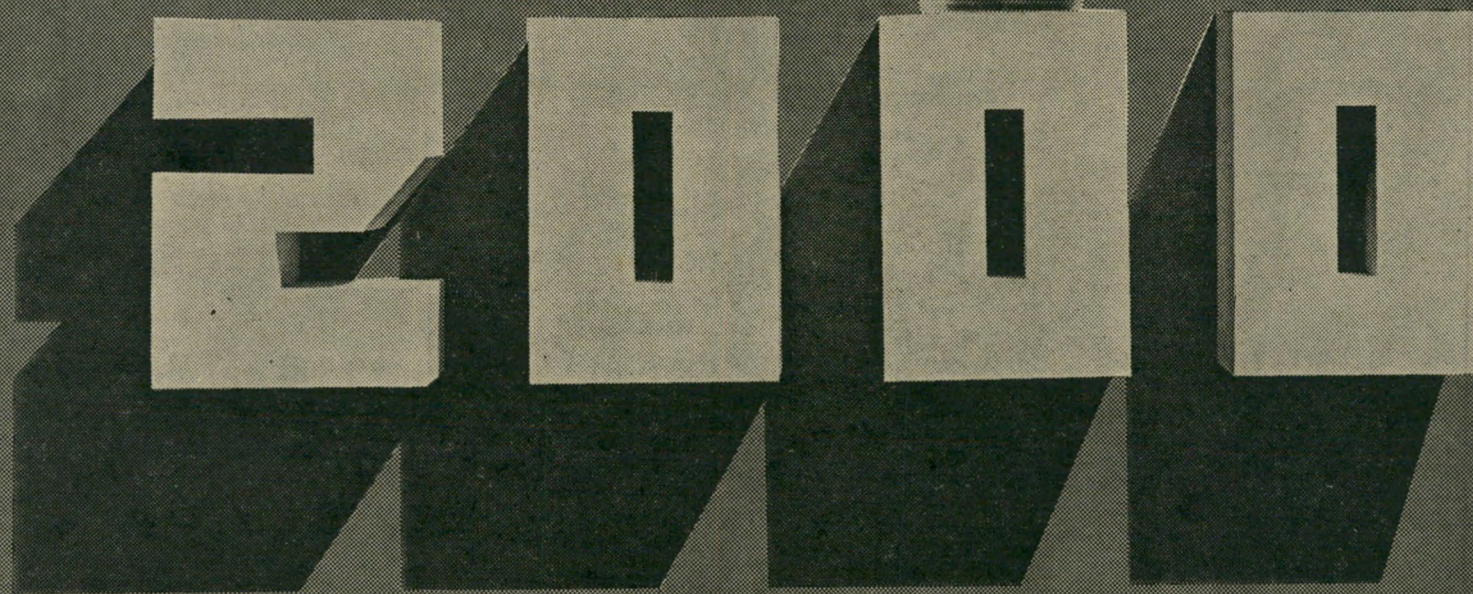
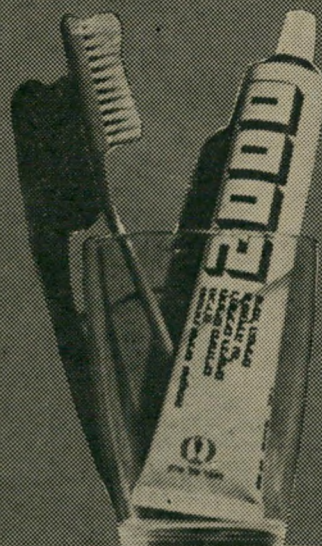
הועלתה סברה כי הפירסום המוקדם על השידור נעשה במתכוון במחאה על יחסם הפוגע של כדורגלני טוטנהאם, שסירבו לשהות בישראל, בעקבות ההתייחסות נקשית בנמלה-העופה בלוד, באו לארץ, שיחקו ויצאו ממנה, באותו יום עצמו.

שימשון (שפירא) וגולדלילה

חדש!
לראשונה בישראל!
2000

משחת השיניים
השקופה-אדומה
שהקדימה את זמנה.
ריחבית-מעודנת-מרעבנת

העובדה שאנו הגדולים ביותר אינה עושה אותנו בהכרח לטובים ביותר. אבל זה עוזר.

הניידים שלנו: כירת שדה, גריל נייד, מנורת גז.
עם אלה תהיה הנאתך שלמה.

בזגז PAZGAS
רוצה שתהיי מרוצה

זה עוזר לנו להקל עליך
ולהנעים את זמנך בכל מקום שאתה נמצא בו.
אם אתה נופש על שפת הכינרת,
מטייל בסיני, או מטפס לחרמון-
קח איתך את מכשירי הפיקניק

משה קול
שר-התיירות הישראלי ביקר לפני שבועיים בסדני, אוסטרליה. על ביקורו מדווחת כתבת העולם הזה ב' אוסטרליה יפה גרייטר: „ביום הראשון — ארוחת צהריים מאכזבת בביתו של המיליונר היהודי טימן שבבולווייהיל. ה' שר התאכזב מ'50 הנכנסים, מפני שציפה לקהל של 250 לפחות. הסכום שנאסף: 40,000 דולרים אוסטרליים. באותו ערב, במסיבה השנתית — שהיא המאורע העיקרי של המגזר היהודי המאוחדת — הצליח השר לאסוף סכום של 130,000 דולר (כפול חמש), אם לתרגם לכסף ישראלי. קול נאם בשפה המקומית של ה' יהודים, שהיא 50% אנגלית ו' 50% יידיש, והקהל אהב אותו.

אלכסנדר. היה זה כשביקרו הנשיא ורעייתו ג'קלין פאריס, וג'קלין שוכנעה להזמין את הספר הנודע. אלכסנדר התייכונן למיכצע, וכשפגש בג'קלין שוכנע אותה לקצר את שעריו תיה, שהיו אז חלושות מליד תה האחרונה. כך נולדה ה' הסרקות המפורסמת שלה. רכה וגולשת וארוכה יותר בציד האזניים. לאחר הצלחתו של אלכסנדר, הציעה לו אשת ה' נשיא להצטרף לעמלית הנשיא לביקורים בווינה ובלונדון. בי' לונדון, לקראת הפגישה עם המלכה אליזבת, סירק אור תה אלכסנדר בחדרה. לפתע נפתחה הדלת של חדר האמ' בטיה והנשיא נכנס כשמצבת קשורה סביב מותניו. הנשיא הופתע מנוכחותו של הספר, מעד, והמגבת נשמטה והוא השתטח על הריצפה, ערום כ' ביום-היוולדו.

בתוכנית הרדיו שלו מעלה הברון מני פאר נשי' אים אקטואליים. בתוכנית ש' שורה במוצאי-שבת האחרון. גילה מני למאזינים מה היתה סיסמאם של אנשי מסיכהנסה שפלטו לדירתו של המיליונר פוקה הירש: „סדין אדום“.

שמואל סגל ללימודי שחייה. כל בוקר בשעה שבע הם מקב' לים שיעורים בברכת גורי דון בתל-אביב. כשנשאל ה' שבו בדונסקי מה פתאום התי' חיל בגילו ללמוד לשחות. ה' שיב: „הגעתי למסקנה שבתוך המים יש חתיכות יותר טובות מאשר בחוף.“

גם בעל מסעדת ציון שבכרם התימנים, ציון לוי, התחיל את עונת הרחצה. כל בוקר בשעה ארבע וחצי אפשר לפגוש אותו בחוף בתיים. גל' וויס אליו ארבעת ילדיו: ר' (8), חגית (6.5), אתי (5) ונאור (3). לפני הטבילה בי' מים רץ ציון כ' 15 ק"מ כש' ילדיו רצים אחריו כל אחד לפי יכולתו.

כשרכש בשבוע שעבר הקבלן אריה פילץ את מחד' צית חדרת הבנייה פאן לון, הוא מינה את בנו אברהם פילץ לנציגו בחדרה. לאבי רהם ולאשתו, מאירה, יש חמישה ילדים שהאחרון בהם נולד לא מכבר. אברהם, חבר קיבוץ לשעבר, ביקש מראש עיריית תל-אביב יהושע רבינוביץ, שנכח בטקס ברית המילה, לשמש סנדק לבנו. רבינוביץ סירב בנימוק שהוא אינו מסוגל לראות דם.

ספר זכרונותיו של ספרהצמרת הצרפתי אלכסנדר, שיצא החודש לאור, מכה הדים. הספר, הנקרא מתחת לקטנת אלכסנדר, מכיל 346 סיפורים על נשים חשובות מאוד. בין השאר מתאר אלכ' סנדר את פגישתו עם ר' קנדי: „היא נהגה להציג את עצמה כגברת קנדי, אמו של הנשיא.“ את רון פגש הספר הצרפתי לפני שבנה ג'ון קנדי נבחר לנשיא. אחת המניקיריסטיות בסאלון שלו אמרה לו יום אחד שתחת אחת ממכו' נותהייבוש יושבת אשה קשי' שה ומתפללת. כששאל אלכסנדר לשמה של הלוקחה, אמרו לו. בנה או טרם נבחר לנשיא ורון הסבירה: „אני מתפללת שייבחר.“

גם את נשיא ארצות הברית המנוח ג'ון קנדי פגש

עומד שוב בפני המצלמה, בסרט „הרו' חות הרעות“, בו הוא מגלם תפקיד של משרת בעל השפעה שטנית על ילדי בעל-הבית, והמקיים יחסים אינטימיים עם האומנת. השותפה של ברנדו בסרט, סטפני ביצ'ס, לא התלהבה מעמיתה המפורסם: „הוא בס' הכול גבר קטן ושמן.“

מוציא תעודת לידה ומניח על השולחן. לשאלה, אתה נשוי? הוא מוציא תעודת נישואין. ל' שאלה, יש לך ילדים? מוציא העולה ארבע תעודות לידה ו' מניחן לפני הפקידה. כל זאת מבלי להוציא גהה מפיו. הפ' קידה רשמה את הפרטים, התי' זירה את התעודות, הסתכלה מסביב ולחשה לפקידה שלידה: „אני פוחדת לשאול אותו אם הוא יהודי.“

את פינתו השבועית ב' תוכנית הלידה הקדיש יצחק לבני, מפקד גלי צה"ל, לשי' חה על ליל הרצח בלוד. בה עמד על ההבדלים בין תפיסת המוות של היפאנים לבין תפי' סת המוות של היהודים. על אותו נושא בדיוק הירצה ליב' ני לא מכבר בעת ביקורו בי' יפאן. בכנסיה של כת היפאנים הנוצרים ידדי ישראל. הש' בוע, קיבל מכתב מאחד ה' יפאנים שנכח באותה הרצאה, בו הוא מתנצל על הטבח בי' לוד. מסביר כי „בתפיסה שלנו לגבי הרצח האחרון הזה אין שום הבדל בינינו לבין היהודים.“

מגזין הספורט של גלי צה"ל, רדיוספורט, אירח השבוע באולפן את השוער וילי ברגר, שכונה בזמנו „השוער האגדי“. ברגר, שנח' שב לפני קום המדינה לאחד השוערים הטובים בעולם, סי' פר על משחק כדורגל שנערך בשנת 1930 בין נבחרת פלס' טינה בה שיחק לבין נבחרת הצבא הבריטי. במהלך המיש' תק, כשאחד הבריטים עמד לבי' עוט בעיטת פנדל ממרחק 11 מטר, שמע ברגר קול מאח' ריו: „אם תעז לעצור את ה' כדור, תקבל כדור בגב!“ ה' זמן לא הספיק ללכתים וברגר התעלם מן האזהרה וחסם בי' גופו את השער. מידי לאחר מכן חש כאב בגבו וככדור ש' חדר לגופו מאחור. „את היורה לא הצליחו לתפוס.“ סיים ברג' גר את סיפורו. „אבל מאז למדתי להתייחס ברצינות לי' אלימותו של הקהל.“

את עונת הרחצה השנה מנצלים שני השחקנים הוותיקים שמואל רודנסקי ו'

לסקוב הודיע שיש לו התחיי' בויות לנסוע לחו"ל במסגרת המגבית. לסקוב הוסיף כי במ' קומו הוא ממליץ על ידידו הסוב מיר זורע שפעל יחד איתו במסגרת יחידת הנוקמים בפועשי המלחמה הנאצים ו' שהיה ראש אג"ם בתקופה ש' לסקוב היה רמטכ"ל. אגרנט קיבל את ההמלצה ומינה את זורע לוועדה שמסקנותיה בי' עניין השכר לפרקליטים כמעט וגרמו להתפטרותו של שר' המשפטים יעקב שמשון שפירא. היתה זו ההתקלות השנייה בין שפירא וזורע. בי' פעם הראשונה שימש שפירא כיו"ר ועדת חקירה שחקרה את הסיבות שגרמו לתרגיל גיוס הפתע שהבהיל את כל המדינה ושבגלל מסקנותיה של הוועדה הועבר זורע לתפקיד צבאי אחר. באותה תקופה שימש חיים לסקוב כרמטכ"ל.

יו"ר הנהלת תנועת החרות עזר וייצמן השמיע השבוע כמה ההערכות על אי' שים שונים. היה זה בפגישה סגורה של תלמידי הסימנריון

חושבי עיירת הנגב מצ' פהירמון, שהפגינו השבוע על הונחת יישובם, ביקשו פגישה עם שר המסחר והתעשייה, חיים ברלב, כדי לדון עי' מו בקשי המסחר בעיירה. אח' רי שידולים והפצרות נאות ברלב לקבל משלחת של פרי' נסי מצפה-ירמון. אולם כאשר נכנסו ללשכתו, הם הוכו בי' הלם. כאשר השר, בחביבות מופגנת, פנה אליהם בשאלה: „נו, מה נשמע אצלכם בדי' מונה?“

במצב קשה מאוד נמצא ח"כ המפד"ל הסיפוחיסטי משה צבי נריה. כשהעלה השבוע לדיון בוועדת-החינוך של הכנסת את בעיית הפור' נוגרפיה, נתברר שאין מנוס מן המגיפה הזאת: אפילו בעי' תונים ההגונים שאותם קורא הח"כ המזוקן, יש מודעות ה' מראות נשים בלי חזיות, ר"ל. הודיע הח"כ: לפני שהוא מכ' ניס את העיתונים לביתו, הוא גוזר מתוכם את דבריהם-העובדה האלה, שמא יראו אותם לילדיו. הצעתו של נריה גרמה

אלכסנדר סולז'ניצין
(53) הסופר הסוביי' טי בעל פרס נובל הציג בדאיון עם עיתונאים מערביים את משפחתו החדשה. אחרי פרידתו מאשתו, הראשונה, חי הסופר עם המתמטיקאית נאטליה ד'י מטרייבה (32), שילדה לו את בנו הראשון, ירמולי, כיום בן 15 חודשים.

על עוצמה פוליטית בישראל של האוניברסיטה העברית, כשעזר גילה כי לאחר מלחמת ששת הימים הוא הציע לגיסו שרהביטחון משה רייך להתמודד בבחירות ברשימה נפרדת. „נבאתי לו אז רוב מוחלט. אך לא היה לו אומץ לעשות זאת.“ ההערכות נוס' פות: ישראל גלילי ויצחק בן-אהרן הם המנהיגים ה' רציניים בישראל. בן-אהרן גבר. איני מסכים לדעותיו. אך זה אדם עם עקרונות. הוא מת' מודד כמו קסיום קליין.“ לדעתו של עיזר „חיים ברי' לב מוכשר פי כמה מבוגר אכנספורד יגאל אלון.“ ואם היו שואלים אותו אז הוא היה מחליף 15 שרים בממשלה.

על מיטטר השתיקה בי' ברית-המועצות סיפר השבוע פרופסור מקס מרכוס מנהל בית-החולים אסותא בתל-אביב: „עולה חדש מרו' סיה מגיע לסוכנות. לשאלת הפקידה, מתי נולדת? הוא

לבדיחות-ידעת חשאית בין חבי' רי הוועדה. אחד הציע שיו"ר הוועדה, אלימלך ריבולט, ידאג להכניס לתיקו של כל חבר-הוועדה שלוש חוברות פורנוגרפיות מדגמר, כדי שידעו על מה מדברים. טען שני: „מה זה שלוש חוברות? גומרים להסתכל בהן תוך שלוש דקות!“ הציע הלשיו: „אין דבר. שישמו לכל חברי הוועדה חוברות שונות. ואז יוכלו הח'כים להחליף ביניהם את החוברות בשעת הישיבה.“

כיצד הגיע אלוף (מיל.) מאיר זורע לכהן כחבר בי' וועדת ויתקון? כשהטילה ה' ממשלה על נשיא בית-המשפט העליון שמעון אגרנט ל' הרכיב את הוועדה, הוא פנה בין השאר לרביאלוף (מיל.) חיים לסקוב וליהושע ריי' טנשטריין, נשיא איגוד עורכי-הדין לשעבר, כדי ש' ישתתפו כחברים בוועדה. ריי' טנשטריין דחה את ההצעה בי' נימוק שהוא עסוק מדי, ואילו

מכתבים

מי

אחראי ?

"העולם הזה" 1814, "מי אחי ראי?" לכישלון בלוד.

קל מאוד להאשים את איירפרנס ואת כל העולם בטבח שבוצע בלוד. וזה בדיוק מה שהאחרים על בטחוננו עושים בחריצות רבה! רק דבר אחד, לעזאזל, לא ברור לי: על מה הם חשבו במשך שלושת השבועות שעברו מיום שיחרור מטוס טבנה ?

ברור שעתה, אחרי האסון, הם התעוררו ויפעילו את מוחותיהם כדי למנוע אסון נוסף. באמת תודה רבה! שר הביטחון איבד בלילה את כל התהילה שקצר רק אחמול. הוא האחראי העירי לבושה הנוראה שהתרחשה. לשר התחבורה, כמו לחבריו בממשלה יש תמיד תרומה מצוחצחים לכל מחדל. איך הוא יתרחק עכשיו את רשלנותו הפושעת...? כמובן שהאחרים לביזיון לא מתכוונים. חלילה, לנטוש את כהונותיהם הרמות. זהו הדבר היחיד הבטוח במדינה זו. חנן גולדגרט, חולון

מדינה עניה

ושכר לפרקליטים

"העולם הזה" 1813, "בני" נגד ועדת ויתקון, על פנייתו של עו"ד אמנון זכרונות לבית המשפט העליון בנושא השכר שניקבע לפרקליטים שהופיעו בפני ועדת ויתקון. אתם צודקים בבג"ץ שהגשתם בעניין השכר לפרקליטי ויתקון.

זה שגוען מוחלט לשלם חצי מיליון לירות לפרקליטים, במדינה כה עניה כישראלי החיה משגור.

קורא, חיפה

השחיתות

בהתגלמותה

הכינוי היחיד הראוי לשכר שנקבע לפרקליטי ועדת ויתקון: השחיתות בהתגלמותה!

יואב גיל, פתח תקווה

דעת

הקהל

לא ויתורים על שכר ולא תרומות לאוניברסיטה. יצי ליחו לאחו את עני הציבור.

כי הרי ללא התערבותה של דעת הקהל הרדומה בדרך-כלל, היה זה עולם ממשיך לנהוג כרגיל והפרקליטים המכובדים היו לוקחים את השכר הרגיל אסטרונומי.

אריה בר, חיפה

בר

אין סיכוי

למדינת-אכזיב

"העולם הזה" 1813, "תשקיף" — אישום נוסף נגד אלי אביבי, אישום נגד אלי אביבי על שהחזיר לשר הביטחון את תעודת הזהות. התגלמותה של מדינת-ישראל למדינת אכזיב מוכיחה עד כמה המושג שלום ריק מתוכן גם אצל היהודים.

סתם פיספוס-סרק! מדינתו של אלי אביבי אינה זוכה בהכרח אך ורק מהסיבה הפשוטה: אין לה פאטורום. שום מדינה לא נוסדה ללא שפיות-דמים ולכן אין למדינת-אכזיב שום סיכוי להתקיים.

אדם ברה, חולון

ישוחרר

גורא נוימן

מזה יותר מחמישים שנה נאבקת האגודה האמריקאית לפיוס (The Fellowship of Reconciliation), קבוצה פייסיסטית דתית שמספר חבריה כ-35,000. למען כיי

TRAVEL KIT

SKIN CARE PROGRAMME

4 תכשירי טיפול הפנים של מרי קוונט מוגשים באריזה נוחה, מיוחדת לנסיעות ולטיולים.

1. COME CLEAN חלב-פנים

2. GET FRESH מים-פנים

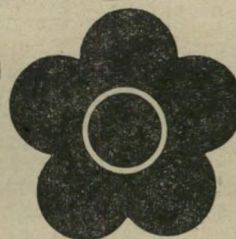
3. SKIN DRINK קרם לחות.

4. SKIN SAVER קרם-לילה

לתקופה מוגבלת במחיר 24.49 ל"י במקום 29.95 ל"י

MARY QUANT

יעוץ יופי חנים כל יום מ-4 עד 8 אחה"צ

במרכז ההדרכה לקוסמטיקה, דרך פתח-תקוה 154, ת"א, טלפון: 254433-255463

Israel & Palestine

תלש ושלה

הירחון המזרח-תיכוני המופץ, באנגלית, בישראל ובארצות-ערב בעריכת מקסים גילן ולואיס מארטון הופיע גיליון מס' 10

מן התוכן: פיתחת רפיה — כל העובדות (גילוי בלעדי של שם "הקצין החריג") אירופה המאוחדת משתלבת עם המרחב מעשיות מוד קיצוניות בתנועה הציונית (מדבריו של עסקן ציוני אמריקאי) ונאגד רבים — מיריון פצצות-זמן סטיב ויינס — הנוער המהפכני היהודי (על תנועת השמאלנים המכונה עלייה) מקסים גילן — גונבים מן המתים ערבים — פשעי-השיבה (הכלואים בבתי-חול-ירוח ישראליים)

והמדור הקבוע, "קשרים" עם דיווח על תפיסת סינאט האוניברסיטה בירושלים, ש"ח, מצפן, רק"ח, דילול אנשי-הרוח הערביים, התנועה לשלום ולבטחון ועוד.

המיון: 42 ל"י לשנה, בדואר האוויר
ISRAEL ET PALESTINE
Boite Postale 130-10
75463 PARIS CEDEX 10
FRANCE

לכבוד

ISRAEL ET PALESTINE
Boite Postale 130-10
75463 PARIS CEDEX 10
FRANCE

נא להעביר לי, חנים אין כסף, גליון לדוגמה של הירחון ישראל ופלסטין.

שם

כתובת

מיקצוע:

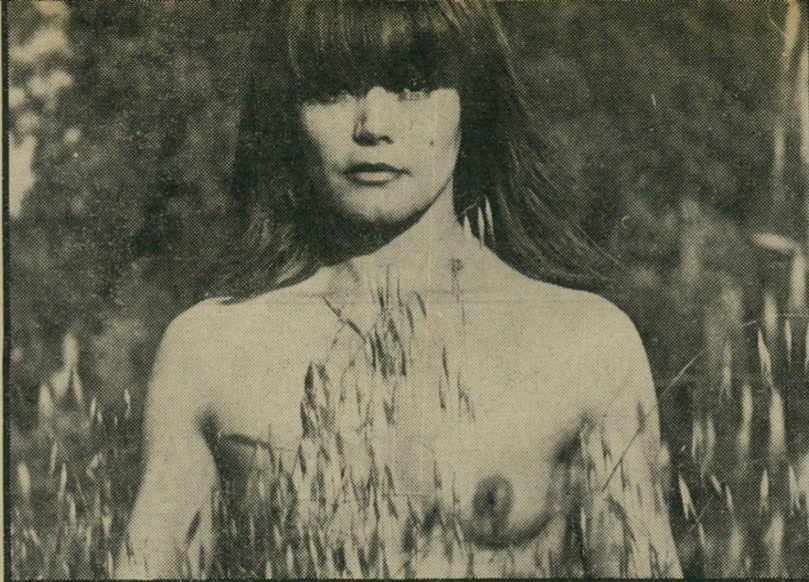
בתשובה למכתבו של ירחמיאל פוטסדום.
חיברתי שיר קטן:
הו, יופטר / אבי האלים ? / למה
עשתני אשה... / להיות לפתיון לכסילים /
ועור נגדי / הגברים...?
הו, יופטר — / אם כבר עשתני אשה /
למה זה נתת לי / הרוח — / והגוף — /
... להפשיט ?

מרגרט הראל, תל-אביב

גילוי

גבורה

כקורא קבוע של עיתונכם, התפלאתי
שלא הזכרתם את מאבקו של הסטודנט
הנכה מחיפה, אלי מילוס, למען גיוס
לצה"ל.
לדעתי זה גילוי של גבורה ואהבת
מולדת עילאית.
מי שעקב אחר כל מה שפורסם בעיתון
נות היה רואה שנימוקיו של מילוס מבור-
ססים על ערכים מוסריים שאינם נעדרים
בסיס ראציונלי.
ד"ר א. רוזנברג, חדרה
(המשך בעמוד 10)

מרגרט הראל
הגוף — להפשיט

טול המלחמה כאמצעי לשוב סיכסוכים
חברתיים. האגודה נאבקה להבטחת הכרתה
של כל ממשלה בחירות המצפון של אורחי
כל הארצות.
מנקודת מבט זו, אנו חשים צורך להביע
את דאגתנו העמוקה נוכח צורת הטיפול
בענינו של גיורא גוימן.
אנו פונים למסורת כיבוד המצפון שנקי-
בעה בארץ הנביאים, וקוראים בדחיפות
ומתוך כבוד לשיחורו המיידי של גיורא
גוימן ולעיון מחדש בסרבנות שירות צבאי
מסעמי מצפון.
המועצה הלאומית של
האגודה האמריקאית לפיוס,
ניו-יורק

למה

עשתני אשה ?

"העולם הזה" 1813, "החבנה
באה עם ההתפשטות," מכתב ל-
מערכת של ירחמיאל פוטסדום
בתגובה על הכתבה, "משוררת
מופשטת," על המשוררת מרגרט
ראל.

**בואו אל
המטבח
בואו אל מרלבורו**

"העולם הזה" 1814, "הקומנדור נגד ר' נוביץ", על הקרב בין דתיים וחילוניים בחוף-שרתון".

אתם, כעיתון ה' לוחם בכפייה מכל סוג שהוא, לא הייתם צריכים לפרסם כתבה מלאה כפייה אנטי-דתית! גם לדתיים מגיע להתרחץ בים ויש לאפשר להם זאת בחוף מותקן לצור-כיהם.

רוקה

זה סתם בחורות רודפות פירסומת! זאב רוקה, תל-אביב

פרובוקציה

של מי?

"העולם הזה" 1814, "סיפור הפרובוקציה", איגרת לקורא על הסיפור הפרובוקטיבי כאלו "העולם הזה" הציע לעזור לחור-טפת מטוס "סבנה", תרו.

כמי שלדעתכם היה חלק מ-פרובוקציה זו, יורשה לי להעיר: כדרככם, הפלגתם בתאור פנטסטי של השתלשלות הדברים. עד כי בעין בלתי-מוזיינת לא ניתן להבחין בין "אור-לי-חושך".

(א) לא הופעתי בביתו של אבי המה-בלת. בהיותי בעכו בעניין אחר, פגשתי מהלך ברחוב הראשי של עכו (החדשה). היה זה באקראי, כמובן. כך, ברחוב, שאלתי "מה חדש" בקשר לבתו המחבלת. תוך שיחה סיפר לי, כי ח"כ אורי אבנרי וכתבכם אריק לביא, ביקרו בשבת בביתו, הוציעו הגנה משפטית על בתו. במיקרה זה, איפוא, "מנגנון החושך" היה לא אחר מאשר איסחאק הלאסה, אבי המחבלת.

(ב) לא דקתם גם כשכתבתם כי הור-פעת, "נגרש" בביתו. למען האמת, כאשר ברחוב סיפר לי על-כך, לא התרגשתי. כי בכל הנוגע לעולם הזה, השקפותיו ודרכו, תסלחו לי — חדלתי זה מכבר להתרגש.

(ג) התקשרתי טלפונית עם ח"כ אורי אבנרי, שהכחיש כי ביקר אצל משפחת הלאסה. ואומנם קטע זה מדברי האב לא התפרסם בידיעות אחרונות.

(ד) לעומת זאת, אישר כתבכם אריק לביא, כי הוא ביקר בבית. כי הוא הציע לאב להיפגש עם עו"ד אמנון זכרונ. פגישתו זו נועדה להיערך לא במישרו של עו"ד אמנון זכרונ, אלא במשרדי מערכת העולם הזה. עניין אחר הוא שהאב חזר בו ולא הופיע לאותה פגישה עם זכרונ.

(ה) איני יודע אל מי בדיוק אתם מתכוונים בדברכם על "מנגנון החושך". אור-לי, אם העולם הזה (המפלגה) מייצג את "מנגנון האור" במדינת-ישראל, אני, אישית, מעדיף להיות בחושך.

צבי טל, כתב ידיעות אחרונות, חיפה

● סיגנון מכתבו של הקורא טל מו-כיה בעליל, שפעל כשונא העולם הזה, ולא כעיתונאי המדווח על עובדות.

טענותיו נסתרות לחלוטין על-ידי עדות האב, איסחאק הלאסה, כפי שנמסרה לנו אחרי מעשה. האב מסר ששל הוא שאמר לו, שאבנרי ביקר בביתו. אם כן, מי מסר "מידע" כוזב זה לטל?

עו"ד אמנון זכרונ לא קבע שום פגישת-מה במערכת העולם הזה.

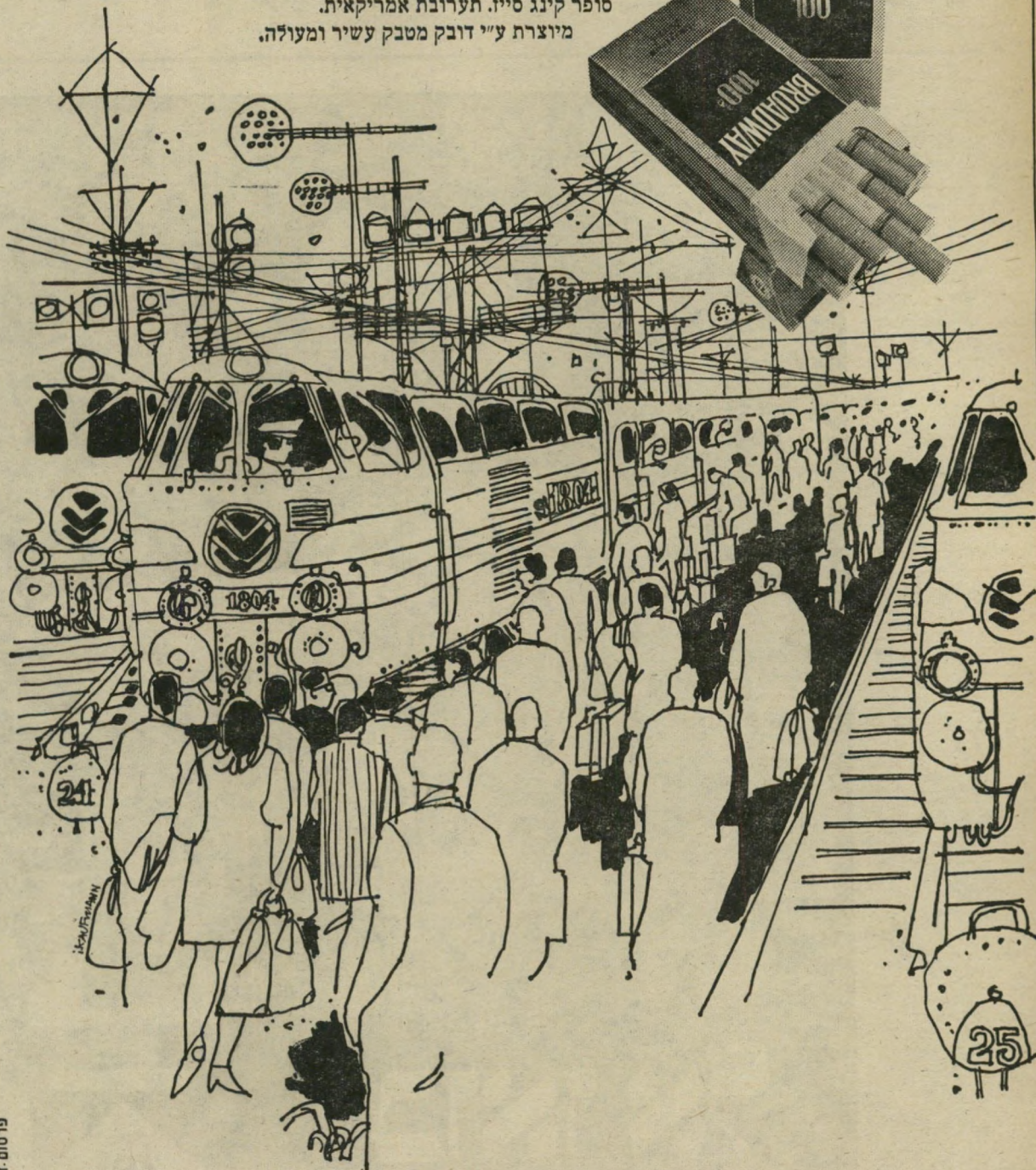
טענות טל גם אינן עומדות במבחן ההיגיון. אם השתכנע טל, שהאב שיקר באמרו שאורי אבנרי ביקר בביתו (ועל-כן השמיט סיפור זה מכתבתו) — מדוע האמין לשאר חלקי הסיפור, שגם אותם הכחיש אבנרי באותה שיחה טלפונית? אם האב דובר אמת, אין טל דובר אמת. ואם טל טוען שהאב הוא שקרן, אסור היה לו להסתמך עליו כדי לפרש סיפור-עלילה נגד העולם הזה.

כך או כך, צדק העולם הזה בניתוח ה-פרשה.

(המשך בעמוד 12)

BROADWAY 100: טעמו של העולם הגדול.

בשורה אחת עם הסיגריות המפורסמות ביותר בעולם. סופר קינג סייז. תערובת אמריקאית. מיוצרת ע"י דובק מטבק עשיר ומעולה.

פרסום דיר "עקבסון"

אוכל לאריות

אני מעריך את חושיהומור של פינחס ספיר.

שאלו אותו מדוע קיבל על עצמו לשכנע את פרקליטי ועדת-החקון לוותר על חלק משכרה-הסירה העצום שלהם.

מדוע דווקא הוא?

והוא ענה בצניעות נהדרת: מדוע לא הוא? הרי משהו היה מוכרח לעשות את זה. אז מדוע לא ספיר?

אפשר לדמיין את הסצנה בדיוק.

גולדה יושבת בחוג שרית. היא רוצה להטיל על אחד מהם לשכנע את ה"פרקליטים" מבטה מסובב בחזר.

שפירא? לא, לא שפירא. הוא מעורב בעניין. גבתי? לא, הוא עסוק מדי בענייני חקלאות. בורג? לא כדאי, אולי ה"פרקליטים" הם יהודים רפורמיים. הילל? זה יפחיד אותם. שטיינבו? יחשבו ש"מישהו במשפחה חולה. דיין? הוא ימכור להם עתיקות.

וכן, מסובב המבט, עד שהוא נתקל ב"פינחס ספיר, היושב לו בפניה, נחבא אל הכלים.

למה לא הוא? חשבה גולדה וקראה: שמע"נא, פינייה, אולי תעשה לי טובה...

אבל אולי היתה סיבה לגמרי אחרת לבחירתו של פינחס ספיר לתפקיד זה. **סיבה מסוימת מאוד, וגם סבירה מאוד.**

אני יכול לתאר לעצמי שיחה טלפונית: "תני לי את עורך-הדין פלוני. זה אתה, פלוני? שמע"נא, יש לי בקשה קטנה. נה אלק. יש לנו צרות במפלגה. אז אולי אתה תוריד איזו מאה משכרה-הסירה שלך? מה? אני מתכוון מאה אלף! שמע"נא, זה כדאי לך. אני אדאג שלא תפסיד. סמוך עלי. אני כבר אמצא הזדמנות. אז מה אתה אומר? ששים אלף? גם טוב. אז נסכם שאתה מוריד שבעים אלף, מה? זה יהיה בסדר, סמוך עלי..."

אי הטיפש שיסרב?

אי הגיבור שיגיד לא? ובכלל, מה זה שבעים אלף? רות כשבני דעשות טובה לספיר? הוא יחזיר. כאמת אפשר לסמוך עליו.

איך? נו, באמת. יש אלף צורות. **די שירים מלפון לאלמוני.** למשל, כך:

תני לי את אלמוני. כן, המנכ"ל של שלמונית בע"מ. האלו, זה אלמוני? שמע"נע, יש לי בקשה קטנה אלק. שמעתי שאתה צריך תקנון חדש לחברה. אז אני רוצה לעשות איזו טובה לעורך-דין פלוני. כן, נו, פלוני הגדול, זה שקראו לו פעם פלונסקי. אז תן לו לסדר את התק"ן, טוב? מה אתה אומר? יש לך יועץ מישפטי בשכר? גם לי יש. אז מה? קח את פלוני. ושתשלם לו טוב, אתה שומע? איזה שבעים אלף לירות. זה כדאי לך, שמע"נע, עוד ניפגש."

ואחרי זה, עוד שיחה דמיונית. למשל:

"תני לי את פלמוני. זה מהוועדה הבין-מישרדית. האלו, פלמוני? שמעתי שיש לכם בעיות עם אלמוני. מה הוא רוצה? להעלות את המחירים? לא בא בחשבון? אבל מה, תן לו עלייה קטנה. איזה שבעים אלף. מה אמרת? מדיניות? מדיניות? שמדיניות! אז זהו זה, מה?"

וכן הלאה.

אין אדם במדינה שיש לו כוח-שיכנוע כמו פינחס ספיר.

כל מילה זהב!

כל העניין הזה הוא בדיחה. **בדיחה על חשבוננו.**

ואם משהו מאיתנו יאמין בזה, הוא כסיל גדול יותר מכפי שנדמה לו.

ויתור הפרקליטים על חלק מ"שכרה-הסירה אינו משנה דבר.

לא להלכה, ואפילו לא למעשה.

כל העובדות נשארו בדיוק כפי שהיו.

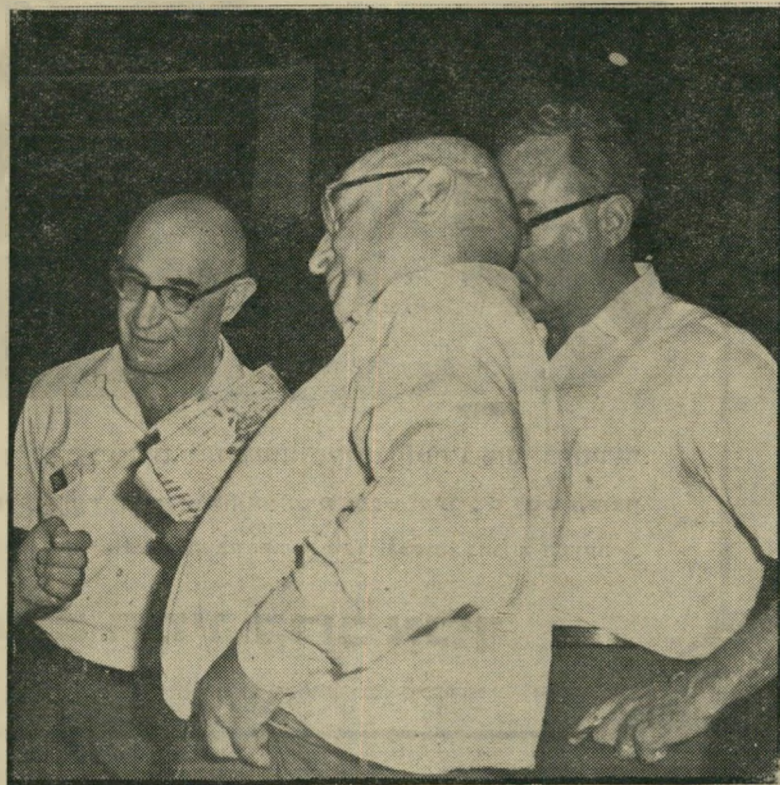
עובדה א': מישרד-המישפטים אמר לוועדת-החקון שזהו השכר המגיע, מפני שזה השכר המקובל בממשלה לפרוטקציונרים.

עובדה ב': שלושת חברי-הוועדה, שלושתם אנשים חשובים ורציניים, איש-רו את השכר המוצע בלי היסוס ועירעור, מפני שהם יודעים שזהו השכר המקובל

כשעלה מחיר הלחם, וההמונים היו מרוגזים. היה הקיסר מגדיל את כמות שעשועי הזירה. הוא היה מצווה לקחת עוד כמה נוצרים, ולזרוק אותם לאריות. הנוצרים היו הרבה יותר זולים מן הלחם. היו ההמונים מסתכלים באריות האוכים לים את הנוצרים, ושוכחים את הלחם. וכך נהנו כולם: הקיסר, ההמונים, האריות, ואפילו הנוצרים, שרכשו לעצמם בדרך זו כרטיס אכספרס לגן-עדן.

חוששני שאצלנו הולך ומש"תרש מין-הגז זה. ופרשת "נתיבי נפט" תוכיח.

תחילה היו הגילויים. נסתבר כי ה"נפט" של סיני הפך רכושם הפרטי של

פינחס ספיר * : כל מילה שווה זהב

כמה אנשים, העושים בו כאוות נפשם. הפירות גמורה. שוד לאור היום.

קמה "סערה ציבורית". כל סוללת ה"כתבים והפרשנים בעיתונות, המתפנים מפעם לפעם לעניינים כאלה, ירו מאמרים מופצצים.

בעז בורחה, נאציצה הממשלה למנות ועדת-חקירה.

"הציבור" ניצח, והיה מבסוט.

סערה ציבורית מס' 1 שככה ונדרמה.

התחילה ההתגוששות בוועדה עצמה. עדים. אמרות-שפר. חקירות. התנצחויות. הציבור עקב אחריהם בהנאה. כמי שצופה בקרב של לודרים.

ואז פירסמה הוועדה את דעת-הרוב שלה. וקמה סערה ציבורית חדשה. כל הפרשנים והכתבים כיוונו את הכלים ש"להם מחדש, וירו עוד פגזים מודפסים. ההתפוצצויות הבזיקו באופק הפוליטי, ואמות הסיפים רעדו.

הממשלה נבהדה, והבינה ש"עליה לעשות משהו כדי לשכך את הסערה.

מישהו שיכנע את מוטי פרידמן להת-פטר.

("שמע"נא, מוטי, הרי אתה בחזר פיי קח. כדאי לך, עוד תהיה לנו הזדמנות להיפגש. סמוך עלי...")

התפטרותו של מוטי פרידמן נתקבלה בשאגת-ניצחון. כל העיתונאים ציינו ש"זהו ניצחון גדול של "דעת הקהל".

סערה ציבורית מס' 2 שככה ונעלמה כלא היתה.

אבל חוץ מזה לא השתנה שום-דבר. מוטי פרידמן אחד הלך לנוח על המיליונים שלו, אבל אלף מוטי פרידמנים אחרים נשארו ושיגשגו.

מוטי פרידמן רחוק מלהיות נוצרי ("אכן, גמל יעבור את קוף-המחש לפני שעשיר יעבור את שערי גן-העדן") ומ"עצבי דעת-הקהל אינם אריות. אבל במיק"ר זה הם מילאו תפקיד דומה.

המהדורה השלישית של "הסערה הציבורית" התפתחה באותה צורה.

הוועדה החליטה מה שהחליטה על שכרה-הסירה. דעת-הקהל התעוררה כאיש אחד. הפרשנים והכתבים המטירו אש נוק"סטום, כמו התותחים החדשים של צה"ל בטליוויה.

הייתכן? דאן הגענו! חצי מילי-יון לירות לעורך-הדין? משכורת של חודש עבור הציניים עבודה? ה"ציבור זעק. הפרשנים התרגשו. ה"עסקנים מיהרו להפיק הון פוליטי מבין בוז ההון הממלכתי.

הממשלה עמדה מול הסערה, וחילשה נוצרים שאפשר לזרקם לאריות.

כך גם צץ הרעיון לזרוק להם את שפירא. גם הוא לא הנוצרי הכי טוב ("אשרי שיפלי-הרוח, כי להם מלכות ה"שמיים!") אבל בשביל האריות הוא מספיק. אלא שלא היה צורך בנתח שמן כזה. די היה לזרוק לאריות את מחצית שכר-הסירה המנופח, וההמונים בקירקס היו מרוצים.

סערה ציבורית מס' 3 שוככת.

בסוף החליט שפירא לזרוק את עצמו לתוך הזירה. זה משמח לב רבים. אבל שום דבר לא השתנה. מקומו של שפירא ייתפס עלידי משהו אחר, הפרקליטי טים הנפנעים יתנחמו, והפרוטקציונרים האחרים יוסיפו לגרוף לכיסם את כספך, בעזרתה האדיבה של הממשלה.

אני בא לזלזל בסערות ציבוריות. להיפך, אני פועל כמיטב יכולתי כדי לעוררן בשעת הצורך.

יש ערך עצום — ממשו ומור סרי — להתקוממות הציבור נגד מעשי-עווליה.

בפרשת נתיבי-נפט הוכח בעליל, כי התקוממות זו יכולה לנצח — ולא פעם אחת.

אולם ההתקוממות מחטיאה את מטרותיה, אם היא באה על סיפוקה כאקט סמלי כלשהו מצד הממ"ש — מינוי ועדה, התפטרות מנכ"ל, הורדת כמה לירות משכר-הסירה.

כי אחרי האקט הסמלי, הכל נשאר על כנו. השיטה שהצמיחה פרשות אלה ממשיכה לפעול. המימסד נשאר על כנו, שיכתב הפרוטקציונרים ממשיכה להתעשר.

כדי לשנות את המצב — לא די בפסטיבלים של סערות-ציבוריות, ראות ישעה. ררושה פעולה ציבורית רצופה, תכליתית ומתמדת, לחיפוי השיטה כולה.

קראתי את תגובתו של אורי אבנרי בקשר למעמדה של ירושלים (הארץ 15.72) והשתוממתי. משום שגם אז היה אבנרי צריך להגיע למסקנה שמדינת-ישראל תתעלם מהזכויות הלאומיות של הפלסטינים, ומזכות ההגדרה העצמית של-הם. ולכן, לדעתי, הוא לא היה צריך להצביע בעד איחוד ירושלים, משום שהמגמה היתה ברורה: סיפוח (ה)שטחים, ללא התחשבות בזכויות העם הפלסטיני.

הרעיון עצמו בקשר ל-איחוד הארץ בימיסגרת פדרציה אינו שלילי, ובמכתבי אני יוצא מנקודת-ראות שהרעיון חיובי. אך הממשלה לא עמדה לבצע.

דני פלג, תלמיד, בתי"ס

גולדה

הצנחנית

מדברים ברחוב שבגרת גולדה מאיר עוברת קורס צניחה ולומדת לדבר ערבית.

בדעתה לרדת מצרימה ולהתלבש על סאדאת ולגמור איתו אחת ולתמיד.

מאיר בדומברג, ראשון-לציון

תורה

מגעילה

"העולם הזה" 1812, "במדינה, צה"ל — גורודיש", על מינויו החדש של אלוף שמואל גונן (גורודיש).

בראוי! השבועון הנלחם למען השלום יודע לגלות סוף-סוף את נוסחת המיליטריזם הנכון. זה שהביא לניצחון עוצבות השיריון בששת ימי בראשית 1967: כוונתי למיליטאריות הדבילי הסבור, כי צריך להצביא בלחץ-האימה על המון-הטוראים חסרי-הישע וחדלי-האישים.

שימו לב, רבותי: עתה ברור צריך להיות לכל שאם העניינים דפקו אצל גורודיש היה זה משום שחייליו הלכו לקרב מפחד המפקד.

מצטער, אותי

תורה זו של ציחי צוחי-כפתורים ועי-מידה דום לקול צרידות-הבוס פשוט מגעילה באופן לא-נורמאלי. מתורה זו ניתן להסיק, אגב, שרב"ט אבנרי נפ"צ ב-1948 משום שפחד ממפקדיו; שיצחק שדה ז"ל הטיל חיתתו על אנשיו ולכן זכה;

גידן

ושגם במלחמה הבאה — עלינו לטובה, בע"ה — יהיה הכל בסדר אם עם ישראל יצעד צעד אחד קדימה, כאיש אחד, או נכון יותר כצאן לטבח. לקול ממשלת הלי-כוד הלאומי מספר 2.

במחשבה שנייה, אסור לי להתרגז על העולם הזה, על כי פירסם אפוס-זוטא זה של שמגגיות, והעלה מעלליו של הגנע-ראל גורודיש: כי האפוס הנ"ל מבליט את כל המחריד, המגעיל והמוזיק ש בכל משמעת, כולל משמעת צה"ל, וזאת על-ידי הדגשה עדידי גיחוך של תופעה קרי-צונית, אנטי-פאטית ואנטי-פאטריסטית ו-שמה קארניוואל-גורודיש.

מקסים גידן, צרפת

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצורפים תמרנות למכתבים.

נסיעה נעימה!

עם לבני רשתון האוריריים

של Ban-Lon. Rotex

לבני רוטקס בן-לון, קלילים, נעימים, מתכבסים בקלות ומתיבשים במהירות.

הם מיועדים לגברים הנוסעים לחו"ל, היוצעים להנות מטויל ונופש ומעריכים לבוש משונה.

חדש! סריגת רשת אורירית באריזה בצבע הטבק. סריגת ריבד (בפסים) באריזה הירוקה.

רוטקס תמיד קרוב אליך

חזי' בן-לון מיוצרים בישראל בלעדית על ידי מסעלי הברלון בעים ברשותה של חברת יוסף בקרופס ובניו. ארה"ב.

ITL

SCHAUB-LORENZ

מחלקה מיוחדת לשרות ולמכירה לעולים חדשים פטורים ממס. הסוכן הבלעדי לישראל: כנורי בע"מ ת.א. רח. פרץ 4

אריגים מובחרים

סלקטא SELECTA

ENGLISH POLYWOOL

מרכז השיווק:

רח' נחלת בנימין 37, ת"א, טל. 625581.

חזרתי ארצה ובבת אחת. תוך כדי קריאת עיתון ראשון שנודמן לידי, צללתי לתוך ים הידיעות הקטנות והגדולות, התובעות תגובה מיידית, ומיד פרח מזכרונותי ונדחק הצידה הטיל בבראונל (שאת תיאורו הבטחתי). שלושת הימים המטורפים שביליתי באמסטרדם, שיחות רועי-הזונות הישראליים בפרנקפורט, ולילות רומא בפיאצה סנטה-מאריה שבטראסטברה.

לא צריך הרבה, די לקרוא עיתון עברי אחד בעיון, ובבת אחת מתמלאים המצברים שלי, המתח הנפשי מגיע לנקודה קריטית, ולולא הייתי מוגבל בשטח, נדמה לי שהייתי יכול למלא את השבועון כולו בתגובות חימה וזעם על המתרחש כאן ביום-החול רגיל. ניקח שתי בעיות שהעסיקו בימים האחרונים (ואשר ימשיכו כנראה להעסיק) את דעת-הקהל בארץ.

שכר הפרקליטים

אני לא מתכוון לדוש בבעייה שכולם כבר דשו בה. כל מה שהיה להגיד על שכר-הטירחה הוגן וסביר, על פער הכניסות, על עורכי-דין שעוסקים בפוליטיקה ולהיפך — כבר נאמר באפקטיביות עלי ידי עמיתי, העתונאים מסקציית המתרגי זים.

אני לא אכנס אפילו לתרגיל הקלאסי שספיר ביצע כדי למנוע תחיקה רטרור אקטיבית ואת התפטרותו של שר-המיש פטים. בדיוק כמו שהתפטרותו של פרידמן חסכה מהממשלה את הטירחה לדון במסקנות ועדת-ויתקון, כך ויתור הפרקליטים על חלק משכרם פטר את הממשלה מהאיינעמימות הכרוכות בדיון בי-שאלה הזו. היקוץ הצליל.

לכל מה שנאמר כבר רציתי להוסיף רעיון אחד, שהעסיק אותי גם בשעת הדיונים על קיצוצים בתקציב משרד-הממשלה השונים. אני הבנתי או את השרים, שעשו שמיניות באוויר כדי לקבל אישור לתקציבים המוגדלים ש-תבעו, וסרבו בכל תוקף לערוך קיצוצים כלשהם, ואני בהחלט יכול להבין את הפרקליטים ש-הסכימו לוותר על חלק משכר-הטירחה הגבוה שהוצע להם רק לאחר שהופעל עליהם מכשש ספיר. גם לו הציגו להם שכר טירחה כפול מזה שהוצע להם, הם ודאי היו מקבלים את ההצעה כדבר מובן מאלי.

בעולם בו עדיין לא הומצאה שיטה למדידת כושר, כשרונו (ומכאן ערכו היחסי או מעלתו) של אדם, אשר איננה מבוססת על תמורה כספית עבור שירותיו, קשה להניח שמישהו יסכים מרצונו להפ-חתת שכרו, שכן כל שינוי לרעה (או אי-שינוי לטובה) בשכרו פירושו אוטומטית שינוי לרעה במעמדו, ובהערכת החברה לגבי תרומתו לניהולה התקין.

הכסף, מעל ומעבר לכוו-הקנייה אותו הוא מייצג, משמש כאמת-מידה ומד-סיווג מקובל, וכמעט בילעדי, להשיגיו של האדם. אילו היינו עובדים אך ורק לשם סיפוק צרכינו ההכרחיים ביותר, ניתן היה בנקל להציב סייג לתמורה המגיעה לנו עבור תרומתנו לחברה, גם אם צרכינו ההכרחיים ביותר כוללים בית פרטי, מכונית, מזגן-אוויר, טלוויזיה, מכונת-כביסה, מברשת-שיניים חשמלית ושאר כלים המ-שרתים את נוחותנו ורווחתנו.

מעבר לנקודה מסויימת אין בכוחו של הכסף לספק את צרכיו הגופניים והרוחניים של האדם. הרי לא נוכל בעת ובי-עונה אחת לישון ביותר ממיטה אחת, ולא נוכל לאכול יותר מ-4 ארוחות מפר ארוח ביום, ולא נוכל להגיע למחוז-

ההישגיו של אדם ולכוח שלי-טתו אין סייג. חוץ מהמוות השם להם קץ, מיספר השלבים בסולם ההצלחה הוא אינסופי, והייעד האחרון הוא תמיד שלב מעל השלב שהושג עליידי אחר. (בנס במילאנו, כאשר אחד ה-חלכאים מונה עד כלות הנשימה את מיספר המיליונים בהם הוא מבקש לזכות, תובע עני מרוד שלידי את כל המיליונים האלה ו-עוד מיליון אחד).

לפני שאני מסתבך עוד יותר בדיס-טציה השטחית שלי על ערכו של הכסף בחייו של אדם, נחזור מהר לפרקליטים. שכר-הטירחה הגבוה שהוצע להם נראה בעיניהם כסביר, כי אם לשמוע מהותה תמורה נאותה לשעות-העבודה שהקדישו לפרשת "נתיבי נפט", אלא משום שהוא מצוין את מידת ההערכה של העם (המדינה) לעבודתם, ואת מעמדם בסולם ה-סטאטוס החברתי.

במילים אחרות: שכר-הטירחה הוא אות-הצטיינות, ואילו נהגה הממשלה לחלק את "אות לגיון הכבוד", כמו בצרפת, ייתכן שהיתה חוסכת לעצמה הוצאות ג-כרות. אין לי ספק שפרקליטים רבים היו מבכרים אות-כבוד וציון-לשבח על כל סכום שהיו מציעים להם, בסך הכל האדם רוצה שיתייחסו אליו בכבוד, ושיקנאו בו.

לתבוע מהפרקליטים שיותרו על מח-צית שכרם, זה כאילו לתבוע מהם ש-יותרו על מחצית כבודם.

פורנוגרפיה וארוטיקה

"הוועד להגנת קודשי ישראל" ממשיך לנהל מאבק נגד פתיחת חנות לתכשירי מין בירושלים. הוועד הבטיח להשתמש בכל האמצעים שיש בידו, "ואם יהיה צור ככל המעשי התאבדות, יימצאו אנשים שיעשו זאת", נאמר בהחלטת הוועד. עד כדי כך.

בואו נפנטס קצת על מין, ארוטיקה ו-פורנוגרפיה. כפי שכבר כתבתי כאן בהודמנות, לי אישית אין עניין בסרטים ובציולמים המ-

שיראה. חופש-הדיבור כולל, בעיני, גם את החופש לדבר על מין בכל צורה. כל אדם בר-דעת לא יוכל להכחיש ש-פורנוגרפיה היא שאלה של גיאוגרפיה, ושיחסם של בני-אדם לאירוטיקה שונה במקומות ובזמנים שונים. על הכסא הוויקי-טוריאני, שאת רגליו נהגו לכסות מחמת צניעות, יושבת היום דוגמנית-עירום ברי-טית, המשבחת במודעה מיסחרית את מעלותיו של ניי-רטואלס יאפני. די להי-כיר, נדמה לי, יצירות כמו הקא-מאקאלה (מיקדש האהבה ההו-הקאמא-סוטרא) השולחן-ערוך היהודי לתורת המישל) וספרים של בוקאציו, ראבלה, צ'וסר, פיטיגרי-לי, לורנס, הנרי מילר, ג'ויס — כדי להמחיש את היחס השונה ל-ארוטיקה בזמנים ובמקומות ש-ונים. אותו הדבר אמור ביחס לציו-רי עירום של גדולי הציירים ב-עולם.

מילון אוקספורד מגדיר פורנוג-ראפיה כ-"תיאור זימה וניבול" ו-"ספרות העוסקת בדברי זימה ותו-עבה". מובן שהגדרה זו לא עו-רת לנו הרבה, משום שהיא מגי-סה להסביר ערך יחסי אחד בעזרת ערכים יחסיים אחרים. "זימה", "ניבול", ו-"תו-עבה" אינן גיתנות להגדרה אובייקטיבית, שתהיה מוסכמת על כל האנשים בכל המ-קומות והזמנים, כך ששוב אנו מגששים בערפל. הגדרת החוק הישראלי מדברת, אם אינני טועה, על הפצת דבר-תועבה שיש בו גרוי יצרים לשמו, ואשר יש בו כדי להשחית, מובן שגם הגדרה זו היא מגוחכת, ומבוססת על יסודות מעורפלים ויחסיים.

מה זה תועבה? מדוע, לכל הרוחות, ייחשב תיאור חזותי או מילולי של מי-גל כ-"תועבה" וכדבר "בלתי-מוסרי", שעה שתיאורי אלימות, הרג ומלחמה מותרים — ובמקרים מסויימים אף רצויים — ב-אמצעי-התקשורת הממונים? מדוע צי-לום של כידון החודר ללבו של אדם ודם — שפע של דם! — הניתן מתוכו לא ייחשב כדבר תועבה, ואילו צילום האקט האנושי של אבר מין זכרי החודר ל-פותה (או, אם אתם מבקרים דימויים ל-ריים יתר: "שרבים" שתוקתו של הגבר האובד ביערות העד של גן עדן האשה") יחשב כתועבה? מדוע?

אני יודע מדוע. כולנו תוצאה של שטיפת-מוח אתית ואסתטית (חינוך) ה-מופעלת עלינו בהתמדה על "ההורים" המ-חנכים, הסביבה, אני יודע מדוע מעוררת פורנוגרפיה סלידה אצל אנשים רבים. אי-נני שואל לסובות, כי אם לצי-דוק. אדם בר-דעת חייב יום אחד לעצור ולשאל את עצמו האם רגשותיו הכנים והעמוקים ניתנים לידוק אובייקטיבי והגיוני, ואם לא — האם יש בכוחו לחולל בהם שינוי?

האם אתם מסכימים אתי ששום גנאש בעולם אינו "מכוער" לכשעצמו, ששום בעייה אינה מקודשת מכדי לעסוק בה, ושבעצם לא ה-"מה" קובע, אלא ה-"איך"?

דברי פרידה

אני מדבר ומדבר, ואת העיקר שכחתי. במדור זה מגיעה הנהלת-החשבונות הציבורית והספרות שלי לסימומה. לאחר שנתיים של עבודה ב-"העולם הזה", את הסיבות להחלטה פיתאומית זו אפי-שר למצוא ברבים מן המדורים שכתבתי: (א) אני באמת חושב שאין ערך מעשי לכתיבה פובליציסטית, אולי יש לה ש-פעה זעירה, השפעה מצטברת של טיפות-מים הנוטפות על סלע, אבל אין לי סב-ל-נות וזמן להבקיע בדרך זו את הסלע. (ב) אני שונא שיגרה, ואני מרגיש ש-המדור הפך לשיגרה אחרי שנתיים. גמ-אס לי לשמש כמכונת תגובה אוטומטית. יש לי הרושם שהקוראים כבר יודעים מ-ראש על מה אכתוב, ובאזיה צורה אגיב על מאורעות השבוע. די! מספיק! זה הולך לי בקלות רבה מדי. הגיע הזמן לחפש דרך אחרת לחולל מהפכות בעולם. להתחיל הכל מהתחלה.

אם הסכמתם עד כאן, פירושו של דב-שמות לכתוב, לצייר ולצלם הכל, בתנ-ש... לא. בעצם ללא כל תנאים. כמו שא-אנו רשאים לאסור פירסום שירה גרוע-ספרות שטחית וציוני או צילום, ק-טוב, כך אין אנו רשאים גם לאסור פ-סומה של ארוטיקה גרועה או פור-גראפיה. הכל מותר, והרשות נתונה. הלאה, בואו נחפש תשובה כנה לע-מיספר שאלות בלתי-נוחות: מה ההצד-לאיסור המוטל על תיאור פעילות המינית של האדם, כאחד מאמצע-הביטוי הרבים והמגוונים העונ-דים לרשותנו? במה פעילות זו נחו-או קדושה מכל פעילות גופנית א-רת, הכרוכה בקיומו ואושרו? האדם.

צעד דראסטי אחד נוסף (קדימ-או אחרה — כרצונכם): מה היה דקה לאיסור פעילות מינית בפנ-בי, כאמנות או אפילו כבדיון? למה אנו מוכנים לראות מ-במה או במיגרש מישחקים הפג-פומבית של יכולת שאר אמצעי-ביטוי הגופניים והרוחניים של

אדם, ולא נהיה מוכנים להתיר הצגה בפ-בי של פעילות גופנית ורגשית הכרו-במישגל?

מדוע מישחקי כדורגל, ולא מישח-אבה? מדוע תיאטרון של רגשות ואינ-לקט, ולא תיאטרון של מין? מדוע כ-תרת הפגנה פומבית של יכולת מית-הקול והשליטה בשרירי גופו של הא-("גבוה יותר, רחוק יותר, מהר יותר ואסורה הפגנת יכולתו המינית, שליט-הגופנית וכושר ביטויי הרגשי של הא-בשעת מישגל? אני מדבר בכל הרצינ-במה קדוש או נעלה יותר אברה-על כל אבר אחר בגופו של אדם? ה-משום שהוא משמש כאבר הולדה? ה-אנו משתמשים בו רק למטרה זו, או ש-הוא משמש לנו גם כמקור הנאה ה-האזניים, העיניים והפה? האם מ-שהוא משמש לפעמים באמצעי-ביטוי-רגשי-אהבה ועלים? רק אבר זה? ומה-העיניים, הידיים והפה?

מאחר ופעילות המינית של האדם-נה נעשית לצורך הולדה בלבד, אלא-צורכי הנאה, "עקרים" ו-"בלתי-קונסט-טיביים", באיזו זכות אנו מטילים ס-על התנאות שאנשים מבוגרים מפ-מפעילות מינית שאינה מבוצעת בני-לרצונו של הוולת? למה אנו מטי-חרם חברתי על הומו-סכסואלים ולסב-י למי הם מפריעים, ולמי הם מזיקים? חיו של מי הם מסכנים על-ידי עיסוקי-החורגים מהנורמה? למה תכשירי-כן, ותכשירי מין לא? למה מכונת-ג-חשמלית כן, וויברטור חשמלי לא? זה איכפת לכם איך אדם מגיע לס-י המיני, כל עוד אין הוא מכריח א-לעשות משהו בניגוד לרצונכם?

זכותי לא לראות סרטים פורנוגרפ-והצגות-מין בתיאטרון אינה יכולה ל-לול את זכותו של אדם אחר להשתע-או להתגרות בדרך זו, אם זה רצונו.

לפני שהשיגרה תביא עלי הסתיידות ע-קים אינטלקטואלית. (ג) אין לי טענות ל-"העולם הזה", עולם לא עבדתי בעתון שהתיר לי-שבועון זה, לכתוב על כל מה ש-בדעתי. אני בהחלט אסיר-הודה על ש-רות שהוענקה לי כאן במשך זמן רב-כן, הטענות שיש לי לעמודים האחר-של "העולם הזה" — ייתכן מאוד-בעייה שלי ולא בעייה של העיתון, זכ-לפרסם ארוטיקה גרועה אינה נופלת-זכותו של עיתון אחר להדפיס שירה ג-עה. כול ואחזר וטריפו! (ד) אני רוצה לנחם זמן מה מהז-ולחפש דרכים אחרות להגיד את מה-לי להגיד. זהו זה. הגיע הזמן להיפרד. אני מ-לעתון על האירוח הנאה, ולכם על ת-מת-הלב, להתראות מתישהו, איפ-בדרך כלשהי. סאלאמא!

המהלכים שקדמו להתפטרותו

של שריהמשפטים - והמהלכים

הצפויים אחרי הסתלקותו

חשוב: מניעת חקיקה שתפקיע זכות שי הוקנתה לאזרח על-ידי בית-משפט. דבר שלדעת שפירא יש בו כדי לפגוע באמון העם ברשות השופטת. חקיקה רטרואקטיבית עלולה לגרום לרשות המבצעת רצון להשתחרר מפיקוח

יעקב שמשון שפירא בפני התפטרותו. ושוב, כמו בכל המקרים הקודמים, מה שהביא אותו לכך לא היו ההאשמות שהוטחו נגדו, אלא היעדר הגיבוי מצד חבריו למפלגה ולממשלה. מה שהרגיז לפני שבועיים את שפירא

הדעיכה שנפירה!

הרשות השופטת, אמר שפירא, "מדינה הנוהגת כך, חדלה להיות מדינת חוק".

רק כאשר הסתבר כי שפירא עומד על שלו ומאיים בהתפטרותו, נמצאה לבסוף נוסחה פשרה גואלת שמנעה את המשבר בין הממשלה לבין סיעת המערך בכנסת. לפי נוסחה זו, שהוצעה על-ידי משה כרם-מל, סמכה הסיעה על הממשלה שתמצא דרך כדי להעמיד את שכר הטירחן של פרקליטי ועדת ויתקון על גובה סביר, מבלי להתחייב איזו דרך תהיה זו.

הדרך שנבחרה מנעה משבר, אך לא פתרה בעיות יסוד. מסע שיכנוע מאחורי הקלעים הביא את הפרקליטים לוותר על מחצית משכר הטירחן שפסקה להם ועדת ויתקון. התנדבותם הכפויה של הפרקליטים חסכה לממשלה מחצית משכר הטירחן, אולם היא לא שיכנעה את מורתי-הרוח

היו דיווחי עיתון מפלגתו על דיוני חוג לשינוי במפלגה, בהם נמתחה עליו ביקורת חריפה. כאשר נודע על כוונתו להתפטר, התגייסו מייד כל השירים, מגולדה ועד דיין, כדי לשכנע את שפירא לחזור בו. חזית אחידה זו הוכיחה לשפירא כי יש לו גיבוי ותמיכה, והוא חזר בו מכוונת התפטרותו, למשך שלושה ימים בלבד.

כאשר נודע לשפירא כי יו"ר סיעת המערך בכנסת, משה ברעם, מציע לסייע לחוקק בכנסת חוק שיבטל את השכר ש-קבעה ועדת ויתקון לפרקליטים, הודיע שפירא שוב על כוונתו להתפטר. הוא מסר זאת לפנחס ספיר, שמהיר להודיע על כך לגולדה. גולדה ניצבה בפני דילמה. מצד אחד היו רוב חברי סיעת המערך בכנסת בדיעה שיש להיכנע לדעת הקהל ולבטל את שכרם המופרז של פרקליטי ועדת

לשאת תמיד מכתב התפטרות בכיסו, לא היו אלה דברים בעלמא. אין אדם בצמרת הפוליטית של המדינה, להוציא את בן-אהרון, המנוסה בהתפטרות כמותו. שפירא, עורך-דין משנת 1932, מונה כי יועץ-המשפטי הראשון של ממשלת ישראל אחרי הקמת המדינה. בתפקיד זה כיהן 20 חודש. הוא התפטר מהתפקיד על רקע תביעתו להעמיד לדין את ראש הש"י, איסר בארי, על הוצאתו להורג של איש ה"הגנה" מאיר טוביאנסקי, שנחשד בבגידה. כבר אז היו שטענו כי מאבקו הציבורי של שפירא אינו נקי מפניות ואינרטרסטים אישיים.

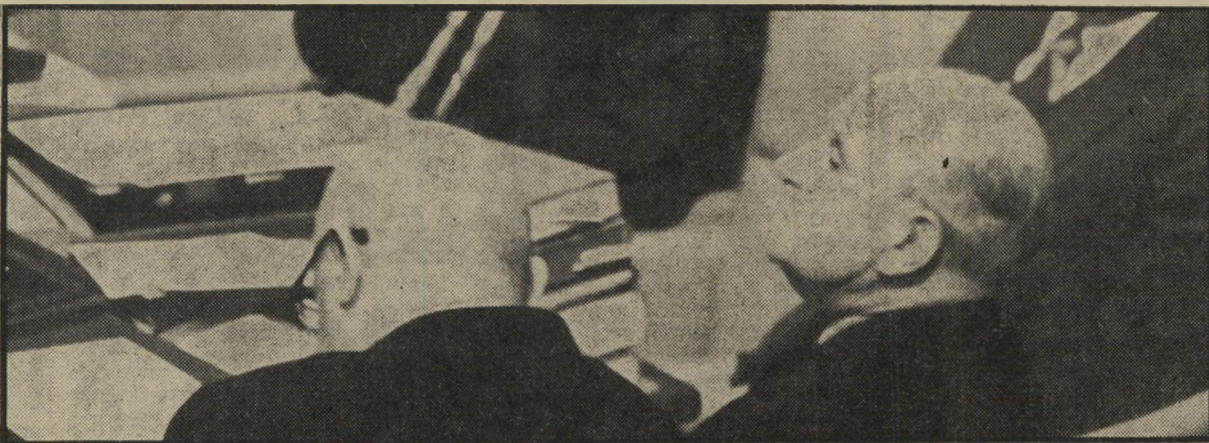
טענה זו הביאה גם להתפטרותו השנייה

תוך דקה אחת הפך שריהמשפטים, יעקב שמשון שפירא, את הקערה על פיה.

עד ליום הראשון השבוע, בשעה שתיים בצהריים, היה יש"ש (כינוי המורכב מראשי התיבות של שמו) אחד האנשים הרשומים והשנואים ביותר במדינה. לגבי דעת הקהל בישראל הוא גילם את קשרי חותה, ניתוקה, חוסר רגישותה והיעדר שיקול דעתה של ממשלת ישראל. שורה של טעויות שהסתבר בהן מאז צצה לראש שונה פרשת נתיבי נפט, הציגה אותו כמי שמנסה להגן על אינטרסים אישיים וכיתתיים. לחפות על מחדלי הממשלה, כי מי שמזלזל בשכל הישר ובדעת הקהל, והנה, דווקא ברגע בו עשה יש"ש בן 70 את הצעד אותו ביקשו כל מבקשי ראשו, והגיש את התפטרותו לראש-הממשלה, הוא הפך במפתיע לגיבור אומי. האקט בו הוציא באמצע ישיבת הממשלה מעטפה מכיסו, ובתוכה שתי שורות של הודעת התפטרות, מסר אותה לראש-הממשלה שלה ועזב את חדר ישיבות הממשלה, התיר לשפירא כבת אחת את כל אהדת הציבור ואת כל הכבוד שרחשו לו בעבר. נכונותו לקבל על עצמו אחריות ולהטיל את המסקנות, היתה מעשה של אומץ-לב אישי, בלתי מקובל בין עסקני ישראל ומנהיגיה. עמידתו בתוקף על העיקרון של התנגדות לחקיקה רטרואקטיבית שתבטל מעשה בית-דין, נראתה כביטוי של יושר אישי וגיבורי. סירובו להכנע להפצרות תיה של גולדה ולחזור בו מהתפטרותו, כפי שעשה מזכ"ל ההסתדרות בן-אהרון, הציגו אותו שוב בפני הציבור כאדם וכגבר בחבורה של דחלילים.

"מכתב התפטרות בכיס"

השאיפה במיוחד את מעשהו יוצא הדופן של שפירא היתה תמיכה חבי ריו, שלא יכלו להבין, למרות כל ההסברים, מדוע הוא עשה זאת? מי שחיפש את התשובה במאורע אחד ויחיד, ברגע מסוים, או בהחלטה פתאומית, לא ימצאנה שם. התשובה על ה"שאלה שהטרידה השבוע יותר מכל דווקא את חבריו לממשלה של שפירא, שהגיונם אינו בנוי כדי להבין מעשה כזה, היתה טמונה בהצטברות של מאורעות מתוך ה"קאריירה הציבורית של האיש ומתוך ה"פרשיות האחרונות שהסעירו את המדינה. כאשר הצהיר שפירא ביום השישי האחרון כי, "כל שפירא צריך

שפירא (מימין) ליד שולחן הממשלה

הציבורית נגד הקריטריונים שקבע משרד המשפטים לשכר עורכי-הדין.

החלקה

על הגב

ההצטרפות של המאורעות שהעמידו את שפירא בחזית הממשלה כי סופג וכולם מהלומות העיקרי שלה — תפקיד אותו מילא בעבר במשך תקופה ארוכה אבא אבן — הם שגרמו להתנדנדותו של שפירא על חבל ההתפטרות. מה נתן לו את הדחיפה הסופית? יש אומרים כי היו אלה אשתו ובתו ששוחחו עימו בפגישת השבת המשפחתית,

ויתקון. מצד שני, ניצב איומו של שפירא, כי באם תתקבל החלטה כזו, יצביע נגדה בכנסת, דבר שפירושו התפטרות. שבוע ימים נמשכו הדיונים בסיעת המערך כדי למצוא מוצא מהסכר. במרוצת שבוע זה התחולל ליל הדמים בלוד. לי רבים נראה היה כי מאורעות הטבח בלוד הורידו את פרשת שכר-הפרקליטים מסדר היום. היו שאמרו, "מטוס אייר פראנט בא מהשמים ליעקב שמשון שפירא". אבל ביום השלישי בשבוע שעבר, עמדה להתכנס שוב סיעת המערך, כשאיום המרד מרחף שוב מעל הממשלה. הפעם התגלה שפירא כאיש אמיץ. הוא יכול היה לתת ידו למוצא מילולי ולתרגיל התחמקות מהפרשה. אולם הוא הגן על עיקרון

של שפירא כעבור חמש שנים, כאשר היה מראשי סיעת מפא"י בכנסת השלישית. כאשר הועלו נגדו האשמות כי התעשר בעיסקה בלתי אתית ממציאת הנפט בשדה דוד בנג'וריון, לא התייצב להגנתו, והתפטר מהכנסת.

רק אחרי 11 שנים בהן פרש לעיסוקים משפטיים, הפך לאחד הפרקליטים העשירים בארץ, חזר שפירא אל הבמה הפוליטית. היה זה בשנת 1966, כאשר מונה על ידי לוי אשכול כשר-המשפטים במקומו של דוב יוסף, כפרס על שירותיו הטובים למען אשכול במאבק נגד אנשי רפי" ובנג'וריריון סביב, הפרשה".

ביום השישי לפני שבועיים שוב עמד

ההסתדרות

פעמיים

בן-אהרון

להסתדרות העובדים הכללית ישנם שני מזכירים כלליים. שמו של המזכיר הראשון: יצחק בן-אהרון. למזכיר השני, שם דומה: יצחק בן-אהרון.

יצחק בן-אהרון הראשון הוא חבר מפ"לגה ממושמע, חבר כנסת מן השורה, ח"ר מן נלהב בכל תוכנית שתביא לחיסולן המוחלט של מפלגות האופוזיציה, חסיד פעיל של ביטול "הדימוקראטיה הייצוגית" ומצדד במשאל-עם ישירים — שיטת בחירות שתבטיח רוב מוחלט למפלגה השלטת, השתתף כל יריב ומתנגד.

יצחק בן-אהרון השני, הוא אופוזיציונר מושבע, קטיגור חריף של קואליציית הערבות, יריב חקיף של פנחס ספיר ונתמכיו בעלייההון הבנקים והתעשיינים, נביא נלהב של משטר חברתי אחר, צדק סוציאלי ואחווה עם.

"תקנה אומללה". חברי הוועד הראשי של ההסתדרות, שהם גם חברי כנסת, גם חברי מוסדות מפלגת העבודה וגם חברי המוסד העליון של ההסתדרות, גילו את קיומם של שני יצחק בן-אהרון מיד עם בחירתו לתפקיד מזכיר ההסתדרות. היו להם בודאי סיבות מפלגתיות טובות לשמור את הסוד בליבם. עד שאחד משני ה"בנאהרונים" דאג להוציא אותו לרשות הרבים.

בישיבת הוועד-הפועל שהתקיימה בשבוע שעבר, התגלו שני מזכירי ההסתדרות יצחק בן-אהרון בכל שיעור קומתם: יצחק בן-אהרון האחד, כינה את התקנה המאפשרת לסיעות האופוזיציה להביא הצעות לסדר היום כ"תקנה אומללה" ו"הבטיח לבטל אותה בקרוב". יצחק בן-אהרון השני תקף את הממשלה, את חבריה ואת הפקידות הבכירה.

הדרך היחידה שנותרת לסיעות שאינן מיוצגות בוועד-הפועל להביא את דערתיהם בענייני ההסתדרות, בפני ציבור חברי ההסתדרות, היא להעלות הצעות לסדר היום. במושב הנוכחי, הציעה סיעת העושים-הזה-כוח חדש, למשל, לדון בהתפטרותו ושובו של מזכיר ההסתדרות, בהוצאת צווי ריתוק נגד שובתים, בדיון הכספי של חברת העובדים שלא היבא מעולם לדיון הוועד הפועל שהוא להלכה גם "מינהלת חברת העובדים".

אחד ממזכירי ההסתדרות, יצחק בן-אהרון, התנגד בתוקף לדיון בנושאים אלה. בקשר לחלק מהם אמר ש"לא קיבלנו הצעות כאלה בדואר". ביחס לאחרות, אמר ש"אין מה לדון. יש סדר יום: שיכון עובדים. אי אפשר לבזבז את זמנם של חברי הוועד-הפועל..."

למי מוציאים את הנשמה. המזכיר השני, יצחק בן-אהרון, סיכם את הדיון בנושא שיכון עובדים. זה הוא שמה של חברת השיכון ההסתדרותית, וגם שם של הנושא החברתי-כלכלי הקשור בה. בנושא זה, אמר יצחק בן-אהרון: "לא צריכים להקים וילות לעשירים, אפילו אם הם חברי ההסתדרות".

בנושאים אחרים, הקשורים בנושא השיכון, לא חסך בן-אהרון השני את הביקורת מחבריו ומפלגה. בהסתדרות ובממשלה: על העבודה הערבית מהשטחים: "לוקחים פועלים מהשטחים משום שמשלמים להם פחות. לוקחים אותם משום שאין ביטוח מלא. אין שכר מלא..."

הם הבטיחו לנו שהריבית תתיישב, אחרי שחוק הריבית יבטל. הם (הנגידים) התיישבו בכסאות הרחבים של הוועד הפועל התיישבה כמו שהם התיישבו בו..."

על הסכם פילץ-פאגלון ועל מעורבותו של שרי-האוצר פנחס ספיר: "ספיר אמר שהוא לא מתערב... ברור, לפילץ יש קשר ישיר עם הקדוש ברוך הוא. הוא מחובר למיכרות הזהב של דרום אפריקה. יש לו קו ישרי לפורט-ניקוס בארצות הברית (אזור הזהב האמריקאי)".

יצחק בן-אהרון השני, מתכוון עתה למערכת הבחירות בה ייצא בבסיסמאותו נגד יצחק בן-אהרון הראשון וחבריו. רמז למערכת הקרובה ובאה, היתה בדבריו על "האיש הקטן": "מי שצריך חמשת אלפים כדי להחיות את הנשמה, מוציא אותם לו אותה. על פחות ממיליון ל"י לא מדברים אתה..."

העם

החיים

והכסף

גם בשבוע השני מליל הטבח בגמלת התעופה בלוד, המשכיה המדינה לחיות ביצילו של אותו ליל דמים. כותרות העתון נים המשיכו להפחיד את האזרחים במעשי חבלה וטבח נוספים המצפים להם בכל יום מצד קבוצות מטורפים קיצוניות. נדמה היה כי מנסים להכניס את אזרחי המדינה בכוח להיסטריה המונית.

כמה תופעות העידו על גילויים ראשונים של היסטריה כזאת:

● בירושלים, בה נפתח השבוע הכנס השלישי של התנועה למען ארץ-ישראל השלימה, התגלה חזיון, שהזכיר כינוסים של מפלגות פאשיסטיות בעבר, כאשר עלה ראש עיריית ירושלים, תדי קולק, לברך את הכינוס, הוא התקבל במקהלה של צריחות בוז ועלבונות אישיים. מכל עבר הוטחו נגדו האשמות בנוסח "אתה מקים מצבות ללגיונרים!" או "מגן הייטלאם ובונה המיסגדים!" קולק, שניסה לפקוח את עיני הקהל הפאנאטי בקראו "70 אלף ערבים חיים בעיר הזאת! הם אזרחים שווים זכויות ולא אזרחים ממדרגה שנייה!" — נאלץ לבסוף לרדת מהבמה, להסתלק מהאולם כשהוא מוקף קהל היסטרי שרק בקושי הבליג על תקיפה אלימה.

● בתל-אביב הופיעו בחצוצות קבוצות צעירים שהתחילו על עצמות לגזירת עונש-מוות לחבלנים. אחת הקבוצות, שכינתה את עצמה "הוועד למען שלימות האומה", תבעה בכרוז מלא שגיאות כתיב להוציא להורג את החבלנים העצורים בישראל, "מפני שהם מגרים את חבריהם לבוא ולשחרר אותם". יוזמי העצומה סירבו להזדהות, לבשו מדי צה"ל, אך כשנדרשו על ידי קצינה שעברה במקום מסור את פרטיהם, טענו שהם אזרחים. **ועזיזים מתחת לפני המזשק**, אר-לם הנסיונות ליצור היסטריה המונית לא הצליחו. יותר מאשר הפחד מפני החבלנים והטירור גברה השבוע בקרב אזרחי

פטיציית "עונש המוות" גירוי למשחוררים

ישראל החרדה מפני החמרה במצב הכלכלי. היה זה פחד תחום מיתון שיקטע את חגיגת האינפלציה הדוהרת.

כמה תופעות הדאיגו את האזרח הפשוט. קשייה הכספיים של הגדולה בחברות הבניין הפרטיות, פאגלון; קשיי הייטמיון של מיפעל הענק לגרובונים גיבור; גרעונות המיליונים בתקציבה של התעשייה האווירית, שעמדו לגרום לצימצום פעילותה — כל אלה, למרות שלכאורה לא היה כל קשר ביניהם, העידו על זעזועים מתחת לפני הקרקע של המשק הישראלי.

לגבי תושבי ישראל, שמעולם לא היה בידיהם, באופן תיאורטי לפחות, כל כך הרבה כסף כפי שהיה בידיהם השנה, היו אלה סימנים מדאיגים. כאשר לזו סיימנים אלה השבוע באזהרות פומביות מפיאות שרי האוצר והמסחר-התעשייה, היתה דאגת רבים מאזרחי ישראל נתונה לכספם. יותר מאשר לחייהם.

שיכתב הצמרת של הפרקליטים בארץ, שוררו נגדם את זעם הציבור. מינויו עלול להסעיר את הרוחות שוב, להתפרש כלעג לרעש.

שם נוסף שהוזכר כמועמד לתפקיד שרי המשפטים הוא שמו של עורך-הדין שלמה תוסיכהן שהוא פעיל במפלגת העבודה

אלוף (מיל.) זורע

הובא בחשבון לתפקיד ראש עיריית ירושלים.

גולדה יכולה לקחת על עצמה לכהן גם כשר-משפטים, כפי שדור בן-גוריון כיהן בזמנו כשר-הדתות, אחרי התפטרותו של שרי המסד"ל מהממשלה. אולם גם גולדה לא תהיה מסוגלת לבוא ולהתייצב בפני הכנסת, להגיש לה חוקים, לנמקם בצורה משפטית ולהתווכח עליהם. לכן נראה שהיא תיטול על עצמה את תפקיד שרי המשפטים זמנית בלבד, עד לתום פגרת הכנסת הקרובה, תקופה בה לא יוגשו חוקים לכנסת. עד אז תימצא דרך להיחלץ מהסבך אליו נקלעה הממשלה עקב התיפטרותו הבלתי צפויה של שפירא.

שפירא סיבך בהתפטרותו לא רק את המערך האישי והמפלגתי של הממשלה. עירעור שיווי המשקל הפוליטי בממשלה הוא מסוכן הרבה יותר. שפירא, מי שהיה ידי מינה אש שודה של גולדה, יונה בדיעותיו, היה אחד המתנים העיקריים של השפעת משה דיין בממשלה. לא להיגם היו אלה בעיקר אנשי רפ"י לשעבר שזהלו ראשונים בחיודוד הידיעה על התיפטרותו של שפירא.

הסתלקותו של שפירא יוצרת חור רציני באיוון העדין בין היונים והניצים בתוך הממשלה, ומחלישה את מעמדה של גולדה מאיר עצמה. וזהי הסיבה לכך שאין לראות בהתפטרותו של יעקב שמשון שפירא בעייה אישית בלבד. הוא אינו משרים היכולים ללכת מבלי שהיעדרם יורגש. הליכתו היא תחילתו של משבר ממלכתי, שעוד יהיו בו התפתחויות לרוב.

שיכנעו אותו להשתחרר מהלחצים והמיתרים שהוא נתון בהם. יש אומרים, כי היה זה מאמר בדבר, שתבע, אחרי הכל, את התפטרותו. יש אומרים כי היתה זו פרשת האלוף (מיל.) מאיר ("זור") זורע.

ב-1958 היה זה שפירא שחיסל את הקאריירה הצבאית של זור, כאשר זה היה ראש אג"ם, התפקיד השני בחשיבותו בצה"ל. כעבור 14 שנה מילא זור תפקיד חשוב בחיסול הקאריירה הממלכתית של שפירא.

סידרת התבטאויות מחוספסות של זור בראיונות עיתונאיים שהעניק בשבועים האחרונים, בהם תבע את התפטרותו של שפירא, ושבאחד מהם (בהארץ) התבטא כלפי הממשלה בעניין הספק שבמינויו כמנכ"ל מרקקעי ישראל בנוסח: "מצדי יכולים כולם להתחלק על הגב שלי" — העמידה בספק את מינויו של זור לתפקיד שיעוד לו עלידי שרי-החקלאות חיים גבתי.

העם יעלה

על בריקאדות

אבי כאשר התכנסה הממשלה ביום א' השבוע, היה ברור לשריה, שאפילו ישמין זור את כל הממשלה ביחד ואת כל אחד משריה לחד, אין הם יכולים לבטל את המינוי או לדחותו. בקונסטלציה הקיימת היה מעשה כזה מתפרש בדעת הקהל כנקמה אישית במי שהעז לכתוב ב"ועדת ויתקון דעת מיעוט, בניגוד לדעת המיסד". העם יעלה על הבאריקות, אמר אחד השרים. "זה יוביל לפגורם", אמר אחד מראשי סיעת המערך בכנסת. הממשלה כולה התחלקה לזרו על הגב.

שפירא היה האיש היחיד שהעז להתייצב מול החשש מדעת-הקהל. האבסורד היה שבהתנגדותו לכניעה לדעת-הקהל, הוא הגיש משאלה אחרת של אותו קהל. אם תאשר הממשלה את מינויו של זור, אמר שפירא, יהיה זה ביטוי של חולשה. האיש הזה ביוה את הממשלה בהתבטאו בגסות, אם תאשר הממשלה את מינויו, היא תקבע את רמת ההתבטאות של עובדיה.

צחק הגורל הוא, שהפעם היה הצדק לצידו של שפירא. בניגוד לדעתו (הוא נמנע), אישרה הממשלה את מינויו של זור. שפירא הגיש את מכתב התפטרותו לגולדה. הוא חיסל בכך את הקאריירה שלו ואת אפשרות בחירתו בעתיד כנשיא המדינה, אבל הציל בכך את כבודו.

מבוכת

הירושה

מי יהיה שרי-המשפטים הבא? התשובה על שאלה זו אינה קלה מהתשובה על מגיעי התפטרותו של שפירא. שרי-משפטים חייב להיות בעל רקע משפטי, שכן זהו האיש המגיש לעלי חוקי המדינה, צריך לנמקם ולהתווכח עליהם. אדם חסר השכלה משפטית אינו יכול לעשות זאת.

האיש היחיד בין שרי ממשלת ישראל, שהוא בעל רקע משפטי הוא שרי-הדתות, זרח ורפהפיג, אלא שבתנאים הנוכחיים בלתי מתקבל על הדעת ששר דתי המצדד בשיטות רבני ובאי הפרדה בין דת למדינה, ימונה כשר המשפטים. אפשרות שנייה שהועלתה היא פרישתו של שרי-התיירות הליברלי-עצמאי, משה קול מהממשלה, וציר רופו של גדעון האוזנר לממשלה כשר. במקרה כזה יימסר משרד התיירות למועמד חדש מטעם המערך, אחד הראשונים המצפים בתור הארוך: יצחק רבין או אברהם עופר.

אבל אלה המכירים את משה קול אינם מניחים שהוא יסכים לוותר בקלות על מקומו ליד שולחן הממשלה, כדי לחלץ את גולדה מהמבוכה שהיא נתונה בה.

גם האפשרויות האחרות שהועלו אינן גראות סבירות. ההצעה למנות את שלמה הילל כשר-המשפטים היא אבסורד. אפירות מינויו של היועץ-המשפטי מאיר שמגר אינה מתקבלת על הדעת. שמגר הוא חדש יחסית בתפקידו, איש אצ"ל לשעבר, מתומכי דיין, ולא ייתכן להקפיצו לממשלה מעל כל אלה המתמחים לתורם.

המועמד הטבעי של המערך לתפקיד שרי-המשפטים הוא עורך-הדין חיים צדוק. בחירתו נתקלת בקשיים מכיוון שגם גולדה וגם ספיר אינם מחבבים אותו, ומכיוון שהוא שייך לקבוצת "זוללי השמנת" בקרב

חבורה של ביורוקרטים מתכננים ברגע זה את חורבנו

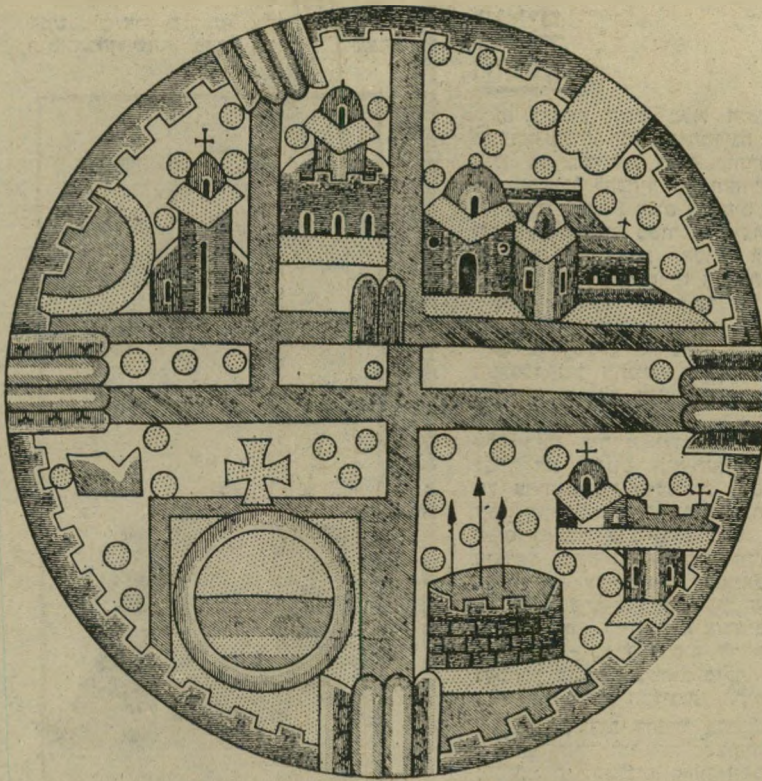
החדרים במגדל המלון המרכזי — 414 במיספר, הם לא מנו את שני המיבנים הנוספים שיכתרו את המלון המרכזי, מיבן גים המכילים יחד 216 חדרים נוספים, ואשר כל אחד מהם הוא כמעט בגובהו של מלון המלך-דוד בירושלים.

ביוני 1970 הגיע לוועדת בניין ערים מחוזית מיכתבו המפורסם של נשיא האוניברסיטה העברית, אברהם הרמן. בי מיכתב מוותר הנשיא על שטח המגורים שהוקצה לסטודנטים. מיכתב זה עתיד לשמש נשק-ניפגוף בידיהם של שריהפנים, שרהתיירות ושרהאוצר.

כאילו כתב אברהם הרמן, כי האוניברסיטה מוותרת על השטח ושואפת בכל מאודה כי יוקם עליו בית-מלון. וכאילו אברהם הרמן, עם כל הכבוד לנשיאותו האוניברסיטאית, הוא האיש המחליט היכן יכערו מלונות-הענק את הבירה.

גם לסטודנטים היו כמה טעוני התנגד דות בעלי-משקל להפיקת אזורי המגורים שהוקצה להם למלון-ענק. לטענתם תהפוך האוניברסיטה שעל הרי-הצופים לקאמפוס-רפאים, אם לא יקומו סביבה מגורי סטודנטים. המגורים שתוכננו, היו צריכים להכיל כ-4000 סטודנטים. בכך היה הופך הקאמפוס למעין עיירה קטנה, דבר שהיה מעורר את השירותים החינוכיים למקום, כמו אוטובוסים, למשל.

במצב העניינים הנזכר נפסקת התחבורה להר עם תום הלימודים. סטודנטים המבקשים להגיע לאולמות-הספורט והתריבות שבשטח הקאמפוס, ואשר ניבנו במיור חד לפעילות אחרי שעות הלימודים, חייבים להיות בעלי רכב או להתארגן לשינה על ההר באוהלים.

פעמיים הרבה ירושלים. ראשון היה נבוכאדנזאר מלך בבל, שהרסה בשנת 586 לספירה. שני לחורבן היה טיטוס הרומי, ששרף עד היסוד את העיר ובית המקדש בשנת 70 לספירה. ובשלישית עומדת העיר, שנקשרו לה תארייקדושה וחובה יותר מכלל עיר אחר רת בעולם. להיחרב בשנות ה-70 של המאה ה-20.

פעמיים ובנותה העיר מתוך גלי חורבנה. עתה עתידה היא להיחרס דווקא מתוך גל הבינוי המטורף העובר ושוטף אותה. גולת הכותרת בתוזית הבנייה המהירה שאחזה בפרנסי ישראל, מהווה מגדל הענק — מלון הייט — אשר עתיד להינעץ בלב-ליבה של העיר המיורחית, במקום הקרוי הגיבעה הלבנה, והמצוי בשיפולי הרי-הצופים.

כל ירושלים האמיתית, מה שנותר לפליטה ממנה, הוא משולש של הרי-הבית, הרי-הצופים והרי-הזיתים. על משולש זה עתידה להאפיל מיפולצת-בטון אימתנית בגובה 22 קומות (לפי הספירה האמיתית). אם ייבנה, עתיד הבניין, המורכב משלר שה מגדלים עיקריים, להיות המיבנה הגבוה ביותר והשליט על כל איזור הרי-הצופים, 864 מטר מעל פני-הים.

עתה, שלוש שנים כמעט לאחר שמינהל מקרקעי-ישראל, הרשות להשקעות של משרד-האוצר ומשרד-התיירות החליטו ל- הפוך את ההר למלון ג'אמבו, מתחילים כולם להתפלץ.

לאחר שנים של תכנון, לאחר עשרות התחייבויות, בהן היו מעורבים שלושה שרים מרכזיים מממשלת-ישראל, שר-

המפליצת על הגיבעה

עם כל ההתנגדויות החלה הוועדה לפעול בזריזות לא מצויה. אישרה עקרונית את השינוי בפיתוח השטח, וגילתה דרישה צנועה: תוכנית מפורטת של השטח עליו יוקם המלון. עד היום לא זכה איש מחברי הוועדה לראות תוכנית כזו.

לוועדה הגישה תוכנית של בניין המלון המרכזי בלבד. תוכנית אשר חסרה את רובם של 29 הדונם אשר הוקצו למלון. ליוזמים ולבנייה-המלון חשוב השטח שהוא זה. אותם מעניין הבניין, זה שיידחס בתוירים ויישא רווחים דשנים. השטח — עוד התיכת אדמה לגריפת הון.

לתדהמת כל הבוחשים בקדרה פסלה הוועדה באפריל 71 את תוכנית הבניין שהוגשה. על בניין זה אמר יושב-ראש הוועדה, סמנכ"ל לענייני תכנון וראש אגף התכנון במשרד-הפנים, יעקב דש: "המלון המוצע הוא דוגמא להרס ערכי הנוף". אך דש הוא רק ארכיטקט במקצועו, ומכאן ועד לתיק בממשלה ארוכה הדרך.

צילום מוטעה

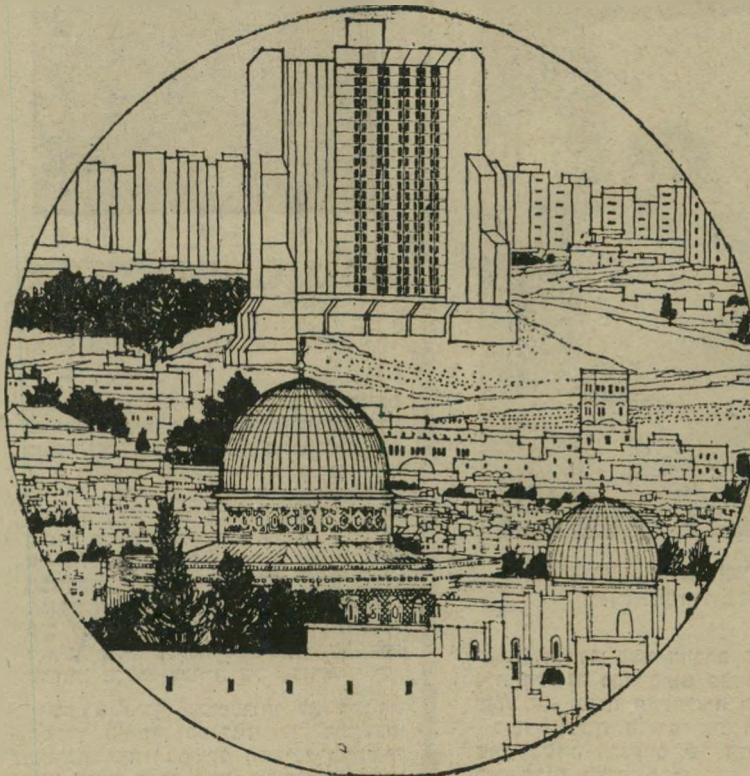
ומטעה

הגיב על הדחייה האיש בעל תיק מש-רדהתיירות, השר משה קול: "אין אנו רוצים לכך... כנראה שאלה שיושבים שם בוועדת בניין ערים מחזיקים, חושבים שהם היחידים שאוהבים את ירושלים."

גם אנו במשרד-התיירות אוהבים לא פחות את גופה מאשר הם. ולכן, שאל יחשבו שהם החכמים הכי גדולים שיושיבים שמה. יש עוד חכמים כמוהם, שמבינים את הדברים."

אלה דבריו, על סיגנונם העברי המיוחד. תוך שבועות ספורים הגישו מתכנני המלון תוכנית אחרת. זו נפסלה בנסיבות משונות מאוד. הוועדה קיבלה צילום אשר בו הופיע הבניין המשופר על רקע הנוף הירושלמי. למתכנני הצילום נראה הבניין כמו בטל בשישים בנוף סביבו.

מומחים אשר בדקו את היחס של קנה-המידה בין הבניין שהוכנס לצילום בפוטור-מונטז, לבין האחרים סביבו, גילו כי הבניין הוקטן פי כמה ביחס לגודלו האמיתי. האם נעשה הדבר להטעיית חברי הוועדה, או שמא היה הצילום לא מוצלח. מכל מקום הוועדה פסלה תוכנית זו מייד.

הציור האמיתי
ציורו של הארכיטקט ארט קוטצ'ר, המראה את נוף המחר של הרי-הצופים, כשמגדל היאט הנועץ בקירבו הופך למיבנה השליט והגבוה ביותר בכל האזור. צורת המלון לכשעצמה נאה למדי, אילו היה מועמד בהרצליה-פיתוח או באחד מאזורי הבנייה המודרנית בירושלים. בתמונה העגולה למעלה מפה-צלבנית של העולם, כשירושלים נמצאת במרכז העולם.

עוד בטרם יבש הדיו על התוכניות להקמת מגורי-הסטודנטים, האכנה במקומן תוכנית-מיתאר לגיבעה הלבנה, כש-29 דונם משיטתה מוקצים להקמת בתי-מלון. לא זו בלבד שאושרו למקומי מלון היאט אחוזי בנייה שלא נשמעו כמותם קודם בירושלים, הרי שבדווחם לוועדה המחוזית על מיספר החדרים שיכיל המלון, "השכיחו" המתכננים למעלה מ-200 חד-

הפנים, שרהתיירות ושרהאוצר. לאחר התראות חוזרות ונישנות של אדריכלים, אנשי-נוף, אנשי ארץ-ישראל יפה, סטודנטים-מפגינים וסתם ישראלים שירושלים יקרה לחיקם יותר מעוד מלון אחד ברשימת ההצלחות של משרד-התיירות, התפוצצה השערוריה בי שבוע שעבר על מדוכת-הכנסת (ראה דו"ח לבוחר).

יותר רחב

יותר גבוה

הגיבעה הלבנה שנכבשה בקרבות על ירושלים בימי מלחמת ששת-הימים, הופקעה לבניין עוד בינואר 1968. תחילה נועד האיזור לשמש להקמת מיבני מגורים לסטודנטים של האוניברסיטה העברית בהרי-הצופים.

אך מהר מאוד גילו אנשי האוצר ומינהל מקרקעי-ישראל, כי תחת ידם מצוי שטח אשר חבל יהיה לבזבזו על סטודנטים. מלון באיזור זה, מקום ממנו יוכל תייר לצחצה את שינוי עם בוקר כשהכולל המערבי לעיניו, ולשתות את תה המינחה שכל חמדות ירושלים שרועות לאנפילאר תיו, יתאים הרבה יותר לנוף.

הרעיון של משיכת תיירים עקב מיקומו של המלון, נתגלה כחסר כל כרעיים. תייר ג'אמבו המגיע לישראל בקבוצה ענקית, בא מתוך מטרה להספיק כמה שיותר בכמה שפחות זמן. הוא שוהה בי בתי-המלון מינימום זמן אפשרי ומנצל כל רגע פנוי לנסיעות ברחבי הארץ. תייר כזה לא ישב על המירססת ויחפש את הנוף שלמרגלותיו.

כנראה שאף מתכנני המלון עמדו על עובדה זו. הם תוכננו את הבניין ללא מיר-פסות לחלוטין.

כל זה לא הפריע למשרדי השרים הר-נוגעים בדבר. הם המשיכו לנהל חיפור שים קדחתניים אחר משקיעים, ונמצאה חברה בעלת עבר מפואר בהקמת מלונות ג'אמבו, חברת הייט. מכאן ואילך החל מחול-השרים לנוע בקצב מטורף.

מלון המיועד למספר גדול של אורחים, בעיקר לאלה המגיעים במטוסי הענק — בואינג 747, "ג'אמבו".

השלישית

גון בתימלון בישראל, באפריקה ובעולם. שמו של המלון אף הוא שערורייה בפני עצמה. נוכח שמות של מלונות ירושלמיים כמו: המלך דוד, גני יהודה, המלכים, הנשיא, ניצב השם ריג'נסיי הייטס כמפלצת חסרת פשר.

כרגע נמצאת בידי הוועדה תוכנית שלישית לבניין מלון הייטס בירושלים. הבדל גדול בין תוכנית אחת לרעותה אין. כאן הורדו כמה מטרים גובה ושם נוספו כמה לרוחב. ביסודו מהווה הבניין חיקוי להיאט אטלנטה, מלון שהוקם על ידי החברה, באטלנטה שבארצות הברית.

צעד שערורייתי אחרון בפרשת מיפ לצתהגבעה, הוא האישור העקרוני שנתן הוועדה בימים אלה לתוכנית האחרונה שהוגשה לה. ניתן אישור עקרוני "בתנאי שהמלון לא יחרוג" ברור שהיה צורך בלחצים על-אנושיים כדי להביא את אנשי הוועדה, המתנגדים למלון מכל וכל, למתן אישור כזה.

האישור אומר למעשה כי יהיה אשר יהיה, עקרונית יקום על הגבעה הלבנה מלון. את הוויכוח על גובהו, רוחבו וצורתו, פתרו בקלות בעזרת מישפט הקסמים הנודע: "ללא חריגים".

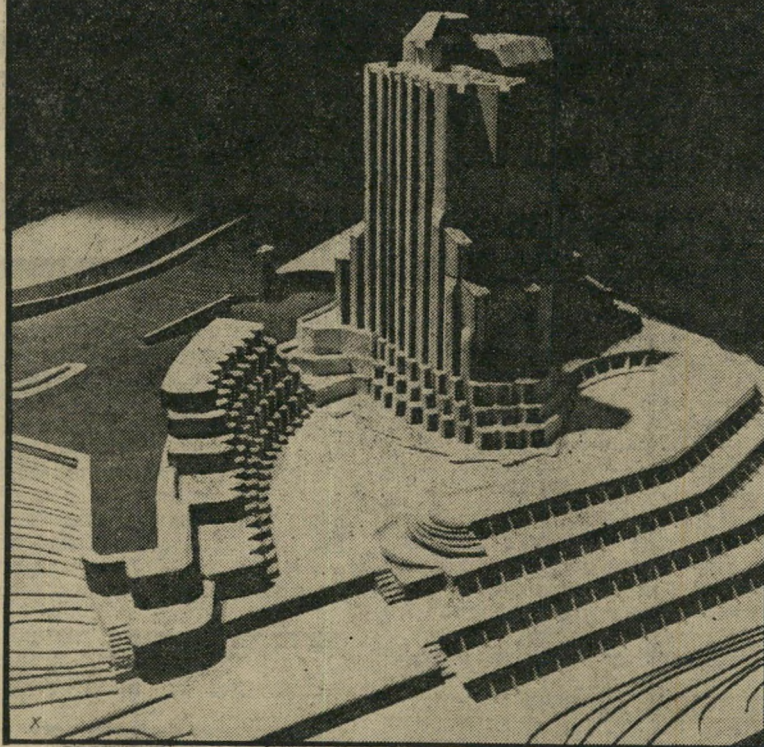
אחד הטענות המרכזיים ששמעו אנשי הוועדה לאחר שפסלו את התוכנית הראשונה היה: מה שטוב באטלנטה, טוב גם לירושלים.

מעניין היה לשמוע אותם טענות צררי פיהגיון, אילו נקבע כי הייבוא האט לאנטי הזה יוקם במרכזו של רחבת הכותליהמערבי. מיבנה שעמידו התיירות מובטח. במקום overlooking העיר העתיקה, overlooking הכותליהמערבי. התיירות מובטחת. אבל האם גם אז זה היה טוב ליהודים?

שנמסר לוועדה. המיבנה שמשמאל לתמונה ומיבני המדרגות מימנה, הם אגף נוסף המכיל 216 חדרים. במגדל המרכזי 414 חדרים. תמונה זו מופיעה בפרוספקט של החברה שהופץ בחוף לארץ, ושלא הגיע לידי ישראלים. הוא מתפרסם כאן לראשונה.

SPONSORED BY
HYATT
HOTEL

MANAGEMENT
Mr. Alberto Nasser
Hyatt International Corporation - Chicago
Mr. A. P. di Tullio, Executive Vice President
GENERAL CONTRACTOR
Pan - Lon Building and Engineering Co. Ltd. - Israel
Mr. E. Evron, Chairman of the Board
PROMOTED BY
ARCHITECTS
Mr. Rimmon Disraeli - Israel
"Zevet - Israel" M. Veremitsky collab. M. Azmanov
INTERIOR DESIGNER
Henry End Associates
Miami - New York - London

של ירושלים

הדבר היה במאי השנה. בעיקבות המסילה השנייה ירד על הוועדה מבול של לחצים. ריימונד יוראלי, יזם המלון, הודיע הגיגית כי עתה הוא עומד להגיש את תוכניתו האחרונה. אם לא תאושר תוכנית זו, יבטל את כל הרעיון. הסערה שקמה עם ההכרזה נתנה מקום להשערה כי לא רק אינטרסים של תיווך וכלכלה היו מעורבים בעניין. היקף הלחץ ציט, שנע ממשרדהאוצר דרך מנהלי חברת הבנייה, פאן-לון, רמו כי כמות לא מבוססת של כספים ישראלים קבורים בנושא. זבעיקר, כמוכן, כספימדינה.

צעד שערורייתי

בניין המלון לכשעצמו אינו מכוער. זהו מיבנה מודרני בעל צורה נאה למדי, שאסונו הוא מיקומו האומלל. המלון יכלול מערכת חדרים מלכותית, מערכות חדרים דה-לוקס, 22 ביקתות מפר אורות למגורים, ומערכות של חדר ושניים. יהיו בו כניסות וחדריהמנה ענקיים, חדרינשפים נרחב שיכיל 500 סועדים בעת ובעונה אחת או 1000 איש באסיפות. סביבו יבנו בנקים, חנויותמימכר ל-תיירים, אולמי ספורט, סאונה ובריכת שחייה. בעלת-המלון היא חברת מלון הגבעה הצרפתית, שהינה חברה ישראלית, אשר מחזיקת המניות הבלעדית שלה היא חברת מפעלי מלונותפנמה.

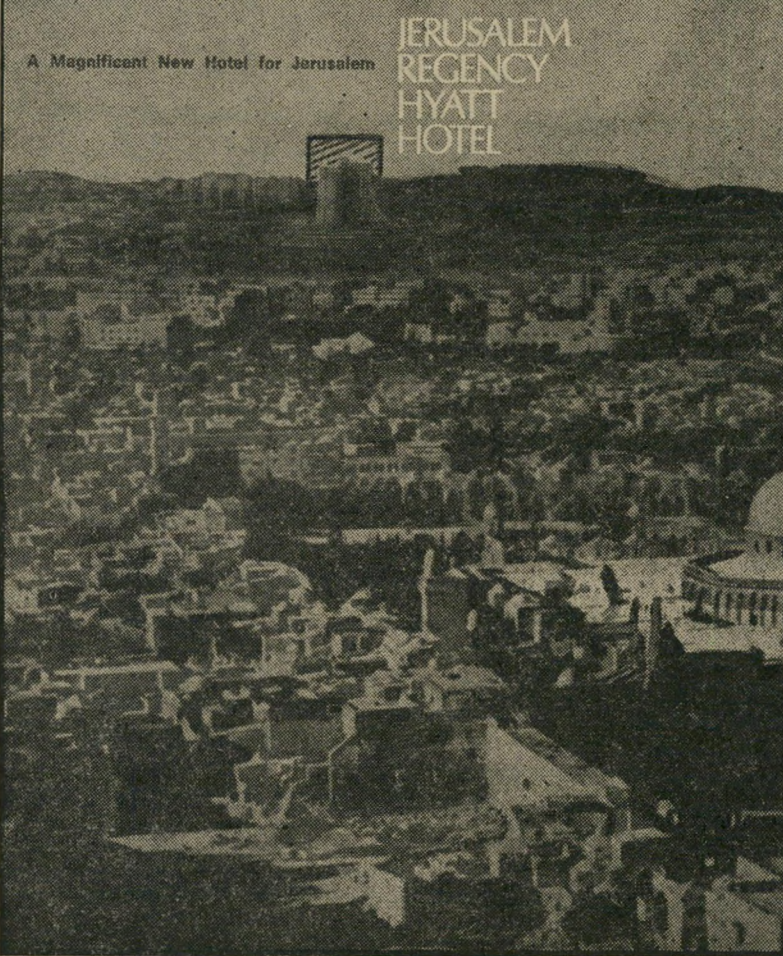
המלון ינהל בידי חברת היאט אינטר-נשנאל, שבראשה פטר דהטוליו. בניית המלון עתידה להיות מבוצעת בידי החברה הקבלנית הישראלית פאן-לון, והצד הארכיטקטוני וההנדסי נתון בידי חברת צוות ישראל, אשר התמחתה בתיכ

במחנות שהגישו מתכנני המלון לוועדה המחוזית לבניין ערים לא מנו את ארבע הקומות התחתונות, ששלוש מהן יראות בבירור בתמונה. יחד עם ארבע קומות אלה הבנין 22 קומות ולא 18 כפי

22 קומות!

Jerusalem will soon be graced by an elegant new hotel, in the finest tradition of hotel construction, that will enhance its skyline and add a new dimension to the quality of accommodations available to the most illustrious and fastidious of the visitors streaming towards the Holy City in an ever rising tide.

The Jerusalem Regency Hyatt will occupy a superior site on historic French Hill near the Hebrew University. From this elevation it will command a breath-taking view of the Old City and of the New City, and on the far eastern horizon, of the Jordan Valley and the Dead Sea.

The hotel, which has been approved by the Ministry of Tourism, will tower twenty storeys high and will contain a total of 414 rooms, including a royal suite, de-luxe suites, twenty-two cabins, and double and single rooms in a proper proportion. Spacious lobbies and lounges, a sophisticated cocktail bar, specialty restaurants, private dining rooms, and a resplendent ballroom, seating 500 at a formal dinner or 1,000 for a convention, will be at the disposal of guests. Other facilities include a swimming pool, sauna and health club, banking and travel services, and shopping arcades.

The hotel is owned by the French Hill Hotel Corporation Ltd., an Israeli company in which the exclusive shareholder is the Hotel Enterprises Corporation, Panama. It will be managed by Messrs. Hyatt International Corporation, headed by Mr. A. Peter di Tullio, Executive Vice-President and Director.

The general contractors are Pan - Lon Building and Engineering Co. Ltd., leading Israeli builders who are presently constructing five other hotels, and the architects and engineers are Zevet Israel, who have acquired vast experience in hotel planning and designing in Israel, Africa, and internationally.

מל מיתגד אל-אקצה (למטה מימין) ומעל הכותל המערבי (למטה משמאל). לטענת לוחמי ווף ירושליע, הפרספקטיבה הנכונה, שבה יראה המלון, קרובה יותר למסומן בשטח המקווקו שמעליו, והוא יהיה גבוה ב-19 מטר מעל המיבנה הגבוה שעל הר הצופים.

תמונה מתוך פרוספקט פירסומי של חברת היאט, מראה את מלון ריג'נסיי-הייטס, כשהוא משקיף על נוף של ירושלים. ניתן לראות כיצד הוא מתנשא מגובה מעל כיפת הסלע (במרכז התמונה).

על סו הרפיע

ההשקפה שלי הייתה

מחורבן, האם אתה חושב שחילתהאוויר המצרי השתפר ממיבצע סיני?" אמרתי שלדעתי אין חילתהאוויר המצרי מסוגל להתמודד עם חילתהאוויר שלנו, ויעבור עוד זמן רב מאד — ואולי דור שלם — עד שיגיע ליכולת זו. כששאל עזר על מה אני מבסס הנחה זו, סיפרתי לו את הסיפור על מפקד המשחתת איברהים אל-אווול, שנלכדה במיבצע סיני.

כמה ימים אחרי שהמשחתת נגררה לחיפה, נפל סגן-אלוף מיצרי בשבי בשארם א-שייך. בחקירה נתברר כי אותו קצין חי"ר הוא אחיו של קברניט המשחתת. כשנשאל איך זה נכנע אחיו מבלי להטביע את אונייתו — דבר שאין לו כימעט אה ורע בתולדות המלחמות — השיב הקצין כך: "אחי ואני גדלנו בספינות קטנות. אבינו היה נווט בנמל אלכסנדריה. כשהתגייסתי לצבא, התגייס אחי לחיל-הים. שם עבר את הקורסים הטובים ביותר, במצרים ובחורל. ואמנם, אחרי מאמץ רב מסוגל אחי עכשיו לפקד על ספינה מודרנית, המלאה בצידוד מתוחכם, ולהובילה מאלכסנדריה לביירות. אבל הוא לא יכול להילחם באותו זמן!"

לדעתי, יש לסיפור זה משמעות עמוקה. נפגשתי עם המצרים בשדות-הקרב של 1948, והם היו אז חיילים טובים, בייחוד בהגנה על מוצבים מבוצרים. אבל ככל שמשתכלל הנשק המתוחכם הנמסר בידיהם, כן גידל הפער בינם ובין צה"ל. הפעלת מערכות-נשק מתוחכמות מחייבת תשתית טכנולוגית, חבי רתית, חינוכית ורוחנית שאינה נוצרת תוך כמה שנים. דרוש דור, ואולי שני דורות, כדי ליצור תשתית כזאת.

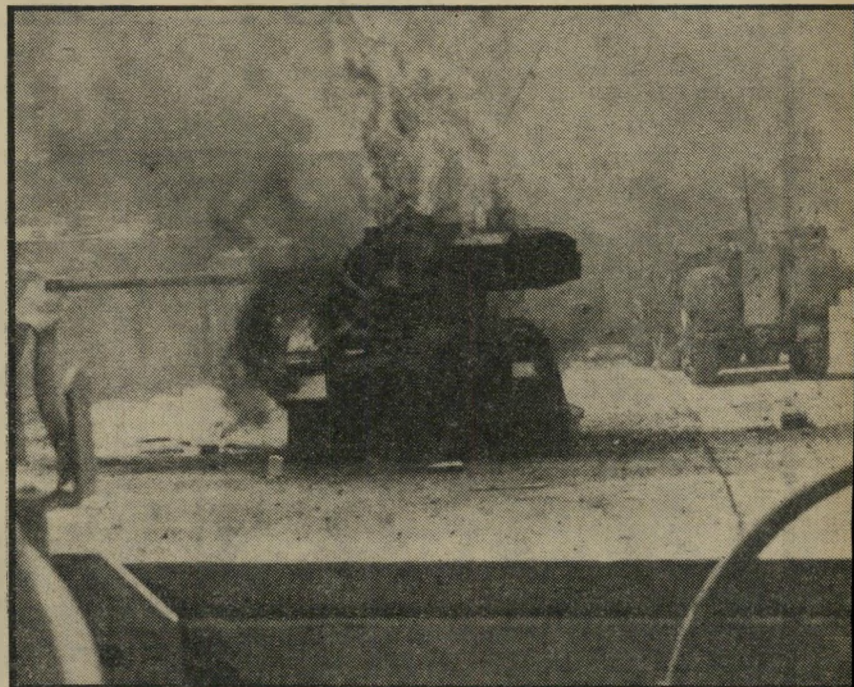
לעבור שנים, בראשית 1967, נתקלתי שוב בעזר וייצמן, הפעם במסיבה דיפלומטית אמריקאית. באותו זמן לחמו המצרים בתימן, ונתקבלו בארץ דו"חות חיוביים על

ב יום ה-5 ביוני 1967, בשעות אחרי-הצהריים, נאמתי את הנאום הקצר ביותר שנשאתי אי-פעם בכנסת. הנושא הפורמלי היה "חוק היטל ביטחון" וחוקי-מימון אחרים. הנושא האמיתי היה המילחמה, שפרצה באותו בוקר.

אמרתי: "אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה. תוך הצרעה לאחינו הנמצאים בקרב, ותוך אמונה שלמה שזוהי מלחמת-התגוננות — אצביע בעד חוקים אלה."

לעבור כמה שבועות ביקרתי בפאריס, והסתבכתי בוויכוח חריף עם כמה ידידים ותיקים, גולים מצריים החיים באירופה. הם תקפו אותי קשות על הצבעתי זו. "כל הדיבורים על התגוננות היו בלוף!" הם הטיחו בפני. "מי יאמין שהיתה צפויה סכנת-השמדה למדינה שלכם, אם ניצחתם שלושה צבאות ערביים בכמה ימים! זאת היתה מזימה מתוכננת מראש, כדי לכבוש שטחים ערביים!" ניסיתי להפריך את טענתם, שהפכה מאז לטענת העולם הערבי כולו. נסתבר לי כי הדבר כימעט ואינו אפשרי.

איך ניתן לגשר בין החרדה הנוראה ששמה בישראל במשך שלושה שבועות, ובין הניצחון הפנטסטי והקל, שהושג תוך כמה שעות? בימים אלה סוער ויכוח זה בישראל עצמה. שלושה אלופים של ששת הימים —

כיבוש עזה: טנק ישראלי בוער ברחוב הראשי

עזר וייצמן, מתי פלד ויצחק רבין — אישרו שלא היתה מעולם צפויה סכנת-השמדה למדינה. מקהלה מגוונת קמה נגד אלופים אלה, בטענה שדבריהם משרתים את האייבה. הוויכוח הולך ומסתבך, הולך ומתערפל.

נדמה לי שלמען ההיגיינה הנפשית של כלנו כדאי להגדיר במדויק על מה נטוש הוויכוח, להעיף מבט אחורה ולבחון את הדברים מחדש, לאור המידע שיש לנו כיום. השאלות העומדות לדיון הן:

● האם היתה צפויה ב-4 ביוני 1967 סכנה של השמדה למדינה?

● אם לא, האם האמינו מכווני המדיניות הישראלית שצפויה סכנה של השמדה למדינה?

● אם לא, האם בנסיבות של ה-4 ביוני היתה זאת מלחמת-ימין או מלחמה תוקפנית?

● אם היתה זאת מלחמת-ימין, האם השתנה אופייה בדיעבד, בעיקבות כיבוש השטחים?

שיחות עם עזר

פני עזר שנים פגשתי במיקרה את האלוף (לא-מיל.) עזר וייצמן בבריכת-השחייה של מלון אכדיה. בין שחייה לשחייה החלפנו דברים.

זכורני שהיה זה אחרי אחת הפעמים הרבות בהן דיבר עזר יותר מדי, ועורר על עצמו את זעמו של בן-גוריון, שהיה אז ראש-הממשלה ושר-הביטחון. באמצע שיחתנו ניגש האלוף (גם הוא אז לא-מיל.) יצחק רבין, הסתכל בנו בתמיהה ורמו לעזר בצורה חריש-משמעת שאלו כדאי לו לסתום את הפה. בייחוד כשהוא מדבר עם אדם שאינו חביב על בן-גוריון. אולם הדבר לא הפריע לעזר.

שאלתו של עזר היתה, בערך, בנוסח זה: "תגיד לי, יא ידיד-ערבים

מאת אורי אבנרי

יכולתם לקיים ולהפעיל צבא במרחק רב מארצם. עזר שאל אותי אם שיניתי את דעתי על כושרו של חילתהאוויר המצרי. (עזר ידע כמובן שאיני מומחה צבאי. אני מניח ששאל אותי מפני שרצה לשמוע את דעתו של אדם שאין לו דיעות קדומות נגד הערבים, ושיש לו אהדה רבה לשאיפות הלאומיות הערביות.)

עניתי שדעתי לא השתנתה, וכי עדיין קיים, לדעתי, פער עצום בין כושרו של צה"ל וכושר הצבאות הערביות.

בסוף מאי 1967 פגשתי ברחוב בקצין של חילתהאוויר. שוחחנו, כמובן, על החרדה ששררה בארץ. הקצין אמר: "אני ערב לכך שאף מטוס מצרי אחד לא יגיע לתל-אביב!" חשבתי שהוא מגזים במיקצת. אולם לא היה בלבי הספק הקל ביותר לגבי העלינות המוחלטת של צה"ל. בייחוד בלוחמת אוויר ושיריון.

לא האמנתי אף דרגע שצפויה למדינה סכנה של השמדה.

מה זאת „השמדה”?

ה מליצה „האויב הזומם להשמידנו” או „הקס עלינו ללותנו” הפכה זה מכבר לאחת ממטבעות-הלשון השחוקות ביותר של המימסד. בימי החרדה של ערב מלחמת ששת-הימים נראתה לרבים כאמת אקטואלית.

מה פירושה של „סכנת השמדה”? אפשר להשקיע את מדינת-ישראל רק בדרך אחת: לכבוש את שיט"ח במיתקפה צבאית.

יתכן שאפשר לצרף לכך שיטה שנייה: השמדת ריכוזיהאוכלוסייה שלה מן האוויר, במידה שתהפוך את עצם המשך קיום המדינה לבלתי-חשובה.

האם היתה לערבים בקיץ 1967 אפשרות כלשהי להשיג אחד משני יעדים אלה? (השאלה אינה: האם רצו להגיע לכך? על כך אפשר להתווכח בלי סוף, בלא אפשרות לאמת את הדברים. אך אף אם גנתי שהאיומים לא היו דיבורים ריקים, אלא גילוי של כוונות אמיתיות — השאלה היא אם יכלו להגשים כוונות אלה.) התשובה של כל בר-דעת, לא רק בדיעבד אלא גם בשיא החרדה של ערב-המלחמה, היתה: לא. לערבים לא היתה כל אפשרות כזאת.

אילו עמד מולנו הצבא הסובייטי, על טיליו הגרעיניים, בוודאי היתה השאלה משנה את ציביונה. אך מכיוון שהאויב היה ערבי בלבד, עם או בלי יעצנים זרים, יש להשיב בצורה פסקנית שיחסי-הכוחות הצבאיים לא איפשרו לערבים לכבוש את המדינה או להשמדה בנשק ארוך-טווח.

לכך התכוונו וייצמן, מן הסתם, פלד ורבין בהכרזותיהם, ויש לברכם על כך שהם מכניסים קצת בהירות מחשבתית צבאית לוויכוח שבו שורצות המליצות הרגשניות.

חבורה של שחקנים?

ש אלה אחרת לגמרי היא אם מעצבי המדיניות הישראלית האמינו שצפויה למדינה סכנה של השמדה. בעוד שהשאלה הראשונה נגעה למצב האובייקטיבי, נוגעת השנייה לגורם הסובייקטיבי.

אני משוכנע כי גם לשאלה שנייה זו התשובה היא: לא.

הייתי עדי-ראייה להתפתחות מצב-הרוח של ראשי המדינה באותם הימים. כימעט כולם הסתובבו בימי החרדה בניין הכנסת. אווירת הימים ההם גרמה לנפילת מחיצות רבות. יריבים פוליטיים דיברו זה עם זה בגילוי-לב רב מאד. (באחד הימים אמר לי מנחם בגין: „מר אבנרי, יש בידך עיתון הנקרא עלי-די הנוער, עליך להשתמש בו כדי

יצחק רבין

עוזר ויצמן

מתי פלד

הודעה זו עמדה בסימן ריכוז הצבא המצרי בסיני. בשעה 19.00 בערך הגיע זמני לנאום. דיברתי בחריפות רבה נגד כל מגמה לפתוח במלחמה מונעת. (פרט משעשע: שמעון פרס ושמאל תמיר הגיבו בצעקות-זעם על דברי, והכחישו בחוקף שהם דוגלים בפתיחת מלחמה). למחרת היום, בשעות הערב, הגיע הזמן להגיש הצעת-סיכום לדיון זה. ניסחנו הצעת-סיכום, שכללה ברכה לחיילי צה"ל, קריאה לממשלה לנקוט בכל יוזמה להצלת השלום, וכו'. אולם הכל הבינו כי הסעיף העיקרי הוא השביעי: "הכנסת מאוחדת בדעתה שיש להבטיח את חופש-השיט לכל הספינות במיצר טיראן, ובבטאת את החלטתה להגן על חופש זה באמצעים המינימאליים הדרושים להבטחת זכות זו בפועל".

במציאות של אז, פירוש הדבר היה הצדקת פעולה צבאית לפתיחת המיצרים — כדומר, מלחמה.

מה קרה ב-24 השעות בין שני ערבים אלה? מאורע אחד: סגירת מיצרי טיראן בידי המיצרים. אני זוכר היטב שישבתי במינון הח"כים של הכנסת, והקשבתי לחדשות ברדיו, כאשר שודרה הידיעה שקאהיר הודיעה על סגירת המיצרים ומיקושם (הידיעה על המיקוש היתה כוזבת, כפי שנתגלה לאחר מכן). באותו רגע ממש החלטתי בזכי שהמלחמה היא בתיינמנעת, ושמוטב לפתוח בה בהקדם. נדמה לי שהפדטני: "זוהי המלחמה!"

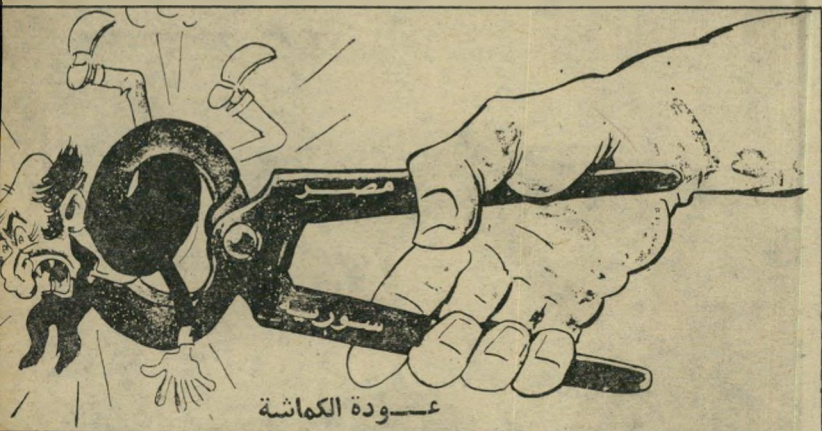
מייד לאחר מכן ניסחנו את הצעת-הסיכום הנ"ל, הרשומה גם היא בדברי הכנסת.

סכנה ללא נשוא

אני חייב להסביר כאן מדוע הביאה אותי הידיעה על סגירת המיצרים לידי מסקנה כה קיצונית.

גם מבחינה זו אני נמצא במצב "מאושר". אני צריך לאמץ את זיכרוני כדי לשחזר בדיוק מה חשבתי אז. כי הייתי נתון במצב מיוחד-במינו: כיו"ר התנועה האנטי-מלחמתית ביותר במדינה, השתתפתי מאז פרוץ המשבר ועד לרגע התחלת המלחמה בישיבה כימעט בלתי-פוסקת, שהיתה כולה התחבטות קולקטיבית לצופה. כתנועת-שלום פטריוטית, איך היינו צריכים להתייחס למשבר הפיתאומי?

בישיבה מתמדת זו השתתפו כל ראשי התנועה, שלא היו מגויסים. בסופו של

התעמולה הערבית: קאריקטורה מלפני המלחמה

דבר נשאר רק חבר אחד שהתנגד למלחמה, ואחד שנמנע מהצבעה. כל האחרים הגיעו — איש-איש ברגע אחר — למסקנה שאין מנוס ממלחמה.

אנסה לשחזר בקצרה את דעתי, כפי שהבעתי אותה יום אחרי יום באותם הדיונים:

● הבעייה אינה אם סגור מיצר טיראן או לא. הקשר בין ישראל ובין האוקיינוס ההודי אינו חיוני למדינה מבחינה כלכלית.

● הבעייה היא אמינות כוח-ההרתעה של ישראל. אם תישבר אמינות זו, ייעדמו כוחות-השלום בעולם הערבי, ותשתלט בו מגמת-המלחמה.

האמונה ש"אייאפשר לנצח את ישראל במלחמה" היא נקודת-המוצא הפסיכולוגית

(המשך בעמוד 26)

להרים את המוראלה". מצביה-הרוח הקודר היה אמיתי מאד, ובולט מאד. דאגה עמוקה רבצה על כל חברי הממשלה. לפני ואחרי הקמת הליכוד הלאומי. היא התבטאה בדיבוריהם, בתנועותיהם, במבטיהם. רק מי שמוכן להאמין שהם היו כולם שחקנים עילאיים, יכול להעלות על דעתו שחרדה זו היתה מזוייפים ומעושה.

אולם דאגה זו — אין פירושה אמונה באפשרות של השמדה. די היה באמונה שצפויה מלחמה קשה, אשר בה יפלו רבבות קורבנות, ושבה עקלות ליהרס ערים.

אני יודע כמה מן המנהיגים האזרחיים ידעו את פרטי התוכניות הצבאיות. כמה ידעו, למשל, על התוכנית להשמיד תוך כמה שעות את חיל-האוויר המצרי — מיבצע שהביס את האוייב כימעט בטרם החלה המלחמה? הדבר טעון בדיקה. אך לפני מעשה לא היתה זאת אלא תוכנית, ואדם מן הצד מוכרח היה להאמין שזהו הימור, העלול להיכשל בנקל.

ידידי בפאריס, שהיו חכמים אהרמ-עשה, היו בטוחים שמנהיגי ישראל ידעו מראש מה עומד לקרות. קשה היה להנחיל להם את תחושת אי-הודאות, שהיא אחת המרכיבים הבסיסיים של המלחמה.

אני משוכנע שאיש מבין המנהיגים האזרחיים (להוציא, אולי, את משה דיין, שהכיר את פרטי התיכנון הצבאי והיה מסוגל לשפוט את מהימנותו) לא העלה על דעתו שהניצחון יהיה כה מהיר, "זול" ושלם. מאידך, אני משוכנע שאיש מהם (להוציא אולי אחד או שניים, שנטו להיסטריה) לא האמין באפשרות של השמדת המדינה.

לכן אני מעז לקבוע: ב-4 ביוני 1967 לא היתה צפויה סכנה של השמדה למדינה, ומנהיגות המדינה גם לא האמינה שישנה סכנה כזאת.

מקלאוזביץ עד צ'מברליין

האם נובע מכך שמלחמת ששת-הימים היתה מלחמה תוקפנית, שלא היתה מלחמת-מגן?

ההחלט לא. האדם המתקדם פוסל מלחמה תוקפנית, למטרות שוד וביזה. הוא פוסל את המלחמה כאמצעי להשגת אינטרסים כלשהם, כפי שמציג אותה כיום עור וייצמן. הוא דוחה את הפירוש הפשטני (והכוזב, לדעתי) של סיסמת קלאוזביץ: "המלחמה היא המשך המדיניות באמצעים אחרים".

אך, "הגנה" אין פירושה, בהכרח, הגנה בפני השמדה פיזית מיידיה. יכודה להיות מלחמת-מגן שנועדה למנוע הידרדרות המצב לנקודה שבה תהיה צפויה סכנה של השמדה מוח.

כפי שהזכיר בימים אלה אל"מ (מיל.) מאיר פעיל, היה זה המניע לכניסתה של בריטניה למלחמת-העולם השנייה. שום סכנה מיידיה לא היתה צפויה לה. היטלר הצהיר שאינו מתכוון לחקוף את בריטניה. להלכה הכריזה בריטניה מלחמה בעיקבות ערובה שנתנה לפולין, שהתקפה על-ידי היטלר. למעשה היתה משוכנעת שאם לא תצא למלחמה מייד, יתחזק היטלר עוד יותר ויאיים, תוך זמן קצר על ביטחונה של בריטניה עצמה. אפילו נוויל צ'מברליין, שחרה-השלום בעל-המיטרייה, הגיע למסקנה זו.

הנשיא פראנקלין רוזבלט רצה להכניס את ארצות-הברית למלחמה נגד גרמניה מתוך אותו נימוק עצמו. לראש-ב בוודאי לא היתה צפויה או שום סכנה של השמדה. אולם בנטש את העיקרון שהמלחמה מותרת רק כדי למנוע סכנה מיידיה של השמדה, אנו נכנסים לשדה זרוע מוקשים. אין קרטיון מוחלט לקביעה כי המצב עלול להוביל לסכנת-השמדה בעתיד. עריצים ושוודדים ללא-ספור בהיסטוריה ניצלו טענה זו כדי להסוות מלחמות תוקפניות מובהקות.

אך כרגע איננו מתווכחים עם העולם, אלא עם עצמנו. ואנו צריכים לשאול את עצמנו בכנות: האם היתה מלחמת ששת-הימים מלחמת-מגן, מבחינה אובייקטיבית וסובייקטיבית, למרות שלא היתה צפויה לנו אז סכנה של השמדה?

24 שעות - ודקה אחת

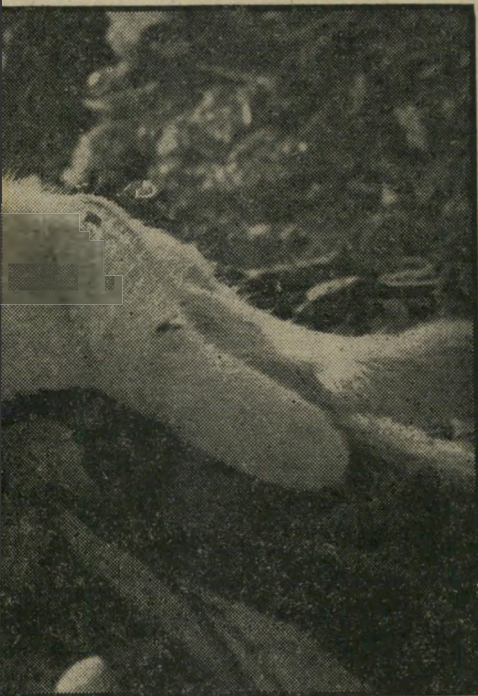
אחת הדרכים הטובות ביותר להשיב על כך היא שכל אחד מאיתנו ינסה לשחזר: "מתי, באיזו שעה בדיוק, הגעתי למסקנה שיש לפתוח במלחמה? ומה גרם לכך?" אני עצמי נמצא מבחינה זו במצב "מאושר", כי אני יכול לשחזר את הרגע המרויח, וגם את הנסיבות המדוייקות.

ב-22 במאי, 1967, נפתח כנס-הקייץ של הכנסת, בהודעה מדינית של לוי אשכול.

● הפירוש הנכון הוא, לדעתי, שהמדיניות צריכה לקבוע את אופייה של המלחמה, ולא להיפך. קלאוזביץ רצה להצדיק את מרות הסמכות האזרחית על הצבא, שלא היתה מובנת מאלה בפרוסיה של תקופתו.

אות

כך הם מוטלים
רקים גם החתולים הרדומים למחצה או הגוססים

קומץ משוגעים

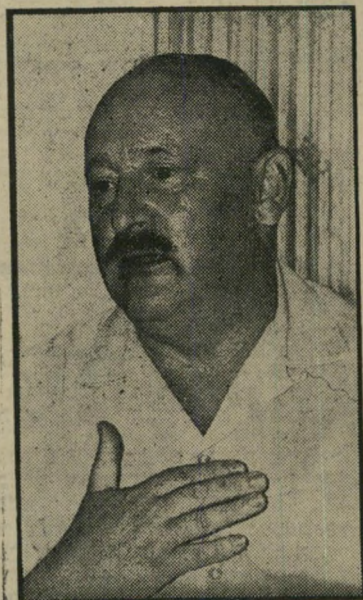
מ פרפרים, גוססים, חנוקים תחת גלי האשפה המכסים עליהם. עושים עשרות חתולים מדי יום את דרכם אל תוך הדודים הענקיים. שבתוכם נטחנת אשפתה של תל-אביב לפני שהיא הופכת להיות זבל אורגני. לפעמים מגיע קול זעקתם לאוזניו של פרעל טוב-לב. אבל שיניה של המכונה

הוא ניצל מגורל זה

כבר חותכות בבשר החי, וידו קצרה מלהושיע. לא יד המקרה הביאה אותם לסוף אכזרי זה.

דרכם של החתולים אל המזבלה העירונית עוברת, כדרך אשפה רגילה, דרך הפח. לשם הם מגיעים בעזרתם של אורחים הרואים בפח האשפה פיתרון לבעיית גורם

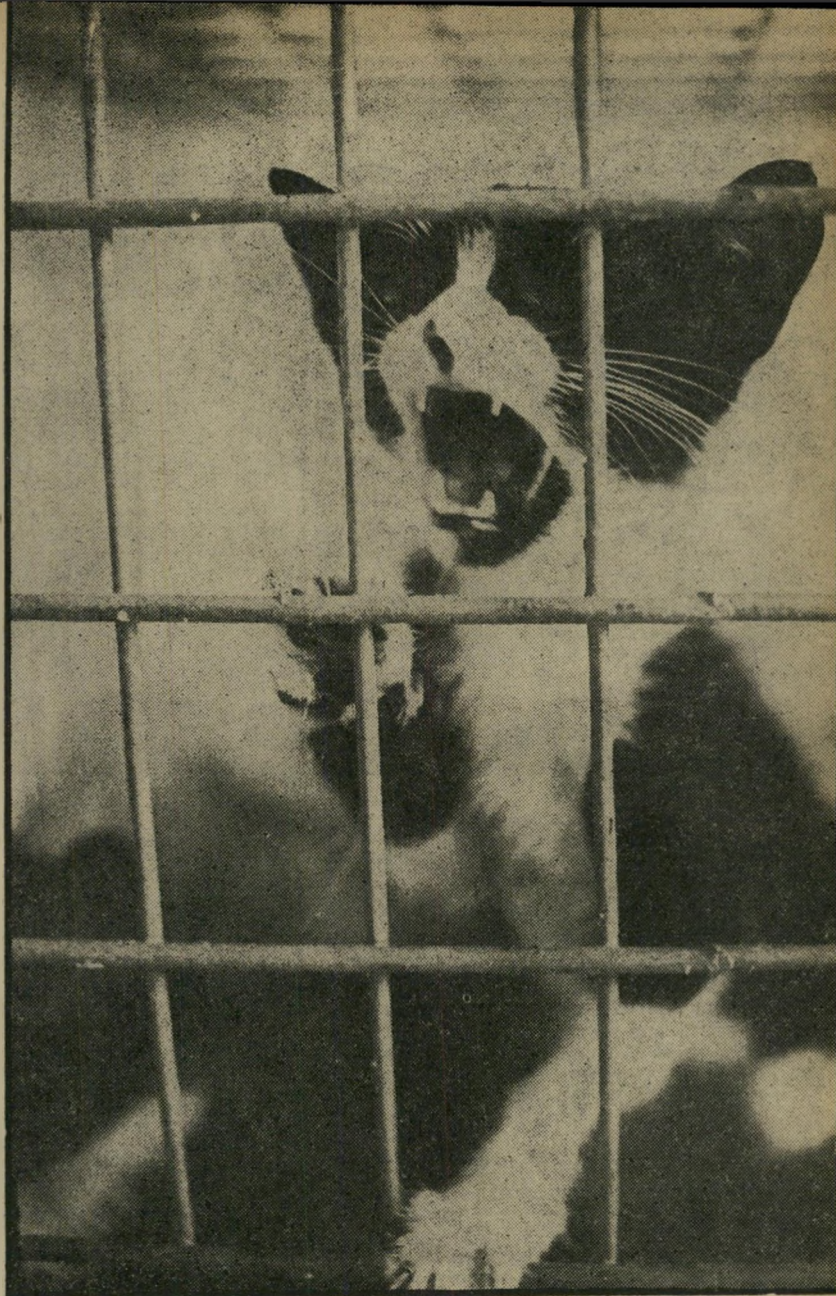
הם

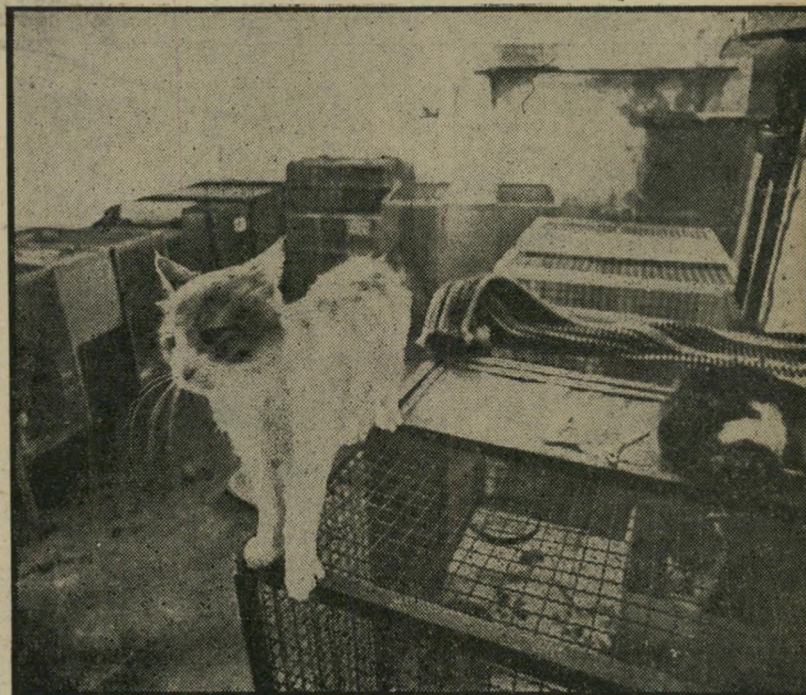
"לא אנחנו!" זורקים את החתולים — אומר ד"ר יעקוב כורזים, הרופא הוותיק רינני העירוני, "עד כמה שאפשר, אנחנו מקיימים פיקוח על עבודת הפקחים."

החתולים הכלבים העזובים, שהם מוצאים בבתייהם ושם פקחי העירייה המרדימים אותם בעזרת תרדומון. אלא שבמקום לאסוף את החתולים הישנים ולהמית אותם בעזרת זריקה, כפי שקובעות ההוראות, הם מורזים את התהליך. בהשליכם את היצורים החיים לתוך פחיהאשפה, הם מבטיחים שלא יחזרו לשוטט ברחובות תל-אביב. המטחנה של המזבלה העירונית היא הערובה לכך.

לא רק חתולים זוכים להגיע יחד עם ערימות האשפה הנאספות מרחובות תל-אביב למזבלה העירונית. גם אייביהם בנפש — הכלבים, הם בני-בית במקום. בשעות הבוקר המוקדמות, כשמכור ניות איסוף האשפה מגיעות כדי להפטר ממיסענן, מגיחים מתוך גבעות

טוחחנים

הניצולים — 26 חתולים הנמצאים באגודת צער בעלי חיים, בחדר שבו הם מרוכזים. רובם חתולי-רחוב שנאספו על-ידי אנשי האגודה. כמה מהם הם פנסיונרים — חתולים שהובאו לכאן על-ידי בעליהם שיצאו לחופשה.

לדבר נלחמים כדי למנוע קריעת איברים מעל ייצורים חיים

צער בעלי חיים

איריס שטרן, 19, מעובד
דות המקום — שהגיעה
לעבודה הזאת אחרי קראה עליה במודעה בעיתון — מאכילה

את הכלבים. נוסף למזון הכלבים המיוחד שהאגודה קונה בשביל כלביה, היא גם מקבלת ממפעלים שונים תרומות. בעלי אולמי חתונות נהגו לשלוח למקום שיירי ארוחות.

האשפה המקיפות את המקום עשרות כלבים, שרעם המנועים הוא כשבילם צילצול לארוחת הבוקר. אלה הם כלבי המזבלה. בזנבם השמט ובמבט עיניהם הפראי והחזיר, הם מוכרים היטב לעובדים במקום. הרואים אותם מדי בוקר, כשהם גוברים בערימות האשפה הסריות, ושומעים את נביחותיהם הרמות בשעות הלילה. את שעות היום מבילים הכלבים בתנומה בתוך הררי האשפה המשמשים להם מיסתרור מלהט החמה. מהגשם ומקשיית ליבם של בני האדם. שם הם מתרבים, מקימים להם קות, כשבראש כל להקה עומד מנהיג — הכלב החזק ביותר. וסביבו מרוכזות כשבע כלבות המעמידות ללדות מדי עונה. יש ביניהם, שהגיעו עד דור עשירי במקום. מפעם לפעם מגיעות קבוצות חדשות.

בשליחות הצלה — יוסי עדין, חקלאי, שהתחיל לעבוד כמנהל עבודה באגודה לפני כשנתיים, ליד תלת-האופנוע של האגודה. ברכב זה אוספים אנשי האגודה כלבים, חתולים ובעלי חיים אחרים.

חיים!

לפעמים אלה הם גוריי כלבים, שהצליחו להיחלץ מתוך פחית-האשפה. לעיתים כלבים, שבעליהם מאסו בהם, והם משלמים לנהג מכונית-האשפה כדי שיקח אותם איתו. לגשת אליהם אי-אפשר. נסיגנם לימד אותם להימלט מכל הולך על שתיים. לפעמים מגיעים לאיזור פקחי העירייה, משמידים חלק מהם. גם אנשי האגודה לצער בעלי חיים עוברים שם מפעם לפעם, אוספים את הגורים שזה עתה נולדו, או מרדימים כמה כלבים ולוקחים אותם למיכלאות האגודה, הנמצאות בדרך שלמה שביסר, שם יוכלו לחיות בתנאי נקיון ותחת פיקוח רפואי.

אהבה

וסלידה

אנשי האגודה לצער בעלי חיים הם היחידים שאיכפת להם. כל בוקר, אחרי שהיא גמרת להאכיל שני כלבים, חתול, תרנגולת ויונים פצור עות, עוזבת הילדה פרידשטיין כסופת השיער את ביתה היפה שבסביון בדרכה אל משרדי האגודה. שם היא פוגשת את סופי דניאל, שגם היא, כהילדה, עוזרת לספל בכ-120 כלבים ובי-20 חתולים חסרי הבית, בסוסים שנפצעו בתאונות-דרכים ונאספו עלידי חברה מצדי הדרכים, בציפורים, אפילו בעכברים.

עבודתן נעשית בהתנדבות. מאהבה. מתוך סלידה מהתעללות בייצורים חסרי-מגן. לא אחת פנתה האגודה לעובדי העירייה (המשך בעמוד 22)

הכלבים מחכים

— על אחד מתילי-האשפה המקיפים את איזור המזבלה, מחכים הכלבים.

רמים עלידי העגורן ונורקים אל סרט-נע, המוביל את האשפה לתוך דוודים ענקיים, שבתוכה היא נטחנת. גורלם של החתולים דומה. אנשי צער בעלי חיים נלחמים מלחמה אבודה כדי למנוע את הזוועה.

אשפה הנשפכת לתוך האשפה, נזר מכאן הם מור

שהלכו לאיבוד כדי שבעליהם יוכלו לבוא ולקחת אותם בחזרה לבתיהם, זה כבר עניין אחר.

סביב ביתם של מרגרט ואוטר קאופמן שבהרצליה פיתוח מסתובבים 15 חתולים עזובים, השמים את מיטתם במרגרט. היא לא תיתן להם לרעוב. בעבר נהג גם הזוג לעבוד באגודה, גם בעבודה שחורה, כמו ניקוי החיות, לא בחל.

ואילו הילדה פרידשטיין, עד שגילתה את דבר קיומה של האגודה, נהגה לאסוף כלבי רחוב, להביאם לרופא וטרינרי, בחקוה שימצא להם בית. עד שראתה שבאופן אישי לא תוכל לפתור את הבעיה,

שלישיה
הילדה פרידשטיין, חברת ועד אגודת צער בעלי-חיים ואחת מהפעילות ביותר באגודה, עם אחד משני כלביה והחתול חקטן פני. שניהם נאספו על ידיה ברחוב. הכלב והחתול חיים בשלוש, כשהקתול נהנה לשחק בזנבו של הכלב.

תאונה לחתול
ד"ר אליעזר אלבג, הרופא הווטרינרי של האגודה ויו"ר הוועד שלה, מטפל בחתול רחוב, שליסתו נשברה בתאונת-דרכים, ושהובא על-ידי נשים, שהחתול נהג להסתובב בקירבת מקום עבודתו. אחרי הבדיקה נשאר החתול בצער בעלי-חיים, זוכה שם לטיפול.

והצטרפה לאגודה. הדרישות שלהם מהציבור הרחב הן צנועות יותר. כל מה שהם מבקשים: קצת יותר הבנה ותשומת-לב. "אם אנשים רואים כלבים משוטטים או חתול פצוע, שיביאו אותו אלינו, אנחנו כבר נדאג לו", אומר ד"ר אליעזר אלבג. הווטרינר של האגודה ויו"ר הוועד שלה, בגלל בעיות של תקציב, קשה להם להגיע לתודעת הציבור דרך אמצעי התקשורת העיקריים — הרדיו והטלוויזיה. הרשויות הציבוריות מדרגות את הנושא בתחתית סולם העדיפויות שלהן: כשפנו אנשי האגודה לעירייה בבקשה להקצות להם שטח גדול יותר, כדי שיוכלו לקלוט יותר בעלי-חיים בתנאי אחזקה טובים יותר — קיבלו הרבה הבטחות. "אנחנו צריכים את השטחים הלא-בנויים שבביל להקים עליהם שיכונים לזוגות צעירים", היתה התשובה הרישמית.

(המשך מעמוד 21)
בנסיון להציל את החתולים מהגורל האכזרי המצפה להם במזבלה, אולם כל בקשותיה להודיע לה על בואם של משלוחים חדשים של כלבים וחתולים לאיוור המזבלה, כדי שעובדיה יוכלו לבוא ולאסוף אותם, נתקלו בשפע של הבטחות — ובחוסר-מעש. "על ההתעללות בחתולים העזובים שמענו מפי עדי-ראיה, שראו את הפקחים המשליכים אותם לפחיה-האשפה", אומרת הילדה, שהיא גם חברה בוועד-האגודה. "זה נכון שהם מתרבים במהירות עצומה, ויש בתל-אביב בעיה של ריבוי חתולים עזובים. אבל אפשר לפתור אותה בהרבה דרכים אחרות. לן לפחות היו משתמשים בתרדיון כפי שצריך להשתמש בו, והר חתולים לא היו סובלים כל-כך".

הפיתרון: עיקור

לאגודה, שנוסדה בזמן המנדט הבריטי בישראל, התפרקה, ושבה והתארגנה בשנת 1958 בזכות יוזמתם של מספר משוגעים לעניין, יש דרכים לפתרון, לפחות חלקי, של בעיית הריבוי הטבעי של בעלי-החיים. אחת מהן: עיקור הכלבות והחתולות.

אבל בעירייה מעדיפים להשמיד אותן: "עשיתי חקירה בעניין", טוען ד"ר יעקב כורזים, הרופא הווטרינרי העירוני ומנהל בית-המטבחיים בחולון, "והחלטתי את העובדים על הצהרה שהם יודעים, שאסור להם לזרוק את החתולים לפחיה-האשפה. ידעוהם לחדוד ומעשה לחדוד. האם יכולה העירייה לקיים פיקוח על פקחיה?"

"שלחתי את העוזר שלי שיעקוב אחרי-הם", ממשיך ד"ר כורזים, "והוא אמר, שעד כמה שהוא ראה, הפקחים אוספים את החתולים הישנים ומביאים אותם כדי שנמית אותם בעזרת זריקה. ברור שאיני יכול להיות בטוח לגמרי, שחתולים מסויימים אינם מגיעים לפחיה-האשפה. אבל מי שעושה את זה הם אנשים פרטיים הרוצים להיפטר מהחתולים שבחצרם". האם מנסה העירייה לשתף פעולה עם אנשי האגודה בנסיון לפתור את הבעיה של כלבים וחתולים משוטטים? "ד"ר כורזים מגיף את ידו ביולולז:

12X12

מינימום פרס ראשון 150 אלף ל"י

(כולל העברה)

*

מינימום פרסים 305 אלף ל"י

(כולל העברה)

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

התיאטרון הקטן מציג:

דליה פרידלנד (בהימח) **זאב רווח** (הקאמרי)

בוטיק השקרים

כתב וביים: יואל זילברג
עמי יונטר

חיפה, אורה, יום ה' 15/6 ב-8.30.

קרית-ביאליק, סביון, יום ו' 16/6 ב-9.00.

יפו, אלהמברה, מוצ"ש 17/6 ב-9.30.

כרטיסים שנרכשו להצגה הראשונה יש להחליפם במקום המכירה. קרית-אתא, שביט, יום ג' 20/6 ב-8.30.

נהריה, הוד, יום ד' 21/6 ב-9.15.

כרטיסים: תל-אביב, "לאן", "רוקוקו" וביתר המשרדים. חיפה: "קופת-מכבי", "גרבר". הפצה ראשית: "לאן", טלפון 231655.

מפיק: יצחק בן-ישיס (דיוטו) טל 244044

צלומי פספורט

צלומי פספורט ב-3 דקות

צלומי העתקת מסמכים במקום. גלויות (9X13) בשחור לבן — 35 אג.

פתוח והגדלה צבעוני ע"י המעבדות המשוכללות בארץ.

מכירה, קניה והחלפה.

פוטו-ברנר

חיפה, רחוב החלוצ 31

קז לבושה!!

בכדי לקנות אמצעי מניעה, אינך צריך להתבייש.

אמצעי מניעה פאר תוצרת אירופה, במחירי הפתעה. פרוספקט חינם.

121 ס, ת.ד. 29101, תל-אביב.

לתלמידתי **חנה אורדן**

עם הבחרך

לנערת ישראל

ברכותי הלבביות

מורתך,

לאה פלטשר

ערב התפטרותו מהממשלה, ברא"י יון טלוויזיה בליל שבת האחרון, נ"ס שר-המשפטים יעקב שמשון שפירא להגן על התיוה שלו, לפיה היו המלצות משרדו בפני ועדת ויתקון לגבי שר הפרקליטים ריאליה, והטעות היתה רק בכך שלא נקבעה תיקרה לגובה שר ה-טירחה. בהודמנות זו הוכר שר-המשפ-טים פרשה של עובד מדינה, שהועמד ל-דין פלילי, יצא זכאי והמדינה השתתפה בסכום של 5000 ל"ב בהוצאות הגנתו.

האיש שלי התכוון שפירא ואת שמו לא הוכר הוא אלברט לב, 44, תושב מושב מעש שליד פתח-תקוה, אב לחמי-שה ילדים, עובד משרד העבודה, 17 שנה בשירות המדינה. משכורת: 600 ל"ב ברוי-טו.

אחרי מלחמת ששת-הימים הועסק אל-ברט לב מטעם שירות התעסוקה כממונה על סניף השירות בכפר קאסם. בתוקף

עובד-מדינה לב
כמה מגיע לעניים?

תפקידו זה היה צריך לפקח על העסקתם של ערבים מהשטחים בישראל, לדאוג שיועסקו רק אלה המובאים באמצעות לשכות העבודה ולא באמצעות הראיסיים.

באחד הימים, ביולי 1970, הוזמן אלברט לב למשרד האזורי בפתח-תקוה, שם נעצר על ידי שוטרים שהאשימו אותו בקבלת שוחד ממעסיקים חמו-רת מתן רשות עבודה לפועלים מהשטחים בישראל. הוא נעצר ב-15 יום, הושהה מעבודתו. משכורתו בתקופה זו קוצצה לחצי לפי התקנות. עד לסיום משפטו, במשך שנה וחודשיים, עד שהסתיים משר-פטו, נאלץ לפרנס את משפחתו ואת ילדיו במשכורת של 300 ל"ב לחודש.

תשובה שלילית. אלברט ידע והאמין שהוא חף מפשע וכי טופלים עליו האר-צות שוא. כדי להגן על חרותו הוא נאלץ לשכור עורכי-דין. לא היה לו במה לשלם להם. הוא נאלץ לקחת הלוואות, הסתכן בחובות כדי שיוכל לשלם למשרד פרקליטיו, את הסכום של 8,625 ל"ב, תמורת ניהול ההגנה עליו.

ביולי 1971 זוכה אלברט לב על-ידי

עברית מדוברת לא נורמלית

נאות דן בראיון ונתיבה בן-יהודה

חתיכה ושטרונגוד

עוד חתיכה
ועוד שטרונגוד

זה לא צחק

מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בראיון ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וביטויים משוחדים.

ליום, יש לעובדי המדינה מעמד עדיף. אם הם נאשמים במעשה הקשור בעבודתם, הם זכאים לסניגור עם תמורה ריאלית. אלברט לב לא הבין מדוע מוכנה המ-דינה לשלם לצבי דינשטיין, כשכר טיר-חה לפרקליטו, שייצג אותו בעדות ויתקון, סכום של 96 אלף ל"ב (לפני הקיצוץ). בעוד שלו אין מוכנים לשלם יותר מ-5000 ל"ב. זהו הבלוף הגדול שמאחורי הקריטריו-נים עליהם המליץ משרד-המשפטים בפני ועדת ויתקון בבואה לקבוע את שכר הפרקליטים שהופיעו בפניה. מסתבר ש-קריטריונים כאלה אינם קיימים כלל והם נקבעו רק לצרכיהם של מוטי פרידמן ו-צבי דינשטיין.

אלברט לב לא היה מוכן להשלים עם כך. באמצעות עורכי-הדין אריה מרינסקי הוא פנה שוב אל שר המשפטים, תבע ממנו לכסות את כל הוצאות משפטו, אשר רוששו את משפחתו אשר בלאו הכי חיה מתחת לקו העוני. עד היום הוא לא קיבל תשובה על בקשתו זו.

יחסים מרחביים

עוכר ישראל

או עוכר ישמעאל

הציור שקישט את הכותרת בשבועון המצרי רוז אל-יוסף אינו דומה לאורי אבנרי, וברור שהצייר לא ראה מעולם את אבנרי או את תמונתו.

במדינה

גם הטכסט שמתחת לכותרת לא היה דמיוני פחות. הוא תיאר את אבנרי כי ישראלי שוחר-מילחמה, סוכן ציוני, מדוע הקדיש השבועון המצרי (שהוא שבועון מצוייר, ללא צילומים, פוליטי בעיקרו ובעל נטיה שמאלית) ארבעה עמור-דים להתקפה אישית זו, פרי עטו של מוחמד חאפז דיאב?

יש לכך סיבה מעשית. אבנרי הפך ל-סלע-המחלוקת במאבק מצרי פנימי, הנוגע לוועידת בולוניה המתוכננת — בה עתידים להיפגש בקיץ הקרוב נציגי תנועות השלום הישראלים והערבים — אך תחור-רג הרבה מעבר לוועידה זו.

מאבק זה התחיל עוד בראשית השנה. עורכיו-שעבר של רוז אל-יוסף, אחמד המ-רוש, הפליג בשבת הוועידה, ציין שהדרך היחידה לשלום היא התקשרות כוחותי-השלום הערבים עם כוחות-השלום הישראליים. בין השאר העלה על גס את אר-רי אבנרי.

כנגד המרוש קמו כמה כותבים, ובראשם דיאב. הם טענו שאין ישראלים שוחררי-שלום, מפני שישראל עצמה היתה מדינה פאשיסטית. הסיגנון היה כה חריף, עד שהמרוש נמנע מלבוא לפגישת ההכנה בי-רומא שנערכה במרץ השנה.

בראש קולות השלום. ברור שה-התקפה לא היתה מכוננת רק נגד המרוש אישית, או נגד אביה הרוחני של הוועי-דה, חאלד מוחייא-אל-דין. היתה זאת התי-קפת-מחץ על כל מתנה-השלום המצרי, הגלוי והנסתר. כדי להשיג את מטרותם, היו שוללי-השלום צריכים להוכיח שאין כלל כוחות-שלום בישראל.

התקפת-המחץ על אבנרי היתה חלק ממאבק זה. בהקדמתה אומר דיאב ש"יש לשחור את הקולות הישראליים המוגדר-רים כשוליים, כדי לעמוד על מניעיהם האמיתיים."

בין אלה הוא מונה את הפרופסורים, סופרים, הסטודנטים, רק"ח, ש"ח, מצפן, האגודה הישראלית לזכויות-האדם, והי-פנתרים השחורים. "בראש הקולות האלה עומד אורי אבנרי," אומר דיאב, "בשל האמצעים העומדים לרשותו — תנועת העולם הזה — כוח חדש ושבועוני."

מיהו אבנרי? דיאב נותן תמצית תול-דות-חייו, המועתקת מן הפרק האוטו-ביוגרפי של אבנרי בספרו מילחמת היום השביעי, או מהספר על אבנרי שפורסם לא מכבר על-ידי תאירגון לשיחורור פלס-טין, במגמה דומה לזו של דיאב. הוא משתדל להוכיח כי המגמות לטוות ארוך של אבנרי סותרות את מגמותיו המוצה-

הכא
אופירי!

דיוקנו של אבנרי ב"רוז אל-יוסף" לא כל-כך דומה

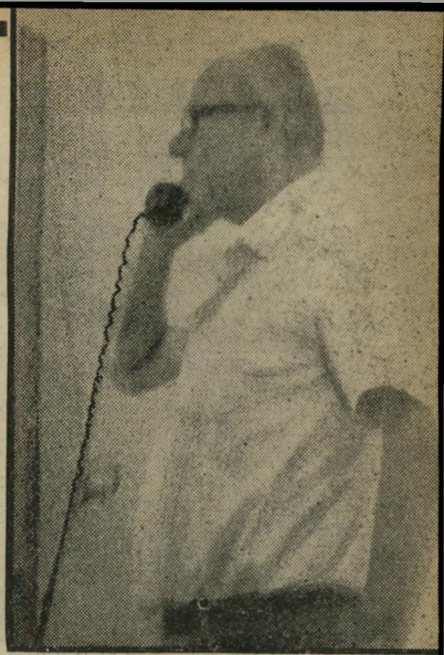
רות. למרות שאבנרי מבקר את הציונות הקלאסית, הוא הצדיק את מילחמת ששת הימים כאילו היתה מילחמת-מגן, והצדיק את איחוד ירושלים. ב-1965 תבע שיתוף (ערבים גרורים" (הכוונה לערביי ישראל) במסודות-השלטון הישראליים.

הצעת אבנרי לפדרציה ישראלית-פלס-טינית אינה, לדעת דיאב, אלא צורה מפי-תה להגשמת השאיפה הציונית להת-פשות.

מגמת המאמר ברורה: לחבל בוועידת בולוניה, ולהכתים את שוחררי-השלום הי-ערביים כמי שמוכנים לשתף פעולה עם סוכנים ישראליים.

העובדה שהתקפה זו משתרעת על פני ארבעה עמודים של אחד מגדולי הש-בווענים המצריים, מוכיחה כי הוויכוח על הצורך בהידיברות עם כוחות השלום בישר-אל, נטוש בצמרת ובחברה המצרית כמי-לוא תריפותו. נראה כי הכוחות התומכים בדרישה הם גדולים וחשובים הרבה יותר מכפי שנראה מבחוץ.

הם חשבו שהם מטלפנים אליז

יוסף רוזנטל, מנהל
סניף בל"ל ברחוב נורי
דאו פינת בן-יהודה,
ממנו הוציא השודד
הטלפוני 40 אלף ל"י.

מרדכי גינזבורג, מנהל
סניף מלון "דן" של
בל"ל, שגם ממנו הוציא
השודד הטלפוני
ארבעים אלף ל"י.

אבל מיעשהו אחר קיבל את השיחות שודד דרך הטלפון

"אבל מה שהכי הפחיד אותי היה, שעל הצ'קים היה כתוב: 'אישר מוכתר'. על כל הצ'קים אנחנו נוהגים לרשום על הצ'ק את שם הפקיד שאישר את המשי" כה. טילפנתי מייד למנהל הסניף הראשי, שהוא המנהל שלי, יהושע ריינדוב, וסיי פרת' לו."

צעיר

אלמוני

תוך זמן קצר הגיעו למקום אנשי ההגנה המרכזית ומחלקת הפיקוח של בנק לאומי, וקציני מישטרה. ארבעת הצ'קים המבהילים נמשכו כולם מחשבון מספר 923/65 — חשבון שנפתח ביום השישי שקדם לתאריך משיכת הצ'קים. מוכתר זכר את בעל החשבון: היה זה צעיר סימפטי. בהיר שיער ומרכיב מש"קפים, כבן 32, שהתעניין אצל הפקידה יונה יחיה, כיצד ניתן לפתוח חשבון צ'קים. הפקידה השחרחררת היפנתה את הלקוח. שלא נראה מבני השכונה, למנהל הסניף, סיפר מוכתר: "כשפתחתי לו את החשבון, ביקשתי את תעודת הזהות של האיש. הוא הציג לי תעודת זהות על שם אשר אפטה, מרחוב המלך ג'ורג' בתל-

זהו סניף המזרח ראשון-לציון של בנק לאומי. הסניף שוכן בדירת מגורים זעירה, אופיינית לשכונת העוני. החץ בתצלום מצביע על הנקודה בה מתחבר קו הטלפון של הסניף אל עמוד הטלפון. בתמונה למעלה: משה מוכתר, מנהל הסניף, שאת קולו חיקו השודדים.

שה מוכתר, מנהל סניף בנק לאומי בשיכון המזרח בראשון-לציון. נד"ם. השעה היתה שמונה בבוקר, ביום השני שעבר ומוכתר הגיע זה עתה למשרדו. על שולחנו, מצא את דו"ח המיסר לקה שהועבר אליו מהסניף הראשי בראשון-לציון. היא הסתכמה בשש ספרות. בתשע השנים בהן ניהל מוכתר את סניר פו, לא הגיעו סכומי המיסקה אפילו לחמש ספרות, מלבד במקרים יוצאים מן הכלל.

מוכתר, שחוספנים, בן 50, מיהר לקחת לידי את ערימת הצ'קים, שהגיעו אותו בוקר, כנהוג, באמצעות השליח המיוחד. כבר במבט ראשון ראה שאותו יום לא היו יותר צ'קים מאשר ביום אחר. "למען האמת, צ'קים הם דבר נדיר ביותר בסניף שלי", גילה השבוע. "בהתחלה חשבתי שיש טעות. אולי לא סיכמו נכון. או משהו אחר קרה. התבוננתי — ונתקלתי בארבעה צ'קים ענקיים. השתעתי. לא האמנתי למה שאני רואה. ארבעה צ'קים על סכומים שאף פעם לא רואים כאן. אחד היה על 30,000 ל"י. אחר היה על 10,000 ל"י. עוד צ'ק היה על 40,000 ל"י, והאחרון על 54,000 ל"י. סכומים כאלה לא רואים אצלנו אף פעם."

חשפט

סוכני השירות החשאי

לא יודעים לספור

הצרות רדפו את הרי ויינפילד, יהודי כשר בעל אורחות אמריקאיות. אחת אחרי השנייה. רק גידון בחיפה לשנתיים וחצי מאסר על מעשה מירמה — וכבר התקבלה גזירה באמצעות שירותי ארצות-הברית בתל-אביב, בקשת-הסגרה ממולדתו שמעבר לים: ממשלת ארצות-הברית ביקשה את נוכחותו, לאחר שהואשם שם ביוני ותפוצה של ניירות-ערך ממשלתיים.

נימוק מעניין. סניגורו של ויינפילד, עורך-הדין צבי לידסקי, העלה כל נימוק אפשרי כדי לשכנע את שופט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, מקס קנת, לדחות את הבקשה. נימוקו המעניין ביותר: הוא הצביע בפני השופט על שני תצהירים שהגיעו מארצות-הברית. בתצהיר הראשון נאמר: „אני, תומס יורמן, סוכן-מיוחד של השירות החשאי של משרד-האוצר“, הור צאתי ממכונתו של הרי ויינפילד, בנר כחותו שלו, חבילה שהכילה טרבורס צ'קס מווייטים בסך 95,800 דולר, אותם מסרתי לידי הסוכן-מיוחד ג'ון פ. שיהי. לאחר מכן, במרתף ביתו של ויינפילד, מצאתי חבילה אחרת, בסך 52,600 דולר.”

מזוייפים. בתצהיר השני, שהיה של ג'ון פ. שיהי הנ"ל, נאמר: „קיבלתי מתומס יורמן את החבילה של 95,500 דולר צ'קים מווייטים, שנמצאה במכונתו של ויינפילד, וכן את החבילה של 52,400 דולר צ'קים מווייטים, שנמצאה במרתף ביתו של ויינפילד. בדקתי את שתי החבילות וזי דאתי שהצ'קים שבהן אכן היו מווייטים. שמתי את החבילות למשמרת בכספת של השירות החשאי.”

איך אפשר לסמוך על תצהירים כאלה, התומים בפני שופט מחוזי בארצות-הברית, תמה לידסקי, כאשר מתצהיר לתצהיר, ומסכן לסוכן, הולכים לאיבוד, בצורה מיסטרית למהדרין, 500 דולר? היתה זו שאלה מעניינת ביותר, אך להרי ויינפילד היא לא עזרה. השופט סירב להתחשב בכרשם המתמטי הלוקי של סוכני השירות החשאי, דחה את בקשתו של לידסקי לדחות את בקשת-ההסגרה.

לחיות

מאהבה

ניסים ממך, צעיר חושב דימונה, נעצר כחשוד בכך שחי על רווחי אשתו עליזה, שעסקה בגונות. הוא שוחרר בערבות — בתנאי שיעלה צפונה, לא ירד דרומית לקו משרד-ההגנה.

בתום משפטו, החליט אברהם מלול, שר פט ביה"מש המחוזי בבאר-שבע, כי אשת הנאשם אכן קיימה בתקופת גישואיה יחסי מין עם שני גברים, שהופיעו כעדי-תביעה. מאחר שכך — הטיל על ממך את עול ההוכחה, כי הוא לא חי על רווחיה. ממך לא הצליח להוכיח זאת — והורשע. גידון לשנתיים מאסר, ושנתיים על-תנאי.

בולטות. אבל ניסים ממך (24) ישוב בין כותליה-הכלא שבוע ימים בלבד. סניגורו, ישעיהו לויט, הגיש בקשה דחופה לשיחרורו המידי בערבות עד לעירעור בבית המשפט העליון: בית-המשפט בבאר-שבע טעה טעות בולטת, שכל המעיין בפרוטוקול יכול לראותה מייד, טען. זיכוי אינו אלא שאלה של זמן — וכל יום שהוא יושב הינו עוול.

גשיא בית-המשפט העליון עיין בפרוטוקול — ושיחרר את הנאשם, בערבות. הסיבה המצחיקה בפשטותה: בני הוג ממך גישאו באוגוסט 1970, ואילו עדי התביעה העידו כי קיימו יחסים עם עליזה ממך בשנת 1969.

דחינו: לא ממך, אלא התביעה חייבת היתה להוכיח כי ממך חי על רווחיה של עליזה באותה תקופה.

בית-המשפט העליון קיבל טענה זו, וזכה את ממך.

* מסיבות היסטוריות, שיך השירות החשאי למשרד-האוצר, ומחולק לשני אגפים, שלמעשה אין כל קשר ביניהם: אחד אחראי למסירת המטבע וליירו-הערך של ממשלת ארצות-הברית מפני זיופים, השני אחראי לשמירת חייו של גשיא ארצות-הברית ובני משפחתו.

בראש-ל"צ, בסך 54,000 ל"י, הפקידה, שלא היתה מוסמכת לאשר סכום כה גדול, היס' נתה את הלוקה, בעל הבעת-הפנים הרי אדישה, אל מנהל הסניף.

המנהל חייג לסניף המזרחי בראשון-לציון. להפתעתו הנעימה, לא נאלץ כלל להמתין. מעבר לקו, ענה לו מייד משה גבר שהציג עצמו כמנהל הסניף, משה מוכתר. לאחר ששמע את שאלת עמיתו, ענה מייד: „זה בסדר. הוא הלוקה הגדול ביותר שלנו.“ שני המנהלים החליפו בר-כות, וסגרו.

מנהל סניף איבן גבירול אישר בחתימתו את הצ'ק. חלוקה קס מכיסאו, הרי שיש יד, התנצל על ההטרה, והודה על השירות האדיב. בקופה נשאל באיזה שטרות הוא מעדיף את הכסף, התשובה היתה אלגנטית: „לא חשוב.“ הוא הכניס את הכסף לתוך תיק שחור, בירך בחביבות את הקופאי — ופנה לעבר סניף בנק לאומי ברחוב בן-יהודה פינת גורדאן.

כאן חזר להתהלך על עצמו. הלוקה הרי חביב פנה לפקידה, שהיפנתה אותו ל"מנהל הסניף, יוסף רוזנטל, רוזנטל, הרי מנהל את הסניף מזה תקופה קצרה, קיבל את הלוקה באופן אישי. הוא התבונן במקצועיות המקובלת בצ'ק, שהיה רשום ביד בוסתח, על-סך 40,000 לירות. התקשר לראשון והשיחה הקודמת חזרה על עצמה. רוזנטל חתם על הצ'ק, והלוקה הסימ' פטי, ג'פנה לקופה — אך לא לפני שטקס לחיצות הידיים חזר על עצמו.

הקופה
ריקה
כיצד של הגובה החרון, כבר היו עתה 94,000 ל"י. מכאן ועד לסניף בנק לאומי במלון דן, היה המרחק קטן ביותר. גם כאן התקבל הלוקה האדיב על-ידי המנהל, מרדכי גינזבורג. המחזה שהתרחש בסניפים הקודמים חזר על עצמו. שוב התקשרות לסניף ראשון, ושוב האישור החם שהכל בסדר. גינזבורג חתם על הצ'ק, והלוקה פנה לקופה.

כאן, אירעה תקלה: התברר שבקופה של הסניף, העובד בעיקר עם תיירים ובמטבע זר, לא היו 40,000 ל"י. הקופאי פנה למנהל, הסביר לו במבוכה את המצב. הלוקה האדיב התכעס: „כיצד זה ייתכן? ממש לא יאומן. למה אני עובד עם הבנק הגדול ביותר — כדי שברגע שאני צריך סכום רציני להשלמת עיסקה דחופה, יגידו לי לבוא מחר?”

מרדכי גינזבורג היה במבוכה. אולי יסיים הלוקה לקבל צ'ק בנקאי, במקום מזומנים? רוטן במיקצת, ניאות הלוקה. הוא כתב שני צ'קים חדשים, במקום הקודם — אחד על 30,000 ל"י, השני על 10,000 ל"י. תמורת האחרון, קיבל צ'ק בנקאי. תמורת הראשון, קיבל מזומנים. מפוייס ואדיב מחדש, פנה ממש הלוקה לבנק אחר, פרע שם את הצ'ק הבנקאי למזומנים. אחר, פנה כנראה לטלפון הרי ציבורי הקרוב, חייג את המיספר של ב"ל בראשון-לציון, והודיע משהו בנוסח: „אפשר כבר לפרק את הבנק.”

קול אלמוני

מי הוא הצעיר שחלף בסערה דרך סניפי הבנקים השונים, ובביטחון עצמי פנטסטי סידר מנהלים מנוסים, שמיספר שנות הנסיון שלהם בבנקאות עולה פי שניים על גילו?

האם היה זה הצעיר שנכנס לסניף המזרחי בראשון-לציון? אם כן — כיצד הוא נראה? מתארת יונה יחיה (22): „הוא היה בערך בן 30-35, גבוה, בעל שיער בהיר, לבוש יפה. מייד ראיתי שהוא לא משכונת המזרחי. הוא דיבר יפה. באמת בחור נאה. מאוד נחמד. באמת חביב מאוד.”

או אולי שימש צעיר זה בתפקיד מנהל הבנק, שענה על צילצולי מנהלי הסניפים בקול שדמה להפליא לקולו של משה מוכתר? זאת, לאחר שבעת השיחה איתו בדבר פתיחת החשבון, למד את קולו של המנהל, אותו היה עליו לחקות.

במקרה זה — מי הוא הצעיר שביקר בבנקים? ושאלת השאלות: כיצד הצליחו הנוכלים להתחבר לטלפון? התשובה עדיין לא ברורה: בשלב זה, גילו החוקרים רק את נקודת ההתחברות של הנוכלים לקו. לפי עדויות, מסתבר כנראה שהנוכלים העבירו את הקו הרי פרטי שלהם לתוך מכונת שתנה בסמון, ומתוכה ניהלו את עסקי הבנק הפרטיים שלהם.

אביב. העובדה שהוא לא גר פה במקום גרמה לי לשאול אותו מדוע הוא פותח את החשבון כאן בראשון-לציון. הוא הסביר לי שהוא קיבל עבודות קבלניות בסביבה שלנו. הפועלים העובדים אצלו הם מתור שבי שיכון המזרחי, והוא רוצה להקל עליהם. שלא ירוצו לבנק שלו בתל-אביב. „הוא הכניס לחשבון 800 לירות — לא 100 לירות, כמו שכתבו בעיתונים — וקיבל פנקס צ'קים. לא ידעתי שחשבון זה יכניס לי את המכה הגדולה ביותר מאז אני עובד בנק.”

מה קרה? מסביר מוכתר: „ביום ראשון הרגשנו בתקלות בקו הטלפון. כל פעם הקו ניתק וחזר לפעול. הייתי בטוח שהאשמה בדואר. בגלל שהטלפון לא היה מנותק לגמרי, או לא הודענו בכלל לדור אר על מה שקרה. רק ביום שני, אחרי שהתברר מה שקרה, הודענו על הקילקול, והטלפון תוקן.

עד היום אני לא יכול להבין איך צעיר סימפטי כזה, יכול היה לעשות דבר כזה.”

בדבר הזה, התכוון מוכתר לתעלול פנטסי, מדהים בפשטותו, שעשה הצעיר האלמוני וחבריו, ובשכאמצעותו הצליח להוציא מחשבונם, במקום ה-800 ל"י ששיל שם, 134,000 ל"י. תעלול, שבתור אוריה לא היה חדש כלל: מאות ואולי אלפי סיפוריים-פסע נרקמו סביב הרעיון. אך משום מה, לא חלמו מעולם קציני הביטחון של הבנקים בישראל, חוקרי המשרה, או כל אדם אחר, שמישהו יבצעו במציאות. לא אולי חלמו — ולא יכלו לעשות מאומה בנידון. הכנופייה האלמונית התחבר-התעלול:

העדה
יונה יחיה (22), הפקידה שקיבלה את פני השוטר האלמוני, התגלתה כעדה היעילה ביותר, הצליחה לתאר בניקנות את פרצופו.

רה, ליר פרדס סמוך, לקו הטלפון של סניף בנק המזרח בראשון. התוצאה: השיחות שנועדו לבנק — הגיעו במקום זאת אל מכשיר הטלפון של הכנופייה. שם, ענה לשיחה אחד השוטרדים הטלפונים, במקום אנשי הבנק.

זאת היתה הסיבה הפשוטה להפרעות בקו ששמע מוכתר אותו בוקר. הפעם, במקרה, דווקא לא היתה האשמה בדואר. ביום הראשון בבוקר, בעת שחוק הטלפון בסניף בנק לאומי בשיכון המזרח בראשון-לציון עשה בעיות, עשה גבר בעל הופעה אלגנטית ולשון חלקלקה סיבות קצר לאורך רחובות צפון תל-אביב. בתחילה נכנס לסניף בנק לאומי ברחוב איבן גבירול 136 בתל-אביב. הוא הציג בפני הפקידה צ'ק משוך על סניף הבנק

נבחר. עלידי מועצת הסנט של אוניברסיטת חיפה, לרקטור האוניברסיטה במקומו של פרופסור בנימין אקצין המסיים את תפקידו, פרופסור ד"ר ר. לפקין שהיה מועמד יחיד לתפקיד ושימש עד כה כראש החוג לכלכלה באוניברסיטת חיפה.

נחום. יוסף-הולדתו ה-48 של אלוף (מיל.) **עוזר וייצמן**

וייצמן

והמשיך אחר את שירותו בחיל האוויר הישראלי עליו פיקד מ-1958 עד 1966 עת מונה לראש אגף המיבצעים במטכ"ל. עם שיחרורו מהצבא כיהן כשר-התחבורה בממשלת הליכוד הלאומי עד פרישתו מ-1971.

נולד. לשחקנית היפהפיה המופיעה בסרט הגן של פינצ'י קונטיני, **דומיניק סנדרה**, ולשחקן הצרפתי **בריסטיאן מורקן**. בן. השניים מתגוררים יחדיו ל"מעלה משנה למרות שאינם נשואים.

נולד. לשחקנית ההולנדית זוכת האוסקר עבור משחקיה בסרט העושה נפ"ל **אן בנקרופט** (40) ולבעלה הריסרטיאני-במאי **מל ברוקס** — בן בכור.

מצפים לתינוק. בעוד-מספר חודשים, השחקנית הישראלית **רינה דר** רון ובעלה הבמאי **אילן אלדר**, לזוג יש כבר בן ובת.

מונה. למנכ"ל התעשייה הצבאית (תע"ש) במקומו של יצחק עירוני העובר לכהן כמנכ"ל משרד הביטחון, המהנדס **מיכאל שור** (51). לידי גרמניה, בוגר הטכניון, הקצוף לתעשייה הצבאית ב-1945 וב-1953 נתמנה למנהל המפעלים הכימיים של התעשייה הצבאית, קיבל ב-1959 את פרס ביטחון ישראל.

הוכתרה. בסניסינטי, במקדש בן 107 השנים של הרבי אייזק מ. וייזי המי שמש מרכז היהדות הרפורמית בארצות-הברית, בתואר האשה הרבנית הראשונה בארה"ב, **סאלי פריסאנדר** (25) מקליב

סאלי פריסאנדר הרבנית הראשונה

לגד שסיימה את לימודיה לתואר יחד עם עוד 35 גברים. פריסאנדר, שסיימה שמונה שנות לימודים כולל ארבע באוניברסיטת סינסינטי, תהיה עוזרת של רב בבית הכנסת החופשי של סטאפן מ. וייזי בניו יורק. „זהו ג'וב מצויק“, אמרה סאלי, „אני אלמד בבית-ספר המנהל טקסים ואעבוד עם קבוצות של צעירים כמו כל רב אחר.”

נפטר. בבית-החולים על שם שיבא, בגיל 71, סגן יו"ר המועצה הדתית בתל-אביב **שמואל ברוך** שנמנה עם חשובי העסקנים של העדה הספרדית בעיר והיה במשך 15 שנה יו"ר המועצה הדתית.

(המשך מעמוד 15)

למגמת השלום הגוברת בעולם הערבי. (הסתמכתי על כמה שיחות עם אישים מצריים בכירים, שקיימתי באירופה בחודשים שלפני כן, ושעליהם דיווחתי גם בהעולם הזה מבלי לזהות את האיש).

גמאל עבד אל נאצר יודע שהוא יפסיד במלחמה נגד ישראל, ועל כן סגר במשך שנים את הגבול המצרי בפני פשיטות הפדאיון, ובלם התפתחות מילחמתיות בוועידות הפיסגה הערביות. אם יוכח עכשיו לעיני העולם כולו כי כוונת ההתחמקה של ישראל הוא בלוף, יצטרך נאצר להיכנע לקיצוניות הסורית, שגרמה למשבר כולו.

במצב זה יידרדר המצב בחודשים הקרובים בהכרח, ותיווצר מציאות דלא נישוא: התקפות פדאיון לאורך כל גבולות ישראל, איום צבאי ישיר מכל העברים, התנגדות בלתי פוסקות. ממיזא תצטרך יש"ר אצל דפתוח או במלחמה — אך בתנאים הרבה יותר קשים, כשיוקרתה הצבאית (ואולי גם המוראל של חייליה) יהיו בשפל המדרגה.

הייתי משוכנע אז (כשם שאני משוכנע כיום) שנשיא מצריים לא רצה במלחמה זו, ושהכניס את עצמו למצב ללא-מוצא.

חברי, כולם אנשי שלום ותיקים שהתנגדו למיבצע סיני מפני שראו בה מלחמה תוקפנית ללא הצדקה, הגיעו אף הם לדיעה זו. ב-1956 שימשה הסכנה המצרית אמתלה להשתתפות בקנוניה אימפריאליסטית. ב-1967 היתה הסכנה ריאלית.

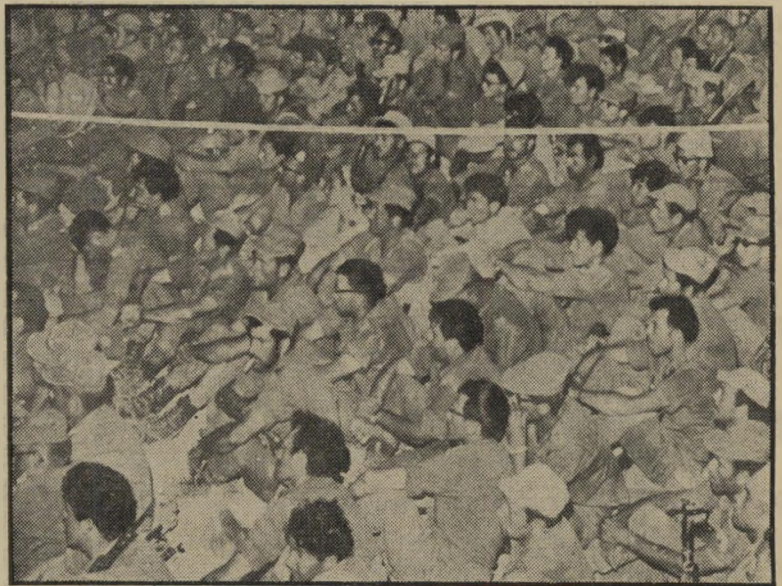
לוי אשכול ונשות וינדזור

ר יושא כאן: „אם ידעו הישראלים שלא צפויה להם סכנת השמדה, ושהם עומדים לפתוח במלחמה שיינצחו בה — מה היה פשר החרדה הנוראה שאחזה במדינה, ושהקרינה ממנה לכל ארצות תבל?“

חרדה זו היתה אמיתית.

אני חושב שהשתלבו כאן כמה גורמים, שקשה להפריד ביניהם. האיומים מסמריה שיער של התעמולה הערבית. אף שההגיון אמר למאזינים הישראליים שאלה הם דיבריי איוולת, הם עוררו בכל זאת פחדים תת-המרחתיים בתודעה היהודית, שעוצבה בימי הפוגרומים והשוואה.

בשער וחצי השנים שעברו מאז מיבצע סיני, לא היה מיבחן כוח עם הצבא

חיילי מילואים בתקופת ההמתנה, מאי 1967

המצרי. הישראלי המצוי לא היה בטוח שלא חלה מאז עלייה גדולה בכושר הלוחמה של הצבא המצרי, עתיד הנשק.

הגיוס המוטאלי של כוחה האדם גרם לדיכאון גובר בעורף, ודאי סבלנות גוברת בריכוזים הצבאיים. בהוציאו את הכל מן השיגרה, הוא יצר אווירה בלתי ירדנית, בלתי ימוכרת, ועדיין מופחית ככל שנמשכה. אי-האמון בממשלת לוי אשכול, שנוצר עוד קודם לכן על רקע המיתון, גרם להרגשה שאין מנהיגות המסוגלת להתמודד עם המצב.

אווירה זו טופחה במתכוון ובדורן עזיירי אנשי רפ"י, באמצעות העיתונות שהם שטפו בה, כדי להפיק הון פוליטי. עירעור המוראל הלאומי במיבצע זה (נשות וינדזור העליונות) גבל בבוגרנות.

אפשר להוסיף כהנה וכהנה. זהו נושא לחוקרים, והוא ראוי לחקירה. זו תגלה רבדים פסיכולוגיים, פוליטיים וסוציולוגיים מאלפים ביותר.

אך זוהי עובדה: החרדה היתה אמיתית, ספונטאנית בעיקרה, והיא גברה מיום ליום לקראת שיא. שיכול היה למצוא פורקן רק בדרך אחת: המלחמה.

כל זה קרה על רקע מאורעות מעשיים, שחומרתם היתה אמיתית. בהדרגה גברה ההכרה שהריכוז המצרי בסיני הוא עצום, וכי כל עוד הוא קיים תצטרך ישראל כולה להישאר במצב הבלתי-סביל של גיוס סטאלי פרמננטי. סגירת המיצרים הוכיח כי אין זה ריכוז פאסיבי, אלא שנועד להשיג מטרות אסטרטגיות מעשיות.

כאשר קמה ברית ההגנה המצרית-ירדנית, הגיעו כוחות מצריים לירדן והתחדק שיתוף הפעולה המצרי-סורי, הצטיירה לעיני המדינה האפשרות המפחידה של התקפה על כל גבולות המדינה בעת ובעונה אחת. נוסח 1948.

כאיתו רגע נעלמו גם ההיסוסים האחרונים — ואני משוכנע שכל מדינה היתה בוחרת במצב זה, לאור הנתונים, בדרך שבה הלכה ישראל.

היתה זאת מלחמת-מגן ב-5 ביוני 1967. האם נשארה כזאת גם ב-11 ביוני? המדיניות של ממשלות אשכול ומאיר מאז תום המלחמה שונה לחלוטין מן ההכרזות שהוכרזו ב-5 ביוני, ושחאמו את הרגשת העם. אז דובר על הגנה, ללא שאיפה לכיבושים. מאז מתנהלת מדיניות שמטרתה העיקרית היא להחזיק בחלק גדול של השטחים הכבושים. במדינה משתלטת יותר ויותר אווירה קולוניאליסטית.

אולם מדיניות שהתגבשה כתוצאה של המלחמה אינה יכולה, בדיעבד, לשנות את מהות המלחמה. עירבוב השתיים מביאה לפירכה הגיונית.

יכול וחיוב פטריוט ישראלי שוחר-שלום דהיהם במדיניות זו של אחר-המלחמה. אך אין הוא צריך להכחיש כי המלחמה עצמה היתה מלחמת-מגן.

* את השתלשלות המצב ניסיתי לתאר כפאטריוט בספרי „מלחמת היום השביעי“, תוך ניתוח מהלכי הרי האסון של עבד אל-נאצר. כפי שנמסר לי מפי יודעי-דבר, קרא עבד אל-נאצר גירסה זו וקיבל אותה לפני מותו.

דרכי אדם

אוהבת

המנהלים

16 שנה בילה צבי הופמן בגולה הרי חוקה. ב-1956 הוא נסע ללוס-אנג'לס כדי ללמוד מינהל עסקים וכלכלה, נכנס לאחר סיום לימודיו לעסקים, עשה במ חייל. לפתע, הרים ראשו אל הלוח — וגילה ש-חלפו 16 שנה, וכי הוא כבר בן 38.

הוא החליט שהגיעה העת להקים בית. ואם בית — רק בישראל. „ראיתי את כל החברים הישראלים שלי שהתחתנו עם אמריקאיות ונדפקו. לא רציתי שגם לי יקרה דבר כזה“, סיפר.

בינואר השנה, הגיע לארץ כדי שלא להידפק, אבל איר שהוא נדפק!

לא הייתי מתחתן, לא בהתחלה. כאשר פגש לראשונה את רחל גבריאלי, ראה לפניו רק חתיכה צעירה, בעלת פנים

מאהבת גבריאלי —

המאהב נשאר בלי אשה —

יפות ורגליים מקסימות וחזה משגע, לפי עדותו של בעל דבר.

גם צבי נראה לרחל, העובדת כפקידה במחלקת המנגנון של אל-על, היתה לו וולוו חדשה, הוא היה יותר אמריקאי מ-ישראלי, ונראה כבעל ממון רב. לאחר חודשים של היכרות, נישאו.

כיום, כשהוא כבר חכם לאחר מעשה, מקונן הופמן: „לוא הייתי יודע לפני ה-חתימה על פרשת אלכסנדר, לא הייתי חולם להתחתן איתה.“

אלא שהוא לא ידע.

מטורף. פרשת אלכסנדר החלה לפני כשלוש שנים, הסתיימה בטרגדיה לפני שמונה חודשים.

היא החלה כאשר בין רחל לבוס שלה, מנהל מחלקת-המנגנון של אל-על, ראובן אלכסנדר, התפתח רומן לוהט (אהבתו הקומית של הפקיד הבכיר, העולם הזה 1712). המנהל הקשיש (54) איבד את ראשו אחרי הפקידה הצעירה והחתיכה. סיפרה אז אשתו של המנהל, מלכה:

לא הייתי מאמינה שגבר יכול להשת-טות כל כך. אחרי 25 שנות נישואין. הרומן שלו עם רחל גבריאלי, הרס את כל חיינו.

הדברים הגיעו לידי כך שנאלצתי בוקר אחד להרים אליה טלפון. רחל, ביקשתי ממנה, אנא תפסיקי לשלוח את בעלי הביתה בשלוש לפנות בוקר. הוא מפריע לכל המשפחה לישון. או שתשאירי אותו אצלך כל הלילה או שתשלחי אותו מוק-

דם יותר. אני לא קראתי לו, הוא בא לבד, היא ענתה לי.

הסימן הראשון שלי על הרומן שלו היה שכל המתנות שהוא היה מקבל ממקום עבודתו — הפסיקו להגיע הביתה.

הסימן השני: הוא היה מגיע הביתה עליו ושמח, שורק ושר. היה נכנס לשעות לאמבטיה, יוצא מצוהצח ומגונדר כחתן לחופה. במשך חודש אחד הוא הוציא אלף ל"י על בגדים.

בין היתר הוא קנה חולצות משוגעות של נערים, והיה שואל אותי אם הן משי וות לו באמת את המראה הצעיר. הוא

היה מסתגר בחדרו, שם תקליטים על הפטיפון, ולפי קול הצעדים משם הכנתי שהוא מתאמן בריקודים.

כשניסיתי להעמיד אותו על כסילות, הוא ענה לי שאני זקנה מדי בשבילו.

כך סיפרה מלכה לפני למעלה משנ-תיים. מאז, נמשכו הדברים — עד לפני שמונה חודשים. אז, התאבדה מלכה אלכ-סנדר.

מנהל חדש. מלכה אלכסנדר התאב-

— וכעדה הופמן

— והבעל בלי תחתונים

דה שבוע וחצי לפני נישואיה של גבר-ריאלי להופמן. מבחינת לוח-הזמנים של רחל, לא יכול היה אם כן צבי הופמן להור-פיע בזמן מתאים יותר.

אלא שכל זאת, לא ידע כמובן הופמן, כאשר נישא לרחל.

הוא גילה זאת מהר מאוד. תוך חוד-שיים, למען הדיוק.

לאחר נישואיו, מצא הופמן ג'וב נכבד כמנהל האדמיניסטרטיבי של בית-חולים אסותא בתל-אביב. רחל גם היא לא נס-שה את עבודתה בעלת הפריווילגיות ב-מחלקת-המנגנון של אל-על. הזוג הטרי —

היא 30 והוא 38 — התיישב בדירה שכור-רה במרכז תל-אביב.

את הצ'קים שקיבלו כמתנות-נישואין, מסר הופמן באצילות לידי אשתו. לדירה החדשה, הוא הכניס את כל האביזרים הי-פים שהביא איתו מארצות-הברית.

הכל היה טוב ויפה — חודשים בדיוק. הבעל היה מביא לאשתו פרחים כל יום שישי, היה מוציא אותה למסעדות הדור-רות כל אימת שחשקה נפשה לאכול קצת.

פעם אמנם ביקשה האשה טבעת-יהלום של עשרת אלפים לירות, ונפגעה כשר-בעלה ענה כי אין באפשרותו בשלב זה לספקה. אך מלבד זאת זרם הכל על מר-

מנוחות. הופמן תיכנן לחזור עם רחל ללוס-אנג'לס, לחסל שם את העסק הפור-רה שלו, לשוב ארצה כבד ממון.

לא-כדור אריש. אך סבלנותה של רחל לא עמדה לה לחכות עד הנסיעה. יום בהיר אחד נעלמה מהדירה. יחד איתה, נעלמו כל חפציו היפים של הבעל, כולל חפצי המיטה, בגדיו, תחתונים, גופיות — הכל.

הופמן ניסה להבין על מה ולמה. האשה פתרה אותו בלא-כלום אדיש. לבסוף נעתרה הפאס-פאטאל להיפגש עם בעלה לארוחת-צהריים בפונטנבלו האקסלוסיבי.

על כל הפצרותיו של צבי להסבירים, נע-נה בחיוך מיסטורי בלבד.

ביום שני השבוע, התקיים הדיון הרא-י שון ברבנות. רחל דרשה מבעלה בן הי-חודשיים את כופר-הכתובה — בסך עשר-רת אלפים לירות. אך במסדרון בית-

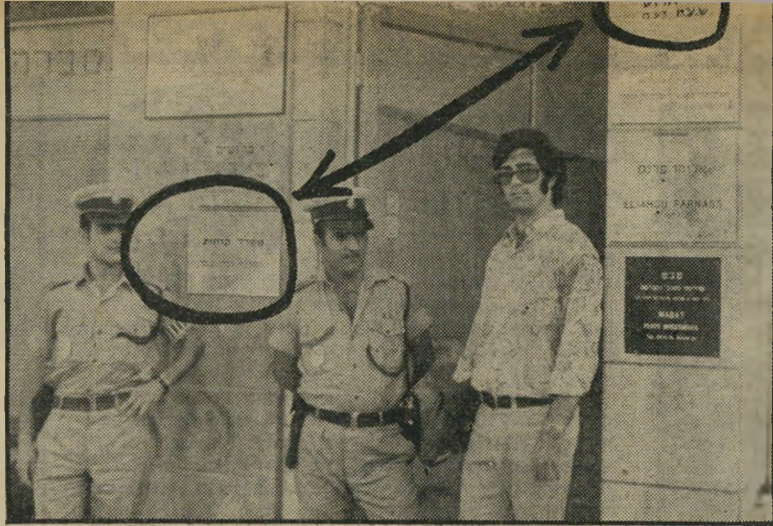
הדין הרבני, לחשה לו במתיקות: „עם-פחות מעשרים אלף — לא אתן לך גט!“

חפציו של צבי עדיין מוחזרים במקום מגוריה הנוכחי של אשתו, בבית אמה.

למרות זאת, מהרהר צבי ברצינות ב-הצעתה הפינגבית של רעייתו: „אפילו זה מחיר זול לצאת מהעסק“, אמר הש-בוע, „עכשיו שאני יודע את כל ההיס-טוריה שלה.“

העולם הזה 1815

נטורי קרתא, **ובראשם הרב בלוי** **הנודע, עורכים** **מסעי פירסום חסרי** **תקדים לאביזריו** **של השטן**

שוטרים בפתח משרד „ארוס“ החדש ברחוב ינאי בירושלים. באותו בניין, באותה כניסה — שוכנת המחלקה לבתי כנסת של משרד הדתות. השכנות הקדושה הרגיזה את הדתיים.

חרם על **היצר הרע**

הרב עמרם בלוי (מזוקן), מנהיג נטורי קרתא, מתווכח עם השוטרים ההודים את הפגנתו. הופעתו של הרב המפורסם בהפגנה גררה מייד סקרנים רבים למקום.

לו מצלמים את אנשי שלומנו שנכנסו לחנות, כדי לרכוש ספר תועבה או אביר תופת. כן לבשו המפגינים שק, וקיטמו מישמרות תפילה.

עתה, החל הגושא תופס בעיתונים כור תרות על שניים ואף שלושה טורים. שלי מה זיידנברג — חברו הטוב של צבי בי גלמן, המנהל את העסק בעת שהותו הר נוכחית של צבי בגרמניה — והמנהל הר ירושלמי של ארוס, יוסף בנימין — עובד דפוס לשעבר בן 25 — חייכו בנחת: „זה כבר יהיה בסדר. חבל רק שההפגנות כל כך שקטות“.

לרגע, חדלו ההפגנות להיות שקטות. החרדים לבושי השק ניסו להתפרץ לחנות, נתקלו בחומת שוטרים, ובראשם קצין ב שם קרן. אחד החרדים המפגינים, שזיהה את קרן מההפגנות אחרות ניצל את המר הומה לסילוק חשבונות כולל, כיוון בעי טה לעבר אשכיו של הקצין.

קרן החל משתולל, החל מכה במכשיר הקשר שבידו על ימין ועל שמאל. בקושי הצליחו כמה שוטרים אחרים לעצור בעי דו, להכניסו לניידת. לקוח מרוצה, שראה את המקרה הציע לזיידנברג (32) לשלוח מכתב תודה לקצין, להציע לו את שרותי ארוס כאות הוקרה על השרות המצויין, במידה ויזקק להם כתוצאה מהבעיטה.

היברטור אותו מחזיק שלמה זיידנברג — הוא אחד המוצרים הנמכרים בחנות „ארוס“ בירושלים: מופעל על ידי סוללות „טוב מאוד לגברים ולנשים לכל חלקי הגוף“.

איזו פוזה! מפגינים חגרי שק מתפללים בפתח, מציצים לעבר הנכנסים פנימה.

הקומנדו מסתער תפילת מינחה מתפללים לוחמי נטורי קרתא (במרכז — הרב בלוי) בהתקדמם בתהלוכה לכיוון משרד „ארוס“, השקים שלבשו לאות אבל, עוררו סנסציה. בתמונה משמאל: לקוח מעיין, בפנים החנות, בספר תנחות שכמותו נמצאים רבים ב„ארוס“ הירושלמי.

מלך האובססיות מפליג שוב. בימים אלה גמר לוקיאנו ויסקונטי לצלם את סרטו האחרון על המלך לודוויג השני, שמלך בבאואריה. במחצית השנייה של חי מאה הקודמת.

לודוויג לא היה מלך גורמאלי. הוא אהב לבנות טירות. לכן השקיע את כל מה שהיה באוצר הממלכה בבניית טירות. עד שהפסיקו אותו, לא היתה כבר פרוטה בקופת-האוצר. גוסף לכך היו לו יחסים מוזרים עם בת-דודתו אליזבת מלכת אוסטריה.

חוץ מכל אלה אהב המלך הרבה משורי רים ופייטנים ומוזיקאנטים גדולים. החי

המלך לודוויג השני

יחסים מוזרים עם המלכה אליזבת

שוב מביניהם היה גם חברו הטוב — ריכארד ואגנר. ואם לא לודוויג מי יורע אם הקומפוזיטור הגרמני היה מסוגל לכי תוב את כל יצירותיו.

בתפקיד הראשי יופיע ידידו הטוב של ויסקונטי (65), הלמוט ברגר (25), על לודוויג השני אומר ויסקונטי: "המלך לך הזה הקסים אותי, היתה לו יכולת יוצאת מן הכלל לחיות מחוץ לריאליה היומיומית. בעצם הוא לא יכול היה לחיות במציאות שסבבה אותו. גם אליזבת, בת דודתו היתה כזו. ואם נקח בחשבון שהוא היה המונארכיסט האבסולוטי האחרון, ור נראה שהוא רצה למלוך עם אמנים במי קום עם פוליטיקאים. אז זה לא נושא לסרט?"

לודוויג לא רווה הרבה נחת, לא מן האמנים שלו ולא מן הפוליטיקאים. ב-1886 הודח, יחד עם אחיו אוטו, באשמת אי-שפיות. לודוויג המסכן הובל לטירת בורג וארבעים ושמונה שעות לי אחר מכן מצא אותו טבוע באגם הסמוך. עד היום אין יודעים אם הרגוהו או שי התאבד.

תדרוך

תל-אביב

*** החתול (בן-יהודה, צרפת) — אל תחמיצו את הפגנת הכישרון והמישחק של השנה: ז'אן גאבן וסימון סיגורה רבים ואוכלים אחד את מישנהו בתפקיד זוג זקנים שאהבתם פרחת ואיננה עוד. עלישי ז'ורז' סימנון, איטי, מרתק ומלא עוצמה.

*** נערת הטלפון והבלש (אסתר, ארצות-הברית) — ג'יין פונדה הזונה, גמי לטת ממטורף המבקש את נפשה. הבלש קלוט (דונאלד סאטרלנד) מנסה לפתור בעזרתה תעלומה בלתי הגיונית. מישחק מצויין.

*** השיטה ההולנדית (חג, ארצות-הברית) — אליסטייר מקליין כתב תסריט מותח ומרתק על הברחות סמים בהולנד ועל בחורות שדוחפות את האף יותר מדי ולכן נתלות על שרשרת בי צווארן. משעשע. נא להכיר את הירוש של שון קוגני ורוג'ר מור: השוודי הי ממגנט, סוון ברטל-טאובה.

*** היהלום הקרוע (תל-אביב, ארצות-הברית) — מירדןן עליו ומלא

חלונות

נותנפצים

כלא יעד (קריטריון, תל-אביב, קנדה) — למרות שנוצר לפני שנתיים, למרות האכזות הטכנית הגרועה (חיסכון בתקציב), למרות שהוא נחשב לסרט שולי — זהו אחד הסרטים האמיתיים והכנים ביותר שראינו בזמן האחרון על המסך.

עלילת הסרט מתארת זוג חברים המתקרב לגיל שלוש, שבכוח נאיביות פרוניציאלית יוצאים לחפש דווקא את מה שמעבר ליכולת השתגש בעיר הגדולה טורונטו. הם מנסים לשאוב הנאה מן הפרטים הקטנטנים, חטריקאים ליים ביותר, המרכיבים את הווייתם היומיומית. פיטר הוא האידיאליסט מבין השניים: הוא חולם על עבודה במשרד שאינו יכול להשיג, על חתיכות עם חזה ממוצץ שאינו יכול לגעת בהן, על חיים שהם מעל ומעבר לאלה שהיו לו בעיירת-הנמל הקטנה, ממנה בא לטורונטו. בעזרת חלומות אלה גרר פיטר עימו את ידידו, ג'ו, לטורונטו. כל חדרן מקטר ג'ו — אבל דווקא הוא מוצא לבסוף עבודה. הוא היותר ריאליסט מבין השניים. במהלך הסרט מכניס ג'ו את אחת המלצרות הנחמדות שהוא יוצא איתן — להריון, ונאלץ להתחתן איתה. הזוג הטרי קונה דירה ורהיטים — הכל בהלוואות — ונזרק לרחוב, כאשר מפטרים את ג'ו ואת פיטר מן העבודה: הטענות ארגוני בירה. ג'ו מתחיל להתיאש, הופך אדיש ומרגיז את אשתו ההרה וג'ו חברו פיטר, שהתנער בינתיים מחלומות הפו שלו. בערב חג-המולד אין להם מה לאכול והם יוצאים לשדוד את הסופרמארקט המקומי. בטעות חורגים השניים את אחד העובדים ובורחים למחרת מן העיר, לחפש את מזלם בחוף המערבי.

"ללא יעד" מצולם ומבוים בסינגון כאילו ניאוריאליסטי, המזכיר במידת-מה את סינגוןן של "הילד השובב" של טי,

מק גארט: לתפוס חזה גדול

הסלוויזיה הבריטית — קאן לופי. האיכות התיעודית המור שגת בסרט, כמו הופכת את החשקנים הראשיים דוג מק-גארט פאול בראדלי וג'יין איסטווד — לחלק טבעי מן הסביבה בה הם מוצגים. דון שאביב שהפיק וביים את הסרט על-פי תסריט מצויין של ויליאם פרווט — הוציא תחת ידיו סרט רגיש, נוגע ללב ואמיתי על אנשים קטנים ואמיתיים.

זהו סרט ישר. אין לו בשורות חברתיות, אין לו רבי-דים פסיכולוגיים ואין לו משמעויות אידיאולוגיות. זהו סרט על קיום, על חוויה, על חיים ועל נראדם כיצור אנושי. מי שמחפש זיק אנושי, הומאניזם, אנשים של ממש — שילך לראות את "ללא יעד".

פיספוס

רציני

שתי דפיקות לב (סטודיו, תל-אביב, ישראל) — קודם כל שיהיה ברור: תעשיית הסרטים הישראלית יצאה מזמן מחיתוליה. כל מה שקשור לצד המקצועי-טכני — עומד בכבוד רב ברמה בינלאומית, ויכול בשקט גמור לשים בכיס סרטים איטלקיים, למשל. הצלם נסים ליאון צילם תמונות-נוף יפהפיות, שאפילו בגלויות-צבעוניות לא זוכים לראות כמותן. מישה סגל כתב מוסיקה עריבה ומתנגנת, ושניהם יחד — הרכיבו מלודרמה ישראלית שנעים לשבת ולחזות בה.

אך התענוג הזה עולה ביוקר, כי הוא בא על חשבון פיספוס רציני ביותר של הקולנוע הישראלי. הבעייה המועית לית בתסריט השיטחי והמרפרף שכתב משה הדר היא כפוי לה: זוגות נשואים שאינם יכולים לחוליד צאצאים, מה עדיף: אימוץ או הזרעה מלאכותית? הבעייה הזו הולכת לאיבוד בשתיים-שלוש רפליקות שוליות, וחבל. יחד עם בעיות ההזרעה והאימוץ, הלך לאיבוד הסיפור המרכזי: הבעייה הרגשית של בחור שתרם פעם את זרעו להזרעה מלאכותית, ואיבד בתאונה את כושרו לחוליד ילדים. לפתע הוא מגלה את האשה שהזרעה ממנו. בין השניים מתפתח קשר רגשי, עמוק ומחותי, שאינו עומד כלל על מישור ארוטי.

הבחור (יהודה ברקן — סימפאטי ואמין) והאשה (אדית אסטרק — יפה וכובשת) והיחסים הנוצרים ביניהם (מוגבלים עד היסוד בגלל התסריט) הם הדבר היפה ביותר שיט בסרט. הפתרון השרירותי לבעייה הרגשית, שלפיו מכריז ד"ר ברודי, הגניקולוג שעוסק בהזרעות (פיטר פריי — רע ותיאטראלי), כאילו התניוק שנולד אינו מורעו

ברקן ואסטרק: הזרעה והמזרעת

של הבחור וכל העניין הוא טעות, מחזיר את הבוגדים לזרועות הנבגדים, אל האשה האוהבת (מונה זילברשטיין — פוטוגנית ושמןה) ואל הבעל המבולבל (אילן דר — קר וחלקלק).

שמואל אימברמן ביים את "שתי דפיקות לב" במחיי מנות ובעקביות למיבנים היוצרים את הטובות שבמלודרמה מות. העובדה שסרט אינו מרקיע שחקים בגלל הטיפול חלקוי של בניית דמויות ומצבים, אינה מפחיתה מן ההנאה הרגשית, החולפת, המבדרת לרגע, הקלילה, המקסימה, המושכת ומתנגנת שיוצרים כל מרכיביו הקולנועיים של "שתי דפיקות לב".

איטליה) — מותחן משעשע נוסח אגאשה כריסטי, נעשה בכישרון ומחקה היטב את הצד המגוחך שבסרטים הבריטיים.

*** דקאמריון (פאר, איטליה) — סיפוריו החריפים והעוקצניים של בוקאציו לועזים לאיוולת האנושית ומרגיזים את הבורגנים בגריסה קולנועית מליאת הדימ-יון של פייר פאולוויני. מומלץ למי שאיי-נו פוריטאני.

ירושלים

*** הארי המזוהם (אורנע, אר-

הומור על חבורת שלומיאלים שאיבדה יהלום באמצע שוד נועז. בימוי: פיטר ייסט (בולייט). עם ג'ורג' סיגל ורוברט ראד-פורד.

חיפה

*** מירכוד 22 (אורלי, ארצות-הברית) — סאטירה מאקאברית נוראה על המימסד הצבאי במלחמת העולם-השנייה. רחוק מן העוצמה של הספר, אבל כדאי בהחלט לראות.

*** סיפור אחד של פשע (אורח,

חזק!
HAIR-UP

מחזק ומבריא את השער

חדש בארץ
הייר-אפ HAIR-UP

- * עוצר נשירת שערות
- * מרענן ומשחרר מחדש את שורשי השיער
- * מספק ויטמינים חיוניים לשורשי השיער

HAIR-UP הינו תכשיר קוסמטי
HAIR-UP הינו תכשיר מדעי
להשיג בכל בתי המרקחת
מפיצים: מדיקט בע"מ, ת"א, טלפון 286402

פרסום מתוך סדרת

סימנים

8

צירופים אפשריים

28

סיכוייך

סימנים

9

גדולים

יותר

צירופים אפשריים

84

בטלסים

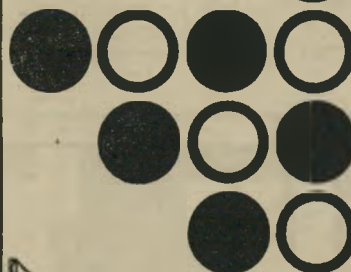
סימנים

10

שיטתיותם

צירופים אפשריים

210

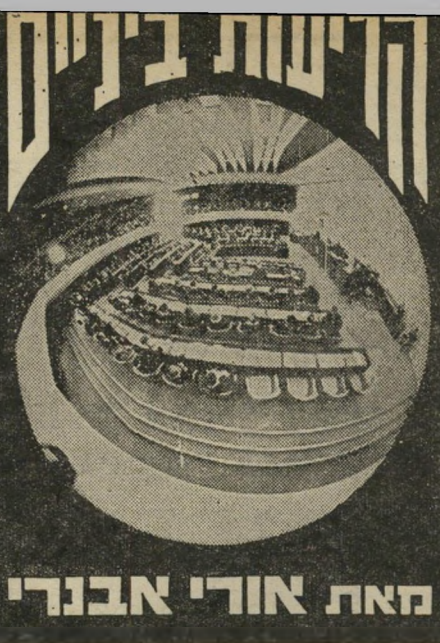

פרטים
בכל תחנות האיסוף של

זואו

הקו הבטוח
בין שתי
נקודות

מאת אורי אבנרי

8 - 5 ב'נ' 1972

אין מישור משותף

עם גולדה

שינאתה האישית של גולדה מאיר אלי כבר הפכה מזמן לנושא של בדיחות בכנסת. השבוע, במשך יומיים של התכתשויות בלתי-פוסקות, גברה שינאה זו יותר. זה התחיל בביקורת החריפה שמתחתי על חוסר-האחריות לאסון בלוד (ראה מיסגרת). גולדה הקשיבה לדברי בשקט, אם כי בקושי ניכר.

תבעתי ממנה להודיע בדבריהתשובה מי היה אחראי לביטחון בית-הנתיבות. אולם בתשובתה חזרה גולדה על התרגיל הרגיל שלה: התעלמה כליל מן ההאשמות הכבירות, והסיחה את הדעת ממחל זה בהתקפת-מחץ:

גולדה מאיר: ...חבר-הכנסת אבנרי דיבר על הסיפורים בלוד, תוך תיאור בלתי-רשמי על שרים. מזמן החלטתי בלבי: אין לנו מישור אחד, שאני מוכנה להתווכח איתו...

אורי אבנרי: זה נכון!
גולדה מאיר: סוף-סוף אנו מסכימים לדבר אחד: אלה הם שני מישורים שונים מאוד.

אורי אבנרי: על זה אנחנו מסכימים!

אחרי שהתעלמה כליל מן ההאשמות שלנו, חזרה ותקפה אותנו לאחר מכן בדבריה על טענתנו, שהדרך הטובה ביותר לשים קץ לטרור היא לפתור את בעיית הפלסטינים:

גולדה מאיר: ...אין אומרים כאן שניים שלושה חברי-כנסת? "החזרת הזכויות הלגטימי" מיות לעם הפלסטיני. אולי משהו יראה לנו מפה, מה פירוש המילים האלה, הפורמולה הזאת? איפה זה? איפה צריכים להניח את הזכויות הלגטימי מיות לעם הפלסטיני?

אורי אבנרי: בגדה המערבית ובעזה!
גולדה מאיר: הייכל נאמן עלי לא פחות מאשר חברי-הכנסת אבנרי, כאשר מדובר על זכויות פלסטיניות, וכאשר מדובר בשם האומה ה"ערבית". והוא כותב שחזור על גבי לבן — ולכתוב הוא יודע, לנסח הוא יודע — שיש סולס-עדיפויות: עדיפות א' — גבולות 1967, עדיפות ב' — גבולות 1947, עדיפות ג' — החזרת הפליטים. ואז הוא מוסיף ואומר: לא תהיה מדינת-ישראל, כאשר האומה הערבית איננה יכולה לסבול ש"יהיה קרע ברציפות של מדינת-ישראל...

תופיק טובי: זה טיפוף גמור של מה ש"כתב! זה לא נכון!
טובי צדק, כמוכן. גולדה פשוט המציאה לעצמה צייטטה, לצורך הוויכוח. ומכיוון שטובי חשף זאת, עבר זעמה אליו, והתפתח ויכוח קולני, שהסתיים בקטע הבא:

גולדה מאיר: עכשיו תשתוק, ותן לי לדבר!
תופיק טובי: זכותי להעיר לך, גבירתי! את לא תנידי לי: שתוק!
גולדה מאיר: אתה צריך לשתוק עכשיו!
תופיק טובי: יש לי הזכות להעיר לדבריו!
ישראל קרגמן: אל תפריע לראש-הממשלה!

המאזן של ישי"ש

אילו יכולנו, מבחינה פרלמנטרית, להגיש הצעת אי-אמון, * היתה סיעתנו מגישה הצעת אי-אמון בממשלה בגלל פרשה זו. ותמהני על כך שאף אחת מן הסיעות שיש להן האפשרות להגיש הצעת אי-אמון, לא עשתה כן. הדבר מוכיח מחדש שאין למעשה אופר זיכיה מעשית בבית הזה.

עיקר הפרשה של נתיבי נפט בכלל, ושל שכר-הטריחה בפרט, הוא זה:

קמו בארץ שני עמים, החיים בשתי רמות מחייה שונות, החיים למעשה בשני עולמות שונים.

הנה מספרים פשוטים: שריהמישפטים הודיע היום ש"נקבע, בתור כלל, שכר של 425 לירות לעורר-דין ליום-עבודה של חמש וחצי שעות. באותו זמן עצמו נקבע ששכר-המינימום לפועלים במדינת-ישראל הוא 425 לירות לחודש — עבור יום-עבודה של שמונה שעות.

נא לשים לב למספרים. אותו הסכום עצי מו: 425 לירות לעורר-דין אחד בעד חמש וחצי שעות עבודה, לא כולל שכר עבור ימי הכנה — 425 לירות לפועל בעד חודש עבודה.

ניסים אליעד: זו דמגוגיה חסרת כל אחריות! מי אמר שהתשלום הוא ליחיד?
אורי אבנרי: חברי-הכנסת אליעד, אולי לא עקבת אחרי מה שנאמר כאן היום. התשלום של 425 ל"לחמש וחצי שעות הוא לעורר-דין יחיד, לא כולל הכנה. לעוורים — תשלום לחוד, להכנה — תשלום לחוד.

גבירתי היושבת ראש, השאלה המרחפת היום על ה"וויכוח הזה היא: מדוע קיבלה הוועדה את התידורן? זוהי שאלה נוקבת. הנה ישבו שלושה אנשים נכבדים, שלושם אנשים נכבדים מאד במקצועותיהם — משפטן גדול, תעשיין גדול, אלוף בצה"ל לשעבר — שמעו תידורן בעניין שהוא נתון לחלוטין לשיקול-דעתם, וקיבלו ללא עירעור את ההוראות מפי מר טרלר.

מדוע?
יש רק תשובה סבירה אחת לשאלה זאת: גם בעיניהם, בעיני אנשים במעמדם, זה נראה בהחלט טבעי לשלם 2625 לירות ליום לעורר-דין (כולל דמי הכנה ושכר עוזרים). זה נראה להם טבעי, מפני שזה מקובל בארץ, מפני שזוהי הכנסה מקובלת במעמד העליון החדש שקם במדינה.

גולדה מאיר מזועזעת

גבירתי היושבת-ראש, כאשר קמה המדינה היינו עם אחד, בלי מעמדות. היו אמידים יותר ועניים יותר, אבל התגאינו בכך שהפער בין שני הקצוות קטן אצלנו בהרבה מזה הקיים בכל חברה אחרת במערב, וגם במזרח. והנה, בעבור 25 שנים, יש בחברה הישי-ראזית פער עצום בין מיליונרים ואביונים, הפער הטמון בכסופ הזה — 425 לירות. וזא די בכך שראשיה-הממשלה מזועזעת לפרקים.

זהו המצב במדינת-ישראל, והוא הנושא האמיתי לדיון. לפי תקנון הכנסת, הזכות להגיש הצעת אי-אמון היא בידי כל סיעה שיש לה שני חברים לפחות.

כאשר נמנע מהצבעה על החלטת הממשלה להגדיל את הקרייה היהודית בחברון.

קריאות (מצד חסידי ארץ-ישראל השלמה).
אורי אבנרי: רבותי חברי-הכנסת, נשלחתי לכנסת כדי לייצג את הדעות של בוחרי, לא את הדעות של חברי-הכנסת הלוי.

כשר-מישפטים יום השל שפירא חקיקה רבה יותר מאשר כל קודמיו יחד. רוב החוקים שהביא הם מתקדמים. הוא גילה יחס ליברלי ליוזמות רבות שהעלינו, החל בהחלטה לשלם פיצויים לכל נפגעי תאונות-הדרכים בארץ, וכלה

שר-המישפטים: האם יש לפטרו?

בדרישה לבטל חוקים שמקומם לא יכירם במדינת-ישראל, ובמדינה מודרנית כלשהי, כגון איסור יחסים הומוסקסואליים בין גברים ואיסור הפלות מלאכותיות בכל הנסיבות. כנגד מעלות אלה, גברתי היושבת-ראש, עלי למנות את חסרונותיו של שריהמישפטים, כפי שאני רואה אותם. בפרשות רבות הוא יעץ לממשלה עצות רעות. הוא מסמל את ההיענות לסחמנות האזרי תדוכסמית במדינה, להגברת הכפייה הדתית בחסותה של הממשלה הנוכחית.

בפרשת נתיבי נפט הוא ביקש למנוע את מינוייה של ועדת-חקירה, וכפי שהודיע היום, הוא אחראי לתידורן שנתן המנכ"ל של משרדו לוועדת-חקירה. לעורר-דין, לפני מינויו כשר, הוא ודאי היה אחד האחראים לביטול הנוהג של תשלום שכר-טריחה גבוה לעורכי-דין גבוהים.

יום של כדקליט - חודש של כועל

אולם, גברתי היושבת-ראש, המאזן הזה אינו העיקר. אין זו פרשה קטנה, ששר אחד נושא באחריות לגביה. הפרשה מגלה בעייה לאומית גדולה, והממשלה כולה אחראית לה.

להלן נאומנו בוויכוח על הודעת הממשלה על שכר טריחת הפרקליטים של ועדת ויתקון.

אורי אבנרי: תודת כל הסיעות מגיעה היום לעורך-דין אמנון זכרונני, שנענה לבקשתי וביטל את עתירתו לבית-הדין הגבוה לצדק, ועליידי כך איפשר את קיום הדיון הזה היום.

לפני שעה פנה עורך-הדין זכרונני אל השופט ויתקון, יושב-ראש הוועדה, לאמור: "שרי-המשפטים הודיע במליאת הכנסת, כי חל משיגה בתידורן ועדתכם בשאלת גובה שכר-הטריחה. על יסוד הודעה חד-משמעית זו, ניתן לכם לחזור ולשקול מחדש שאלה זו. ועדה, שחל משיגה בתידורן, רשאית לשקול מחדש נושא שהובא להכרעתה, אם הנוגע בדבר מצהיר באופן ברור וחד-משמעי כי חל משיגה בתידורן."

אני מקווה שוועדת-החקירה תאמץ לעצמה גישה זו, תתכנס מחדש, תבטל את שכר-הטריחה חה שהוחלט עליה ותקבע שכר-טריחה מתאים.

לעורך-הדין זכרונני, כעורך-דין, ולי, כעורך-עיתון, היה חלק מרכזי בשלבים הראשונים של הפרשה הזו, שהולידה את "הפסטיבל". לכן נזעקנו לפעולה לביטול שכר-הטריחה המופרז.

זרע בדימעה, קוצר בדימעה

איר נקבע שכר-הטריחה? על כך שמענו מפי האלוף מאיר זורע, שגילה אומץ-לב רב.

בכלל, פרשה עכורה זו של נתיבי נפט רצופה במעשים אמיצים של אורחים למופת, החל בד"ר דויד גיב אשר סיכן את הקאריירה שלו כדי להציל את כספי הציבור, וכלה באלוף זורע, שגם הוא מסכן את הקאריירה שלו. עליו אפשר לומר: זורע בדימעה, ואני חושש שיקצור בדמעה. (אם יתברר שאין אמת בדיעה שהתפרסמה בעיתון, כאילו מינויו כמנכ"ל מינהל מקרקעי ישראל מוטל בספק — אשמח מאד.)

המסקנה של האלוף זורע היא, שעל שר-המישפטים להתפטר.

שרי-המישפטים עשה היום מעשה נדיר למדי בכנסת. הוא קיבל על עצמו אחריות למישגה של משרדו. אין אנו מפונקים בהודעות כאלה בכנסת.

אך השאלה היא: מה נובע מהודעתו של כבוד השר?

המאזן של יעקוב שמעון שכירא

יכולתי עכשיו לעשות מלאכה קלה, לצאת בנאום חוצבי-להבות ולדרוש את התפטרותו של שריהמישפטים. אינני רוצה ללכת בדרך קלה זו. אני רוצה לשתף את הכנסת, ואת שריהמישפטים עצמו, בלבטים הקשים שיש לי — האם עלי לדרוש או לא לדרוש את התפטרותו. לא בקלות-דעת אני משמיע דרישות להתפטרות, גם כאשר יש להן רק סיכויים מעטים להתקבל.

לשר יעקוב שימשון שפירא יש מעדות גדולות, וגם חסרונות גדולים.

הנה המעלות, כפי שאני רואה אותן: **בממשלה יש ניצנים, הוא אחד היונים. לפני כמה ימים כלבד חוכית זאת באופן מעשי,**

תופיק טובי: לא כך היא תדבר אל חברי הכנסת!
היו"ר שלמה רוזן: חברי הכנסת טובי, ל- דבריו לא מפרעים. אני על כל פנים מקפיד על כך. אתה צריך לשאת גם דברים שלא נעימים לך. **תופיק טובי:** לא נשתוק. אני מוחה נגד זה. **אורי אבנרי:** על כל פנים, אדוני היושב ראש, אני חושב שכאן לא רוסיה, ומותר לקרוא קריאת ביניים גם לראש-הממשלה. זה לא קדוש. **שמואל מיקוניס:** גם ברוסיה מותר. בעצמי קראתי שם קריאות ביניים.

למחרת היום, בוויכוח על שכר-הטירחה של פרקליטי ועדות חקון, ערכתי את המאזן של י"ש שפירא, ותוך כדי כך הזכרתי שלא התנגד ליוזמות מתקדמות שלנו, כגון ביטול האיסור הטוטאלי על הפלות מלאכותיות, גולדה, שליוותה את הנאום בהעוויות יפנים שונות לא יכלה כאן להתאפק:
גולדה מאיר: זהו מצע הבחירות של העור! גם זה לבחירות הבאות!
אורי אבנרי: גברתי ראש-הממשלה, האם את סבורה שהחוק האנאכרוניסטי, האוסר הפלות, יש לו מקום במדינה שאת, גברתי, עומדת בראשה? דווקא באחת משלוש המדינות היחידות בעולם שבראשן עומדות נשים?
על כך לא הגיבה.

המיפלצת

על הגיבעה

פעם אחת הרגשתי חשבוץ כי אני זוכה בהסכמה כללית של כל חברי-הכנסת הנמצאים באולם. זה היה כאשר דיברתי על נוף ירושלים.
מזה חמש שנים אני חוזר לנושא זה. תחילה זה נחשב לשיגעון פרטי שלי, אך לאחרונה נדמה שח"כים רבים הצטרפו לדעתי.
שנים מהם — אברהם כץ מנח"ל ושולם לוי ממהמערך, העלו לסדר-היום את פרשת מלון "הייליט". שר-הפנים ענה, כדרכו, נאום פורמליסטי סתמי, והציע להעביר את העניין לוועדה.
כפצתי ממקומי ושאלתי נאום מאולתר (במיסגרת של הנמקת הימנעות מהצבעה) שבגללו זכינו, לאחר מכן, לשפע של מחמאות והבעת-הסכמה:
אורי אבנרי: איני יכול להתנגד להצעת הגושא לוועדה שאני חבר בה. אך לא יכולתי להצביע בעד הצעתו של שר-הפנים, כיוון שאני מתנגד לסיגנון דיבורי, ולכל מילה שאמר בדברי תשובתי.
יידעניא שריהפנים, יידעניא השרים "הקלקליות" * שאין בבית זה איש שאינו מתעב את המיפלצת שרוצים להקים על הגבי עה להבנה.
אל יתלונן השר על "טמפרמנט" ועל "רגישות". אם ירושלים לא תעבור טמפרמנט ורגישות, מה יעורר בבית זה רגישות וטמפרמנט?
היום לפני חמש שנים בריוק אהודה ירין שרים. יום זה יכיר ליהפך יום כבידה לרין רות, אם איחוד ירושלים יגרום לדעה ירושלים. כבוד השר מתמרמר על כך שדובר כאן על "השחתת נוף ירושלים".
השחתת הנוף? הלוואי וכל חברי הכנסת יכלו לראות את התמונה המופיעה בפרוספקט שאני מחזיק ביד, ה פרוספקט של "זרוסלם ריג'נט הייטס הוטל". יש כאן צילום-אוויר של ירושלים, ובו מצוירת המיפלצת הזאת. **היא משקפת על כל ירושלים.** היא תהיה לסמל ירושלים, כשם שארובת רדינג ד' הפי כה לסמל תל-אביב. מוטו היום מעל דלת אביב, מה אתם רואים? ארובה וסביבתה.
אדוני היושב-ראש, השר התמרמר על כך שאנחנו מת ערבים בפעולת הוועדה המחוזית הפועלת על פי חוק ועדה סטטוטורית.

יש לי מוצא משותף עם כבוד השר — ודי מותר לומר לו: אני פוסל את הגישה הגרי מנית הזאת, כבוד השר, שלא חשבו מה עו שים, כל זמן שזה לפי החוק. מותר להרוס את ירושלים, מותר להשחית את ירושלים, העיקר שזה יהיה לפי החוק, שתתמלמנה כל התקנות, שכל חוקיה העזר יישמרו, שתהיה חתימה של ועדה.
שום חוק לא יוכל להפוך עוורים לפקחים! אם אנשים יכולים לשבת בוועדה ולא לראות מה שכל ילד רואה כאשר הוא מסתכל בתכנית הזאת, בצויר הזה, אם הוועדה אינה רואה — אז אני ואבני לוועדה הסטטוטורית הזאת, ולסטטוס בכלל.
אני מקווה שכאשר יגיע עניין זה לוועדה, יהיה ברור לכל שהבית הזה כולו, אינו מתנגד רק למימה הזאת, אלא מתעב את המימה הזאת. וכל מי שמתכוון לתת כסף למימון המיפלצת הזאת, יידע שהוא מסכן את כספו. מפני שלא נאפשר את הקמת המיפלצת.
איזו הייתי מאמין כמותך באוהבים, כבוד השר, הייתי אומר: אצבע אוהבים הוא ש' החברה, אשר שמה מתנוסס על הפרוספקט הזה — חברת "פאניקין" — קרה זה מה שקרה לה!

* הכוונה ל"וועדת השרים הכלכליים", שאישרה את הקמת המלון.

לניצחון יש אבות רבים. אבל -

הביטחון הוא יתום!

אכן, כפי שהזכיר לנו המשורר חיים חפר: "לניצחון יש אבות רבים, הכישרון הוא יתום." ואין יתום מיותר יותר מן הכישרון של מערך הביטחון הישראלי ביום השלישי האחרון.

ליח דין, ובעיקר ליח דין

כאשר שוחרר מטוס טבנה — מי לא תבע לעצמו חלק בהצלחה? מי לא בא לברך ולהתברך, להשתוף באור המנורות של הטלוויזיה?
אך היכן היו אחי-יבוי-ההיגה כאשר כיסה הדם את ריצפת בית-הנתיבות? השרים באו ומתרו להסתלק, והשאירו את העבודה השחורה לפקידים.

אם היה פה אסון טבע — הטבע הוא טבעה של הממשלה, חסרת האירגון וחסרת המיבנה ההגיוני, שאיש בה אינו אחראי לנושא שלם.
כולם אחראים כשטוב, איש אינו אחראי כשרע.

אני רוצה לדעת והעם כולו רוצה לדעת: מי היה האחראי לביטחון בית-הנתיבות בלילה, ביום השלישי האחרון? שריהביטחון,

משמר-הגבול בבית-הנתיבות

שלא טרח לבוא הנה? שריהתחבורה, שהיה והלך? שריהמיטרה, שאיננו? מנהל הנמל? מישמר הגבול? המישטרה? שירות הכיר טחון? או אולי הדיירות של "שירות-שלוש"? אל יסית הזעם על פשעי האויב את דעתנו מהצורך בחקירה נמרצת, נוקבת וחסרת-רחמים של האחריות למחל דל. זהו תפקידה של ראש-הממשלה, ואני תובע ממנה תשובה ברורה על כך היום.

הרמטכ"ל אמר אתמול שהיה ידוע לשירותי-הביטחון כי יפאנים התגייסו לשרות אירגוני הפדאיון.

איזו מסקנות הוסקו מיריעה זו? איזו פיי דורי ביטחון ננקטו?

מסר כי שגריר ישראל בפריס ניגש למישרד-החוץ הצרפתי, לפני המעשה, ודרש להגביר את אמצעי הבטחון של חברת אייר-פראנס.

אם ידעו שסירדי הביטחון בה אינם תקינים, איך נתנו לנסיעה להיכנס לבית-הנתיבות, ללא בדיקת מיטענם כאן מראש?

איך בכלל ניתן להמוני זרים להיכנס לנמל, מבלי לבדוקם ומבלי לבדוק את מיטענם? איך הושאר האולם, המקום המסוכן ביותר במדינה כולה, בלי שמירה מיני-מאלית? מדוע לא תוקן מחדל מתריד זה לפחות לקראת התאריך ההיסטורי של היום, התמישי ביוני?

האמנם אין איש אחראי? האמנם לא יקום אף שר אחד, מכל גיבורי הטלוויזיה ואבירי הפירסומות, ויודח: "אני אחראי, אני אשם, אני נכשהתי?"

אני סבור שיש צורך בהקמת ועדת-חקירה של מומחי בטחון, כדי לקבוע את האחריות ולהסיק מסקנות אישיות. לא ייתכן להמשיך במצב זה של לית דין ולית דיון — ובמיוחד, במיקרה זה, לית דיון.

כל הכבוד לצוותות האוויר

אדוני היושב-ראש, אני מעלה על נס את העומדים בחזית התעופה בימים קשים אלה. את הטייסים והדיילות, את כל צוותות האוויר והקרקע, המופקדים על מאבק זה. אם סבור מישהו שניתן לנתק את ישראל, ולוא ליום אחד, מן העולם — נזכיר לו כולנו שהדבר לא יהיה. יהיו מעשי הוועדה הצפויים לנו כאשר יהיו: קול המירורף יהלול ויישבה, וקול השלום יעלה וגבר. נעמוד איתנים מול אימי הוועדה, נלחם בממסדים, נמצא פתרון צורך זמני, העם הפלסטיני, המצמיחה פירות-כאשרים אלה!

להלן דברי סיעתנו בדיון על הודעת ראש-הממשלה על הרצח בנמל-התעופה לוד.

אורי אבנרי: עוד מהדהדות באוזנינו אנקוה-הכאב של הפצועים והגוססים. עוד עומדות לנגד עינינו תמונות-הוועה של הגוויות המרוטשות, של שלוליות-הדם, של הדיילת קטועת-הרגליים.

מה שקרה בנמל-התעופה לוד ביטח במאי הוא פשע-מלחמה. אין מטרה בעולם שתצידיק פשע כזה. מי שמחלל פשע זה, מי שעוול וצוהל למראה הנשים והילדים המתבוססים בדמם — שקוע בתהום של התנוונות מוסרית.

קריאה לנוחות-השלום הערביים

פשע זה — אין לו תכלית. רק מטורף יאמין כי מעשה מיפלצתי כזה יערער את קיומה של מדינת-ישראל, ויקדם אף במילימטר את הגשמת המטרה של אירגוני הפדאיון, שהיא — חיסול מדינתנו. לא היה זה רק פשע נגד עם ישראל. היה זה גם פשע נגד העם הפלסטיני.

די היה להקשיב לוויכוח זה היום, כדי לדעת שמעשיי זוועה מרחיבים את התהום בין שני העמים, ומגבירים את כוחם של אויבי השלום משני עברי החזית. אותם השוללים את זכות קיומנו הלאומי, השואפים להטביע את מדינתנו בנחלידם — מחזקים בהכרח את ידי השוללים את זכות קיומו הלאומי של העם הפלסטיני.

מזה שני דורות כובד העם הפלסטיני מתוצאות מעשיהם המטורפים של המתיימרים רים לדבר בשמו, של שופכי דם ומכעריי אש. זה אחד ממקורות הטרנדיה הלאומית שלנו. הגיעה שעתם של המפוכחים והמתקדמים בעולם הערבי להרים את קולם בפה מלא נגד מעשיהם-הטורף. ה מלך חוסיין עשה זאת, ועל כך יבורך. עורך עתון לבנוני עשה זאת, וכל הכבוד לאומץ לבו. אך לא די בכך. **אנו קוראים לכל המאמץ בשפיכות דמים וכדי השואף לשלום — במצרים, בלבנון, כי ארצות ערב האחרות, וקודם כל כאומה הפלסטינית — להוקיע את מתכנני הפשע ומצדיקיו.**

דגל אדום ודם אדום

המתכננים היו ערביי פלסטינים. המבצעים היו יפאנים, המתיימרים לדבר בשם המהפכה העולמית.

אוי למהפכה שזו דרכה, ואוי למהפכנים שבפיהם רוממות הדג האדום, אך ירידם מניזלות בדם האדם של בני-אנוש פחים מפשע.

זורקי הפצצות ומסילי הירמונים שייכים לקבוצות השוליים המטורפות, שאין להן דבר עם המחנה הגדול והחיוני הקרוי "השמאל החדש".

יהיה זה עוול ואיוולת גם יחד לזהות מחנה גדול זה, על מאות אלפי הסטיונטיים שוחררי הקידמה והשלום, ומיטב האיסטגניציה הצעיר רה העולמית, עם פלגים אנרכיסטיים קטני טנים, חסרי-דרך וחסרי-אחריות.

זמן שובל: אבג הקיצוניים נותנים הטון! **אורי אבנרי:** כשם שאין להאשים את הימין העולמי במעשי-הטרור המיפלצתיים של הטרור ושותפיו, כן אין לזהות את השמאל העולמי עם המטרופים האלה.

דיבורים חטרי אחריות של קנאים ימינים, גם בבית הזה, אך שופכים שמן על המדורה, וייצרו בעייה מדינית ובטחונית, שיש למנוע אותה.

תחת לדחוף את השמאל החדש העולמי אד מעבר למיתר, דוריות אירגוני-הפדאיון, יש להיאבק על נפשו בכל קמפוס, עיר וארץ.

משרד-החוץ הישראלי לא רק נחל כשלון חרוץ ומי סוכן בחזית זו, אלא גם הפריע באופן שיטתי לנו ולחברינו: העומדים מזה שנים במאבק זה ללא לאות. אך דברינו נשמעים בחלק גדול וגדול של השמאל החדש, הרוצה בשלום אשר יבטיח את קיום ישראל ואת זכור יותיו הלאומיות הצודקות של העם הפלסטיני.

כאדם הרושש בליבו אחרה למגמות רבות שז המחנה הרדיקלי העולמי, אני קורא מעל במה זו לאחי שוחרי השלום והצדק ברחבי העולם: הוקיעו את קבוצות השוליים הממורפות! נתקו כל קשר עם כל אירגון המטיף למיחמה בין ישראל והעמים הערבי! הפנו עורף לכל המתנכר לזכות הלאומית של העם הישראלי ועם פלסטיני!

אדוני היושב ראש, אינני יכול להסתפק בגיוני הפשע. כחבר בית הנבחרים של ישראל, תפקידו הוא לדחוף את מעשי ממשלתנו.

עליה רובצת האחריות לסדר-הבטחון בכל מקום בי מדינה, ובראש וראשונה במקום המועד לפורענות מעצם טיבו — נמל התעופה לוד.

אתמול אמר הרמטכ"ל כי הטבח היה "אסון טבע". אסון? טבע? כפי שאמר העיתונאי אורי דן: "אם זהו אסון טבע, מה זה מעשה ידי אדם?"

רכי חיים

„אמא,

קחי רעל!“

התחייבות בה היא מוותרת על הילד. ר"ק יותר מאוחר, הוא ממשיך, „בהשפעת אמא, היא החלה לדרוש את הילד לעצמה.“ בהתאם לחוקי ארצות-הברית מקבלת האם את הילדים במקרה של גירושין, אלא אם כן ישנן סיבות פיזיות או נפשיות שבשלן אוסר בית-הדין את מתן הילדים. „וכך קבע בית-המשפט.“ נאנח טוביה, „כי אדם יחזור לאמו ואני אוכל לראותו רק בסופי-שבוע ושבועיים בחופש-ההקץ.“ כיבדתי את החלטת בית-המשפט ונתתי לה את הילד. אבל ראיתי שהוא הולך ונגמר אצלה. היא התחתנה בינתיים עם ג'וני פורטוריקאי קאטולי בשם ג'וזף פור-ק, והם נתנו לילד חיים שאף פעם לא התרגלו להם. הוא לא היה מסוגל אפילו לאכול אצלה בבית.“

הדיו המיסתורי. טוביה מספר כי בסופי-שבוע כאשר היה מביא את הילד אליו היה זה בוכה לפניו את כל מאורעות השבוע שחלף. „הוא רק היה שומע בסוף הוויקנד את המכונות של האמא שבאה לקחת אותו.“ מספר טוביה, „והיה נכנס להיס-טריה של בבי. היא ממש היתה צריכה לגרור אותו אחריה למכונות. לבד, הוא אף פעם לא רצה ללכת.“

„הלב נשבר לי. לא יכולתי להמשיך ולראות את הילד נהרס. בקיץ, אחרי שבי-לינו אני והילד שבועיים נהדרים יחד, החלטתי שזהו זה. בסוף החופשה במקום להחזיר אותו לג'וני, לקחתי אווירון ובא-תי ישר לישראל.“

שנה תמימה ישב טוביה בסביון כשבנו אדם עימו. „ואז יום אחד בא אלינו האיש הזה — מיסטר לוי. הוא קרא לעצמו.“ אותו לוי הגיע לוויילה בסביון בהעדרו של בעלי-הבית. הוא הציג את עצמו לפני אשתי הסריה של סונג, צעירה יפת-תואר בשם מרגרט, כפקיד של משרד-הפנים.

ימים שחורים. „הוא שאל אותה כל מיני שאלות ובהתחלה היא ענתה לו.“ מספר טוביה סונג, „היא עולה חדשה וחל-שה מאד בענייני הארץ. אבל בהמשך השי-חה היא התחילה לחשוד. השאלות הלכו ונעשו אישיות מדי. ואז היא סילקה אותו. מאוחר יותר התברר לנו בלי כל צל של ספק, שהאיש היה בלש-פרטי שאשתי שלחה כדי להתחקות אחרי מקום הימצאו של אדם.“ ימים מספר לאחר ביקורו של לוי המיסתורי באה המיטרה לסביון.

„הם דרשו את הדרכון שלי ושל הילד.“ נזכר טוביה ופניו מתעננות. „ומייד אחר כך קיבלתי את ההזמנה מבית-המשפט העליון לבוא ולהתייצב עם הילד. „לקחתי לעצמי שני עורכדין. אבל הם לא הצליחו לשכנע את שלושת שופטי בית-המשפט העליון: יואל זוסמן, חיים כהן ולפטר ויתקין. הם קבעו שאני צריך להחזיר את ילדי לארצות-הברית.“

„איך אני יכול להחזיר אותו לג'וני? איך אני יכול לאמלל אותו אחרי כל האיר-שר שהיה לנו כאן יחד?“

„ארכעת הימים שנשארו לי עד שהוא יעזוב יהיו הימים הכי שחורים בחיי?“

משפט

פריצות

בבית-הקפה

כשפרצו שלוש הנשים לבית הקפה של יהודה משט ברחוב בנייהודה בתל-אביב, ציפה משט לכל פורענות. הוא הכיר את השלוש היטב. גם מידרכות בנייהודה, רחוב-הזנוחות השני בחשיבותו אחרי רחוב הירקון. ידעו את השלוש היטב. אך כשהן פתחו את פיותיהן נשאר בעל הקפה המום מתימהו. „למה אתה מרשה לזנוחות לשבת אצלך בקפה?“ שאלו הש-לוש במקלה ותקעו אצבע משולשת מא-שימה בקטנה אחת שישבה ולגמה אספרסו זעיר בפניה רחוקה.

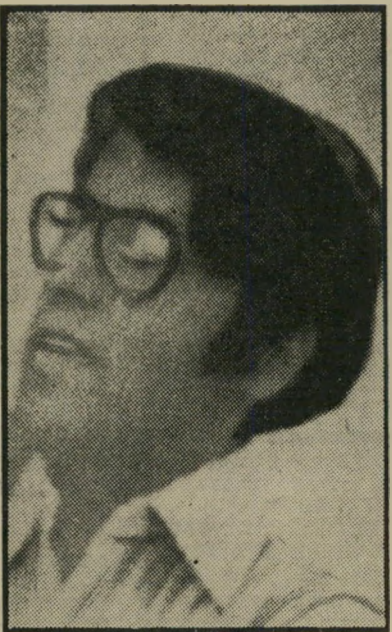
משט החליט כי אם לא יתאושש במהרה מתדהמתו התפוכה שלוש שמורות המוסר את הקפה על פיהו. „החוצה!“ הורה להן את הכיוון המדויק. לא שהיה לאיש משהו אישי נגד פרוצות, היה לו המון נגד הכרחת קליינטים טובים בריב-יוצאני. מול ג'ראסי, רחל שבאשה וסמדר גראדי פינו אוימים את המקום אך במיסגרת ההתקפלות טיטאו עימן מאפרה אחת ש-נופצה, שולחן שהתהפך וכמה כיסאות שנפוצו לכל עבר. כל זאת כדי לקפל

המראה היה קורע לב. ילד בן חמש רץ מחדר לחדר בוויילה הענקית כשאמו רודפת אחריו וקוראת לעברו: „בוא אדם, בוא לאמא. אמא רוצה לדבר איתך.“

אך הילד המשיך לברוח בבהלה, כשהוא זועק בבכי: „לא רוצה! לא רוצה!“ בעוד האם מתקרבת אליו ופיה שופע תחי-נונים, מיהר הילד למקרה שבמטבח, הוציא צלחת ובה מוון כלשהו, ובהושיטו אותה לאם קרא: „הנה רעל בשבילך!“

האם נעצרה כהלומת רעם, ובבת אחת פרצה בבכי. הילד עזב את המטבח, מיהר לאחד מחדרי הבית ושם זינק בקריאה: „אבא!“ על גבר ממושקף שישב בכורסה, וזה חיבקו בחום.

נישואים אומללים. מחזה זה התרחש השבוע, ביום ראשון, בוויילה מקסימה בר-חוב האופק שבסביון. הדבר אירע ימים מספר אחרי שבית-המשפט העליון ציווה על אב, טוביה סונג, להחזיר את בנו, אדם, לאמו, ג'וני קלמס, לשעבר: סונג. החלטת בית-המשפט העליון באה בעק-

אב סונג

מאמריקה לישראל — מאבא לאמא

בות תלונתה של האם כי בנה נחטף על ידי אביו מביתה שבארצות-הברית, והואב לישראל בניגוד לרצונה ובלי ידיעתה. הפגישה בסביון נועדה כפקודת בית-המשפט להוות פגישת-ריכוך בין הילד ל-בין אמו אותה לא ראה מאז ספטמבר אשתקד. האב, פקיד בכיר בנק המזרחי בתל-אביב, מוסמך אוניברסיטת ניוירוק לבנקאות בינלאומית, ישב על קוצים בצ-פותו לאם.

לאחר שזו הופיעה וזכתה למנת „הרעל“ המדהימה שהגיש לה הבן, פרצו בין הש-ניים חילופי דברים קשים. ג'וני האשימה את בעלה לשעבר בהשחתת נפש הילד ובהפנייתו נגדה. „הוא מצידו לא השיב הרבה, ולאחר הסתלקותה הרגיע את הילד, והשיבו לגור-הם כח שלוויה. משכחת הכל, וסיפר את גירסתו שלו על פרשת נישואיו האומללים. אורגניות וסמים. „התחתנתי איתה בניירוק.“ מספר טוביה „לפני שבע שנים. הייתי בן 21 אז. למדנו שנינו באוניברסיטת ניוירוק. שנינו באנו ממס-פחות מסורתיות, ומצאנו לשון משותפת.“

לשונם של השניים נותרה משותפת לאר-ץ שנתיים תמימות. ואז, ב-1967, גולד אדם, בנם. „אחרי הלידה קיבלה אשתי דפרסיה המורה.“ ממשיך טוביה בגילגול קורות הנישואים. „היא עזבה את הבית לגמרי. מדע פעם הייתה חוזרת הביתה ומקבלת התמוטטות עצבים. לא יכולתי להחזיק יותר מעמד וביקשתי גט. רק לאחר שנתיים, באוקטובר 1969 קיבלתי אותה.“ לדברי טוביה סונג חתמה ג'וני על

שינוי לטובה במצבן הכלכלי המסובך במיקצת. אתה תמצא ידיים במקום הפחות מתקבל על הדעת. עם זאת, דע שהם מתייח-טים אליך בחוסר-הת-חשבות. היזהר מהפכ-פכים, ועוד יותר, כמו מנשים הפכפכות. נסייתן לחולמנות ולר-ר מנטיקה תסבך אותך, השבוע, במריבה לא-לך, אזי, אם כבר תכניס את האף לענייני הזולת — סיים לפחות את המלאכה בכבוד.

בסך-הכל, נכנסת לתקופה טובה מאלו שקדמו לה. אם את רוקה — אין חר-

בה סיכויים שתישארי בודדה, השבוע, או ש-תהיי רווקה, בעוד חר-דשים מועטים. בן עק-רב: הישמר מהוצאות ניכרות, העוללות להי-גרם על-ידי צעד פזיז או על-ידי ליאות-מח-שבה. מצד שני, מעו-לם לא חיות כל-כך אקטיבי. לבשי תכלת.

חילוקי דעות סוערים יגרמו לך למפח-נפש. אין דבר: שיחה לאור ירח, באמצע השבוע, תשפר את ה-

מצב עד אי-הכר. יתכן אפילו שזה יגרם להת-לקחות הקשר למימדים רציניים ביותר. קנייה אשר תעשי ביום שישי עשויה להוביל אותך להיכרות חדשה. הי-שמרי מרכילותן של ידידותיך. בת קשת לבשי אפור וארגמן.

לא. הדרך הנכונה אינה להניח את הכל

בפרצו. אף לא לי-מקורבות אליך ביותר. עם חברות את חייבת לנהוג דיפלומאטיה. עליאף שזה שנוא על בני גדי, שינאות מוות. גם עם זרים: בייחוד הבוסים והמספקים עבודות חייבים להבין לרוחך, ולעונת-החשיך — את צריכה להבינם.

אם חשבת לנסוע ביום א' ייתכן שתת-אכזב. אבל גם אם עלה הדבר בידי, זכור שדווקא ימי עד ה' הם קשים ומסוכנים ב-מיוחד. על כן מוטב שתרכו בהם דברים הי-קשורים בביתך. ואם אתה חייב לנסוע, נהג בעצמך. פגישה מיקרית הופכת לרוחן של קבע.

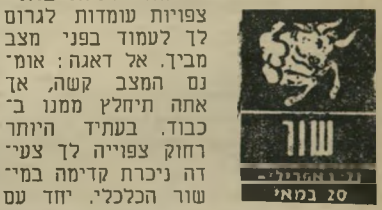
הצלחה, בה זכית לאח-רונה, מתגלה כעלייה.

המשבר הכספי אליו נקלע עיסקך, יש-

פיע בצורה קשה על מצבך הכספי האישי. בקשר לכך, היזהר מ-לעשות מעשים נמה-רים, עליהם אתה עלול להתחרט מאוחר יו-תר. אל תתבייש להו-דות באונוי יודיך כי מצב עיסקך גרוע. לעו-מת-זאת, אל תעז לני-סות לחפש מוצא מן הסבך בין הכפופים לך.

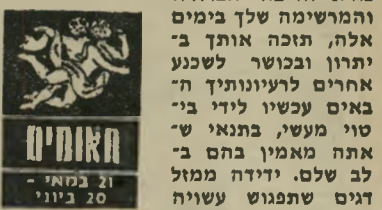
השבוע יימצאו פתרו-נות לבעיות שהעסיקו אותך עוד מהחודש שעבר. תצליח להיחלץ ממיספר דאגות כס-פיות שהטרידו את מנוחתך. לעומת זאת ייתכן שתאלץ להתי-יצב מול משבר ריג-שי. אם יקרה הדבר במשפחתך, מוטב ש-תנצור את לשונך אם אינך רוצה שהעניינים

הוצאות נוספות לגרום לך לעמוד בפני מצב מבין. אל דאגה: אומי-נס המצב קשה, אך אתה תחלץ ממנו ב-כבוד. בעתיד היזהר רחוק צפויה לך צעו-דה ניכרת קדימה במי-שור הכלכלי. יחד עם ההתפתחות הזאת, תבוא התפתחות ניכרת בכל הקשור להצ-לחת בקרב בנות המין היפה. המכ-תב שקיבלת — מפתח הופרז. עני-לו בקרירות, ותראי שזה יעזור.

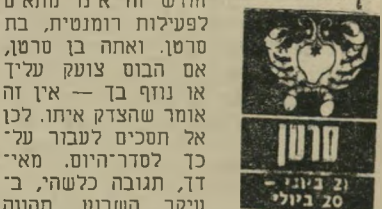
צורת הדיבור הברורה והמרשימה שלך בימים אלה, תזכה אותך ב-יתרון ובכוח לשכנע אחרים לרעיונותיך ה-באים עכשיו לידי בי-טוי מעשי, בתנאי ש-אתה מאמין בהם ב-לב שלם. ידידה ממזל דגים שתפגוש עשויה להיות לך אשת שיחה מעניינת. אתה עלול להיסחף בשיחותיך על דת ומוסר וליצור בה את הרושם של מטיף דתי המנסה לחנך את כל הסובבים אותו לערכים נעלים. זהו הזמן המתאים להיערכות לקראת העתיד.

חודש זה אינו מתאים לפעילות רומנטית, בת-סרט. ואתה בן סרטן, אם הבוס צועק עליך או נותף בך — אין זה אומר שהצדק איתו. לכן אל תסכים לעבור על-כך לסדר-היום. מאי-דך, תגובה כלשהי, בי-עיקר השבוע, תהווה עבורך קץ הקריירה ה-

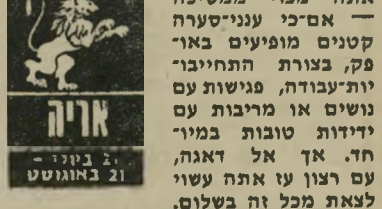
מיקצועית שלך. חשוב היטב כיצד לפעול, ואל תהיה פזיז. החודש כדאי גם שתמינע ממגע ממושך עם בני-אדם.

מיקצועית שלך. חשוב היטב כיצד לפעול, ואל תהיה פזיז. החודש כדאי גם שתמינע ממגע ממושך עם בני-אדם.

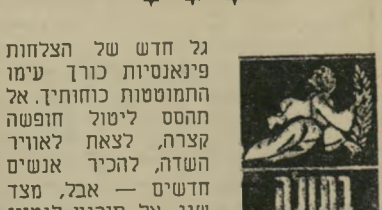

תקופת האורח בה אתה מצוי ממשכה — אם-כי ענני-סערה קטנים מופיעים באו-רק, בצורת התחייבו-יות-עבודה, פגישות עם נושים או מריבות עם ידידות טובות במי-חד. אך אל דאגה, עם רצון עז אתה עשוי לצאת מכל זה בשלום.

אם אתה עוסק בשני רומנים מקבילים — דע לגמוע עם אחד מהם, או לפחות להסוות אותו כך שלא יגרם להתפוררות כל החבילה ולא תצא קרח מכאן ומכאן. זהו חודש מסובך ומוטב, ברגל ימין.

גל חדש של הצלחות פינאנסיות כורך עימו התמוטטות כוחותיך. אל תהסס ליטול חופשה קצרה, לצאת לאוויר השדה, להכיר אנשים חדשים — אבל, מצד שני, אל תיכנע לנסיך תיך הסביעיות לחסל את ההווה כדי להתמסר ל-מחר מעורפל. בתולה: מחכה לך פגישה מיקרית — אהבה גדולה.

גל חדש של הצלחות פינאנסיות כורך עימו התמוטטות כוחותיך. אל תהסס ליטול חופשה קצרה, לצאת לאוויר השדה, להכיר אנשים חדשים — אבל, מצד שני, אל תיכנע לנסיך תיך הסביעיות לחסל את ההווה כדי להתמסר ל-מחר מעורפל. בתולה: מחכה לך פגישה מיקרית — אהבה גדולה.

1971

1970

1969

מלכת המים 1972

פסטיבל של מים וקרח

שרשרת אירועים מרהיבה אשר תקיף את כל הארץ, תפאר השנה את טקס בחירת מלכת המים 1972. המאיר רע ייפתח ב-16.7.72 ב"היכל הספורט" — באיצטדיון יד אליהו, בבחירת נסיכת המים-התיכון. גולת הכותרת לערב הבחירה תהיה הופעתה המלאה של להקת המחליקים הנודעת מארצות-הברית: "חופשה על הקרח". 92 מחליקות ומחליקים יציגו את הבלט המפורסם על ריצפת קרח ענקית. לצורך המופע המיוחד חברו הבמאי צ'רוק צ'רפתי והתיאטרון אריק סמית. כשהם נעזרים בסידורי הפרחים האמנותיים של "פרחים כץ". מועמדות תמירות ונאות מתבקשות להתקשר בין השעות 11.00—9.00 לטל. 260135.

קטע מתוך מופע הבלט: "חופשה על הקרח" בהשתתפות 92 רקדני בלט

עימן את האורחת הקטנה מן הפינה. אותה משכו בשערה אל מחוץ לקפה.

מכנים בלי בעיות. בחלומי השחור ביותר לא ראה משט, מרחיק הראות, את עצמו מגיש תלונה על המעשה במישטרה. הוא ידע היטב כי במקום שנגמרת הזונה מתחיל בדרך כלל הסרטור. וכמה שנים טובות על הבנייה לידמוהו כי סרטורים הם רעל לבריאותו התקינה של אדם.

אך לרוע מזלו המתין למשט בפתח בית-הקפה כשהוא לובש מדי שוטר עברי וחובש כובע כחול ומסומל. השוטר הבחין במהומה ועצר אחר כבוד את כל ארבע המתכששות.

בדרך זו התגלגל העניין לבית-משפט השלום בתל-אביב. כשמבין שלוש שומרות המוסר מופיעה לדין ראשונה: סמדר גרא די.

סמדר שנאשמה בהסגת גבול ובגרימת נזק, נשאלה על ידי השופט בוריס רפרי פורט מה הפריע לה לשבת תחת קורת גג אחת עם פרוצה אחרת.

ענתה סמדר: "למה לנו, שהוא מכיר אותנו, הבעל-הבית לא נותן להיכנס ואותה שהוא לא מכיר, הכנים בלי בעיות בכלל ז" **"על המקום."** בשלב זה פנה השופט בחיוך רחב לבעל-הקפה, יהודה משט, ש" ישב על ספסל העדים ואמר: "עכשיו אחרי שאתה מכיר אותה קצת יותר טוב, בטח תוכל להרשות גם לה להיכנס."

עם כל הרוח הטובה לא היסס השופט להטיל על הנאשמת קנס של 200 ל"י או שבוע מאסר תמורתן. בשומעה את גזר הדין נימגמה הפרוצה נמוכת הקומה בעלת פרצוף התינוקת: "כבוד השופט, יש לי ילד קטן, אין מי שידאג לנו, אין מי שישלם." שהחברים שלך ידאגו לך, הפטיר השופט כבקי ורגיל.

ואכן היה מי שדאג. מן הספסל האחרון באולם התרומם גבר שישי וזקן בן יום עיטורו, שלף מכיסו חבילת מאיות בעובי סטייק-אמריקאי, קילף מעליה שני שטרות בודדים, והודיע קבל שופט וקהל: "אני משלם על המקום."

מנגנון

מה שבטוח — זה

שאינ ביטחון בביטוח

בכישרון מפתיע, הצליחה לאחרונה ממ- שלת ישראל לכרות עוד ענף שעליו ישבה.

מאז מלחמת ששת-הימים, חלה התפתחות עצומה בעסקי ביטוח-החיים בישראל. המפרנס הישראלי המצוי, שאינו משתכר 2,000 ל"י ליום עבודה, לא נטו ולא ברוטו, הגיע למסקנה שהדרך היחידה הפתוחה בפניו להבטחת עתידו, היא יצירת קרן לעת זיקנה. בהתחשב בעובדה שמהכנסתם השוטפת, לא יצליחו לעולם לבנות קרן כזו בכוחות עצמם, נמשכו יותר ויותר מפרנסים אחרי התוכניות היפות של חברות ביטוח-החיים, שהבטיחו, תמורת חיסכון חודשי צנוע יחסית, הכנסה נאה, צמודה, לאחר גיל הפרישה.

שמועה מכהידה. מי שנהנה בינתיים, עד גיל הפרישה, מכל העסק — היתה ממשלת ישראל, שהרוב מהמיליארדים שנאספו בדרך זו הגיעו לקופתה. היתה זו קופה קדושה, שכל הצדדים הנוגעים בדבר הבינו שאין לגעת בה. אלא שלאחרונה, חדל מישו להבין את הברור מאליו: ועדת אשר המפורסמת הגיעה למסקנה, שיש מקום לגבות מס-הכנסה על סכומי הביטוח שהמבוטח יקבל, בימי זיקנתו.

השמועה בלבד, אודות הכוונה המדי היתה בסיכולות, גרמה לירידה מיידית בהיקף העסקים של חברות הביטוח. הישראלי התמים, שהאמין כי הבטחתה של ממשלת ישראל — תישמר גם לאחר עשיית 25 שנה — החל מהרהר בנושא פנים נוספת.

דפיקה נוספת. לא היה זה הכיוון היחיד, שממנו חטף המבוטח הישראלי טיל בימים אלה. חברות הביטוח, שלטענתן הפסידו בשנה האחרונה 30 מיליון ל"י בעסקי ביטוח-הרכב שלהן, בגלל ריבוי התאונות והתייקרות החלפים — החלו מצרות את צעדיהם של בעלי-הרכב. הגידלה מכולן חברת-הביטוח הצעירה והדינמית אליהו, שהחלה מסגנת את מבורחיה המועדים לפורענות. בין ביטוחי ההוה ועתיד, מתחיל הישראלי להתוץ לפקפק בסיסמה "מה שבטוח — ביטוח".

תעופה

הזהרה

המסוכן

איים הצליחו להציל את שתי רגליה עטור יות הגבס, אך מצפים לה טיפולים רבים. לידה יושב חברה האוהב, סטפן דויטש. סביבה — דיילות רבות שבאו לבקרה. גם לה אין המתחות שנצמדה לאחרונה למקצוע הדיילות בבחינת חידוש.

„התחלתי לטוס אחרי ההתקפה על מטוס אל-על בציריך בפברואר 1969. אז הייתי דיילת זוטרת. זו היתה הטיסה הראשונה או השנייה שלי, ואני לא חושבת שהי סיוון היום הוא יותר גדול מאשר אז. אני לא חושבת שיש קשר ישיר בין מה שקרה בלוד למקצוע שלנו. הרי חלק מאלה שנפגעו ברירות היו אנשים, שחיכו לקרובי המשפחה וסתם תיירים מסכנים. האם תחזור למקצוע?

„קצת קשה לי לענות, כי בין כה וכה התכונתי לעזוב את העבודה אחרי ניי שואי. אבל כשאני חושבת על זה עכשיו,

חברתן שוכבת בבית-חולים על שם שיבא פצועה אנושות בשתי רגליה. עמיתם למקצוע רתוק אף הוא למיטה, פצוע גם כן. מה אומרים צוותי-האוויר של אל-על על הסיכון המקצועי החדש שהתפרץ למקצוע, על החטיפות, האיומים ומעשי הרצח. מה חושבות כל אותן צעירות אשר מקצוע הדיילות היא פיסגת חלומותיהן. „באיזשהו מקום קיים הפחד. לפעמים, לפני שאני עולה למטוס, יש לי איזה טיק קטן בלב. הרי אנחנו רק אנשים, ודברים כמו הרצח בלוד לא עוברים סתם ככה. אבל הרגשת הפחד היא דבר זמני. כשי אני כבר במטוס, מוקפת באווירה רגועה שאין בה שום דבר שיוכיח לי מלחמה ואלימות, אני שוקעת בעבודה ושוכחת. אלה דבריה של עפרה גלר, תמירה ונאה, דיילת ותיקה באל-על.

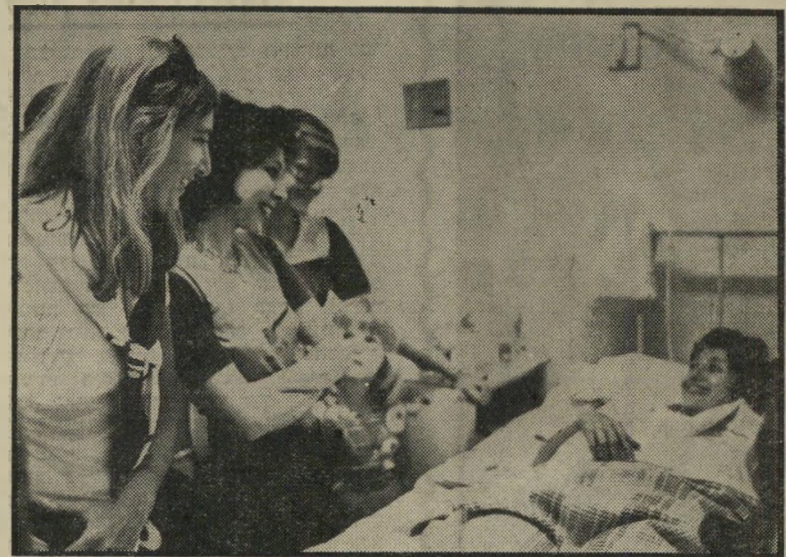
בביתן 17 של בית-החולים בתל-השומר, שוכבת עדיין חברתה למקצוע, אנטוניה זכריה, שנפגעה בשתי רגליה מהתפוצצות רימון בליל-הזוועות שעבר על לוד. בביתן 15 הסמוך, מחכה הקברניט הפצוע יצחק יחזקאל לרגע, שבו יאשרו הרופאים שהוא יכול לחזור לעבודתו. ואילו בנמל-התעופה לוד, נמשכים הרי כסידורם.

„בדיק ביום שהלכתי לוועדת-הקבלה לקורס, מספרת מיקי ניר, בלונדית, תלמידה בקורס החדש לדיילות, „היתה ההתקפה על מטוס אל-על באתונה, ככה שידעתי מה מחכה לי, ובכל זאת לא נרתעתי, לא פחדתי אז, ואני לא פוחדת עכשיו, כי אני רואה בזה חלק מהחיים בארץ. בתקופה שהיו שמים פצו צות בבתי-קולנוע, אנשים לא הלכו לר-אות סרטים“.

המתה עזרה. אנשי העורף, האמהות ונשות הטייסים, מתקשים להסתיר את פחדם. „האמהות לא כל כך מאושרות עכשיו מהמקצוע שלנו“ מודות רוב הדיילות.

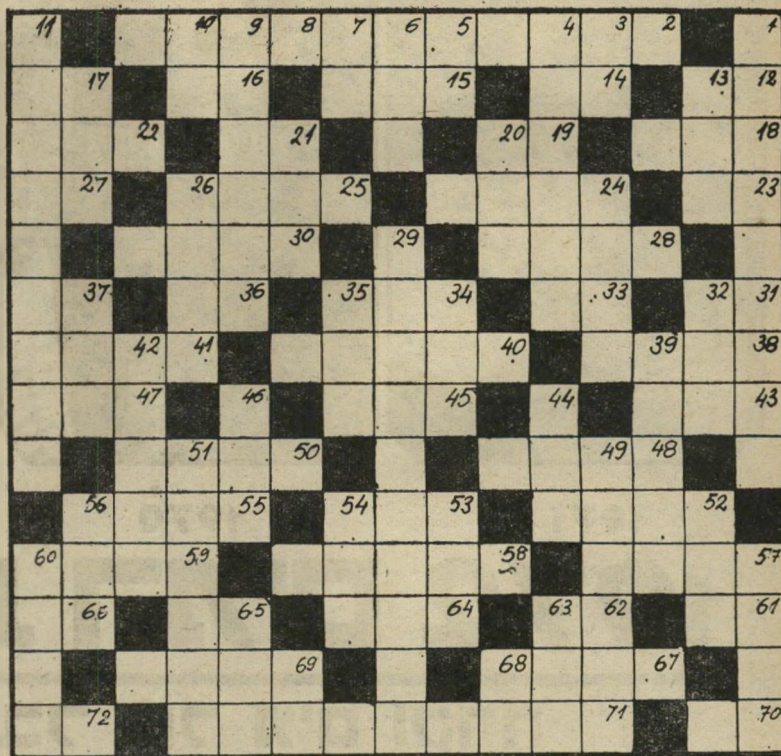
קברניט יחזקאל רגיל לסכנות

דיילת פצועה זכריה ומבקרות דווקא בגלל הסכנה

נדמה לי, שהייתי חוזרת לעבודה, כמו כל אדם אחרי שיצא לחופשת מחלה. יצחק יחזקאל, הקברניט שנפצע באותו לילה, משמיע דברים ברוח דומה. „הסכנה היא חלק מהמקצוע שלי, מת-יך הגבר השחרחר, שהגיע לארץ מהור-דו, רק לפני שנה וחצי. „הייתי טייס קרבי בחיל-האוויר ההודי וגלחמתי בפסי-טאנים ובסינים. „סכנה היא דבר, שאני רגיל לו. לא היה אצלי אפילו רגע של היסוס בקשר לחז-רה לעבודה. אני רק מצטער אל זה שזוהי עונת הנסיעות ואני מפסיד אותן.“

• הוא הטייס היהודי השני שבא מחיל האוויר ההודי והפך קברניט אל-על. הרא-שון היה „טייס השלום“ אייבי נתן, שהיה קברניט באל-על, לפני שפתח את מיוזלת קליפורניה.

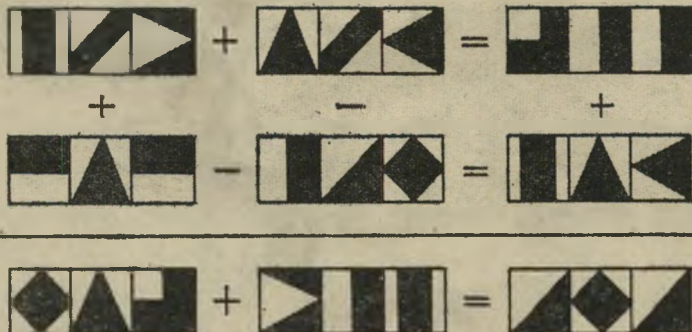
את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת. ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: „תשבץ 1815“. בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאוזן: 2 מחבר ספרי הרפתקאות אנגלי (הילת הנצח). 12 טעם. 14 מחוסר פס. 15 אוסף 16 גבול טבעי. 17 אביון. 18 כלי נגינה. 19 מונח בתורת החשמל. 21 סוג של מיכל. 22 מושג בגיאומטריה. 23 כיוון, דופן. 24 שליט. 25 נמלט מהצבא. 27 בור מים. 28 מגונדר, אלגנטי. 30 אסיפת עם. 31 בהמה. 33 קיצור של ראשי תיבות. 34 נס. 36 מילת חיוב. 37 נכרי. 38 שכבה עליונה, ראש. 40 שרשרת הרים אירופית. 41 משקה צרפתי. 43 בן דודו של הערסק. 44 מדרב. 45 שר, נגיד. 47 יראה. 48 מדבר בו עברו בני ישראל. 50 מטוס קל. 52 כינוי ליהלום שהתפרסם באקט בלתי צנוע שעשה בדיסקוטק. 53 הסתכל בהשר-תוממות. 55 כלי נשק מקורי בימי יהושע. 57 שר צבא שאול. 58 יחידה צבאית. 59 נטע. 61 מילת שאלה. 62 נמצא. 64 מין ממתק עשוי ממימש. 65 יתוש קטן וממאיר. 66 אומר. 67 רע. 69 קיבוץ. 70 מילת גוף. 71 משורר ומחזאי

ישראלי. 72 בוסתן. מאוזן: 1 שחרור. 3 מידת לח קט-נה. 4 מונחים בתחתית הבנין. 5 אלוף בצה"ל. 6 חלק בפנים. 7 המהלך האחרון במשחק השח. 9 עיירה צ'כית בה ערכו הנאצים טבח. 10 קרקע הגת. 11 רומן ישראלי העוסק באלכסנדר ינאי. 13 שכבה. 17 שעווה. 20 שורה. 21 שוק. 24 בגד עליון. 26 בעל חי ההולך ונכחד. 29 מלך אנגליה ממוצא סקסוני, שבשמו קשר רה ראשיתו של הצי האנגלי. 32 משחק כלפים. 34 מוט המאזניים. 35 כלום, ריק. 37 נאנק, רקק דם. 39 יישוב ליד נתניה. 42 פודינג. 44 אשה מרשעת באחת המגיי-לות. 46 סמל פריזן קדום. 49 מכינויי השטן. 51 משורר רוסי גדול. 52 אישון. 53 מרכו המטרה. 54 איזור בחיפה. 56 מידת מרחק קדומה. 57 חי נחות המתרבה על ידי התחלקות. 60 משרה בתיאטרון. 63 עדי קישוט. 65 אולם, אבל. 68 בעל חי ממשפחת השועלים. 69 וזיר.

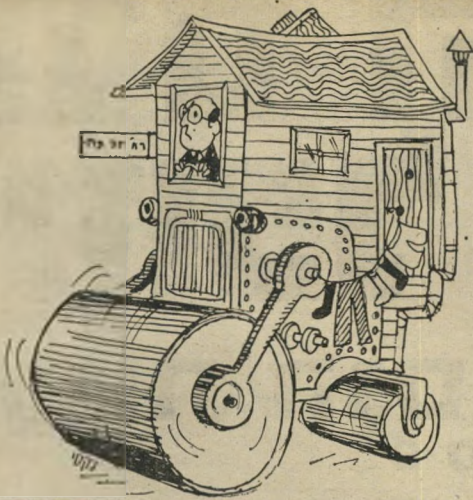
חשבץ 1815

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור, יש למצוא איוו סיפרה מציינ כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת. ד. 136, ת"א, ולציין על-גבי הגלויה: „חשבץ 1815“. הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 22.6.72.

בין הפותרים יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

פתרון דראסטי: שום פקח עירוני לא יתווכח עימו ומע"צ מנהלת איתו מו"מ על סלילת כבישים תוך נסיעה למכולת.

חיה נדירה — זוג ישראלי שוכה בשיכון עירוני ללא פרוטקציה.

מילכוד 72

טאבו כהתגלמות בלעדית של הלאום בציון, וכל אחד, כמוני וכמוך, שחטא חטא נורא ונולד בארץ, אינו נמנה חלילה על המאושרים הזכאים ליהנות מאדמת הלאום. שארית הקרקע, שאינו בידי המינהל, נתונה בידיהם של כל מיני קבלנים, מתווים, כים, עלוקות וספסרים, ומתייקרת בקצב שלא ייאמן, כאילו בכל פיסת-אדמה טמון אוצרו של אבר-ג'יל-דה. כשאתה נופל טרף לידיהם של אנשים אלה, אתה נתקל במציאות שנראית לך כלקוחה מסרט בדיוני. מציעים לך בית, למשל, במחיר הזדמנותי יוצא מן הכלל בסך של 3,600,000 ל"י תוך הבטחה לסידור משכנתא בתנאים נוחים של 12,000 ל"י. הייתי עד לצעקותיו של מתווך על עולה חדש שלא ילך חלילה להביא את אשתו לר"א אות את הבית שהוצע לו, לפני רכישתו, שכן הבית מתייקר בקצב של 500 ל"י לדקה.

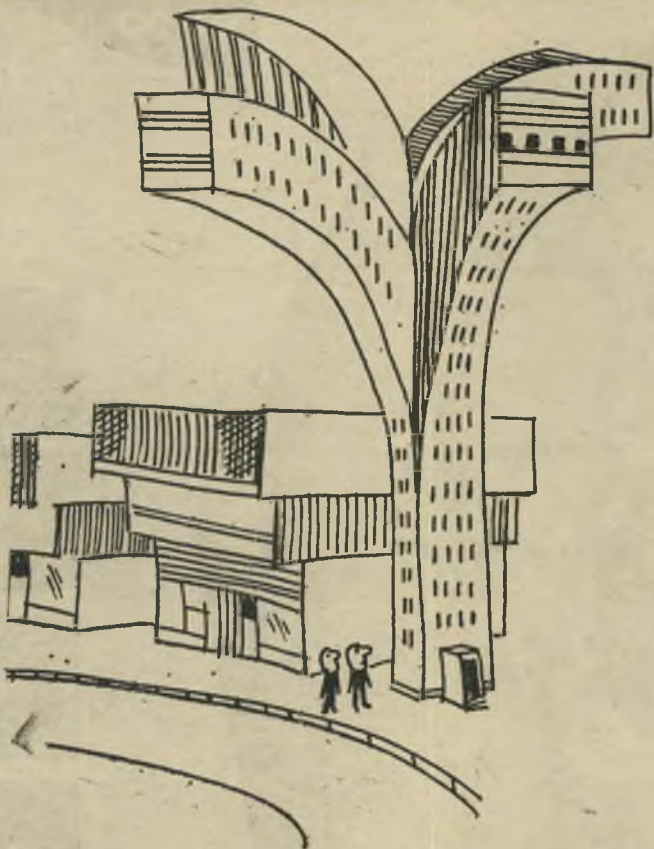
פיתרונו של דיוגנס ביחס לבעיות הדיוור — לגור בחבית — היה מוצא חן, אולי, בעיני ספיר או גולדה, אבל למישפחה ישראלית ממוצעת הרע-יון דחוק במיקצת. אך כשתנסה לחפש מוצא, ולמציא קורת-גג מעל לראשך, מתברר לך שאתה ניצב נוכח מילכוד ישראלי שאינו נופל מחברו האמריקאי המפורסם.

כדי לקנות דירה ראוייה לשמה, עליך לשלם סכום אסטרונומי, שהוא בערך 100 שנות עבודה ברוטו של אדם ממוצע בארץ, להוציא מנהלי מיפ-עלים הסתדרותיים ומוטי פרידמן.

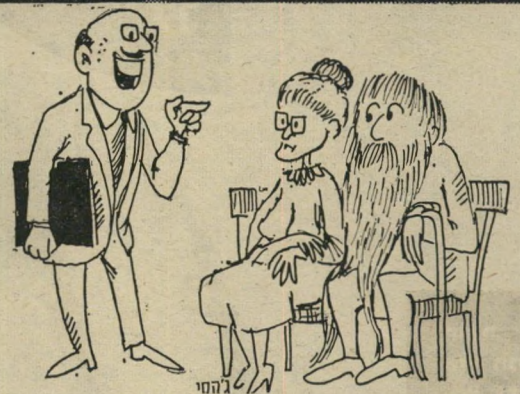
ואם, חלילה, עולה על דעתך לקנות קרקע כדי לבנות בית פרטי קטן, אתה נתקל במלכודת מסוג אחר: מוסד הקרוי „מינהל מקרקעי ישראל“, השור כב כמו שיילוק על ערימת דונמים, ובידו כ-80% מאדמות ישראל. המינהל הנ"ל רשם את עצמו ב-

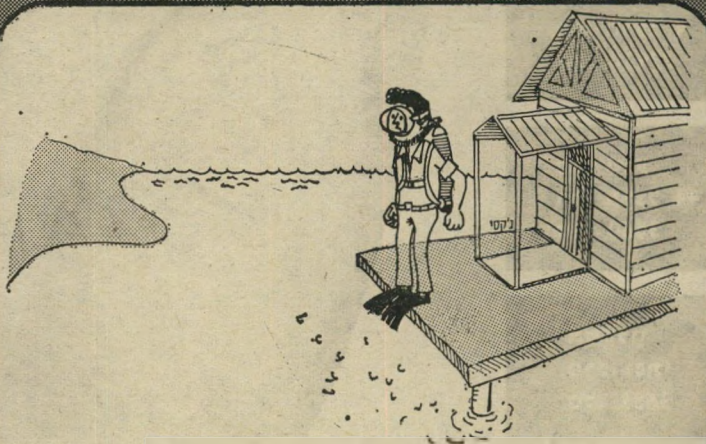
אתרון מומלץ מטעם משרד-השיכון.

ברקוביץ המתווך היה בטוח שעשה את עיסקת חייו, כשמכר ברבע מיליון לירות ארבע מטר מרובע לקבלן בשם אבוטבול. אך צחק מי שצחק אחרון.

אתם הזוג הצעיר הראשון הזוכה לפתרון בעיית הדיוור!

קנה מיגרש בהזדמנות, על קרקעית הים.

עולים הנסיעות בידי קופל טורס בע"מ

סוכנות הנסיעות הגדולה בישראל

9 סניפים ברחבי הארץ

המשרד הראשי: תל-אביב רח' פרישמן 14, טל. 246121

פרסום קורן

טיסות קבוצתיות לכל היעדים באירופה	מחלקה מיוחדת לסטודנטים לתכנון טיסות מיוחדות וזולות
הסוכנות הגדולה בישראל להשכרת רכב של חברת MAGGIORE	מבחר ענק של טיולים מאורגנים לאירופה לתקופות ובמחירים המתאימים לך

טיסות קבוצתיות לארצות הברית החל מ-2905 ל"י כולל מס נסיעות	טיסות לנוער עד גיל 25 לארצות הברית החל מ: 2240 ל"י כולל מס נסיעות
טיסות בתוך ארצות הברית בהנחה של 50% לתקופה עד 45 יום 25% עד 90 יום	סוכנות רשמית בישראל של חברת האוטובוסים הגדולה ביותר בארצות הברית GREYHOUND גרייהאונד

חיפה
רח' הנשיא 133
טל: 88011

נתניה
רח' הרצל 4
טל: 27410

באר-שבע
רח' הרצל 44
טל: 3860

אשקלון
מרכז נפתי
טל: 3651

תל-אביב
רח' טשרניחובסקי 4
טל: 54303

תל-אביב
רח' מנדלי 6
טל: 236898

רמת-גן
רח' ביאליק 77
טל: 731105

ירושלים
רח' הלל 6
טל: 222622

הפרפרית -

לרשת

למרות שכל אחד יכול היה לראות זאת גם בלי שתספר. בשימלה לבנה, שתפרה לה מיקי, אשתו של בני אמדורסקי, היא חלפה בירפורף מפרפר מאורח לאור רח. אפילו למוטי ברקן היא שכחה את צרות הילדות שעשה לה, כאשר שבר את חברותם, שנולדה כששניהם הופיעו בפרפרים, ונטש אותה לאנחות לטובת לונדון הרחוקה, ומי יודע מה עוד. אבל, אחרי הכל — איך אפשר לכי עוס על משהו שבא במיוחד — כמעט במיוחד — מלונדון לחתונה שלך? ובכך לל, איך אפשר לכעוס בחתונה?

היתה זו, ליתר דיוק, הינומה, לא רשת, שאפפה את תיקי דיין. אולם היא מילאה את תפקידה בהצלחה גמור: רה: ביום השישי שעבר, בעזרת ההינומה ועוד כמה אבזורים, נלכדה גיבורת הפרפרים הם חופשיים ברשת. הלכוד היה יאיר אחי-אילן, מי עורכיה של תוכנית הטלוויזיה קלעים. בטקס הלכידה, שנערך במלון הסלע האדום באילת, השתתפו כ-500 אורחים — מעולם התיאטרון של הכלה ומעולם הטלוויזיה של החתן. "אני מאושרת עד הגג", סיפרה תיקי,

כשהוא מראה בהם כי חברתו, מינהלת בע"מ, הרוויחה ב-1964 3,373 ל"י, ואילו ב-65 הפסידה 21,275 ל"י, וב-66 הפסידה 22,272 ל"י. מס'הכנסה סירב להכיר בכו"ח — ובהפסדים. הוא טען שההוצאות, שגרמו להפסדים האלה, הן הוצאות פרטיות של תחש. שהוא העמים ללא הצדקה על הי עסק. לדוגמה: וילת המגורים של תחש. בי הרצליה פיתוח. חתיכות רבות ומפוארות מסתובבות עד היום בארץ עם זכרונות

תנו להפסיד

בארץ הזאת

נעימים מאוד מלילות נעימים מאוד מאור תה וילה. חתיכות אלה ודאי התיינה מופתעות לגלות, שהצריף השוודי המרוהט להקסים היה למעשה, בסך-הכל, משרדו של תחש. אבל עובדה. איש-עסקים דינמי כמו תחש הבין שלקוחות אלהים להיכנס למשרד מרוהט יפה, ולא בשיגרתיות הר משעממת המקובלת. משום כך, חייב תחש את עסקו בסך 12,000 ל"י במשך שנתיים, על החזקת המשרד והגינה שמסביבו.

אבל פקיד מסי'הכנסה, שלא מבינים כלום בהליכות עסקים מודרניים, סירבו להכיר לו בזה. אפילו השופט שלמה אשר, הידוע כידען גדול בדיני מיסים, כתב, בפסק-דין השבוע, שהריוט ש' תחש טען שהוא משרד — ינקנה אצל קארו ודניש אינטרייט, "הידועים כספקי ריהוט-בייתי מעולה ויקר" ציוד משרדי נוסף: מקרר, גז, דוד שמש, וכדומה.

אז מה, אני שואלת אתכם? אסור לבקר אדם להקים פעם משרד יפה באמת? אנשי מסי'הכנסה, הסתומים, כשבאו לבקר במשרד, לא ראו את הצדדים החיוביים בריהוט כזה. במקום זה, הם חיפשו אם יש מכונית-כתיבה במשרד. הייתם מאמינים? כאילו אין מספיק משרדים עם מכור נות כתיבה בארץ. נו באמת.

לא רק לרשת משרדים לא נותנים בי ארץ הזאת. גם לנסוע לא.

תחש, כאורה נאמן, רשם בקפדנות את כל נסיעותיו למטרות עסקיות. הגיש להבר' תו חשבון של 25,000 ל"י בשלוש שנים. כל איש עסקים וזיו יידע לספר לכם, ש קבלן היושב על ישבנו באפס-מעש — לא יגיע רחוק. אז במקום להתפעל מ' הדינמיות של תחש (תעשו רגע חשבון: אני למשל, אפילו אם הייתי נוסעת 24 שעות ביממה — לא הייתי מצליחה לנסוע

תר מדאיגה: מעכשיו, לא רק שלא נותנים להרוויח בארץ הזאת — אפילו להפסיד כבר לא נותנים.

אני מתכוונת למיקרה של נחום קפדן — אדם שרדך ועניו, שעמל מבוקר עד ערב לפרנסת ביתו, ומאמץ כל הזמן את מוחו כיצד לעמוד בהתחרות, כיצד לשפר את עסקיו, אינו חושש מלהשקיע בעסקיו עוד הוצאות ועוד הוצאות, ולמרות זאת אינו רואה מזל בביג-כפיו, וגומר את הי שנה מופסד. אז כאילו לא הספיקו לו כל צרותיו אלו, עוד מתבלש עליו מס' הכנסה ועושה לו צרות. למה זה מגיע לבריאדם?

קפדן, הידוע יותר בין החבר'ה בשם תחש, היה עד לנישואיו מעין מהדורת

תחש ויריד

כיס — או אולי מדויק יותר לומר תרגום עברי — של פוקה הירש הגדול. מלך חייהלילה של דור הביניים, בילה תחש שבעה לילות בשבוע בקצב הסילון. בגיל 18, היתה חברתו ליריה שומכר, כיום אשתו של שייקה אופיר. אחריה, באו בשרשרת דוגמניות וזהרות ונערות-חברה יפהפיות — לאה אינגר, אירית פדרי מן, רותי נוימן ויוויאן דריביאנקו. במהירות 180 לשעה, במכוניות יקרות, דהר מסקי בכינרת לשחייה בטנטורה ל- פיקניק באילת.

תחש זכה להיכנס להיסטוריה כאשר הרבין ארבע יריות אקדה — כולן בול — לתוך המנורה בתיקרת מועדון מרוב ה' קטמים של שרתון. היה זה מרוב שימחה, כאשר העלמה לצידו הסכימה להצעת הנישואין שלו. בקיצור — בחור עם דם, דמיון, וסיגנון עצמאי בהחלט, כפי ש' ביכולתם לראות.

תכונות מבריקות אלו של תחש ירדו למחתרת. מאז נישואיו. הוא הפך לבעל מעמיו החל מגדל בסולידיות את אשתו, בת-טובים רצינית מראשון, ובנו, ועולה מדי פעם רק בזיכרונות הוותיקים. עד שהשבוע הוא עלה שוב — והוכיח לכל ידידיו שתכונותיו הנוצצות לא אבדו כלל: הוא פשוט הפעיל אותן בכיוון חדש לגמרי — זה של עולם העסקים.

וזה בדיוק מה שלא הצליחו להבין פקיר די הממשלה האפורים. וגם לא למרבית הצער, שופט נכבד.

תחש, איש עסקים מסודר — שלמד את מקצועו הקבלנות עוד אצל אביו, בזמנו מגדולי הבונים בארץ — הגיש, כדיון ו' כחוק, את דיווחות מסי'הכנסה שלו בזמן,

ב-25,000 ל"י לשלוש שנים) הולכים ו' פוסלים לו את זה. אבל לא רק לגור ולנסוע לא נותנים בארץ הזאת. לארה. כבר מזמן לא נותנים, וזה ידוע. תחש למשל הגיש חשבון על סכום, לגמרי לא מופרז, של 26,000 ל"י אש"ל ומתנות. למשל: 4,000 ל"י ב' סופרמרקט בהרצליה. 1787 ל"י במלון שרתון. אלף ל"י על נשף בתדמור. הילטון — 350 ל"י. דיסקוטקים — 279. גלי כינרת — 441. חנותיהמדענים צ'רלט — 800.

כל ילד יודע שאי-אפשר לרכוש קליינט בלי להזמין אותו לארוחה צנועה. תחש אפילו הסביר מפורשות שהוצאות אלה נגרמו לו במסגרת מאמציו לקבל חוזה להקמת בניינים למען השגרירות האמריק'ית. אבל לך דבר אל אנשים שלא מבינים בעסקים.

מאליו ברור כשיש יחס עויין כזה, ש' לאף אחד לא איכפת גם שקבלן מצליח יילד ברחוב כמו קבצן. תחש תמיד הבין שההופעה עושה את האדם, וכדי לעורר אמון אצל לקוחותיו, עליו להופיע בצורה סולידית — אבל מסי'הכנסה לא. משום כך, פסלו לו את כל ההוצאות שהגיש לחברה על חליפות יקרות, נעליים, משק' פיים, סרטים, צילומים, תקליטים, מכשירי גילוח, תיקון מצית גז, מזרונים, ועוד דבי רים חיוניים לניהול עסקים. אפילו ריפוי

שיניים לא הכירו לו. תארו לכם. כאשר שמע תחש שמסי'הכנסה לא מוכן להכיר לו בכל ההוצאות האלה, יצא ל' מלחמה. לא תחש הוא האיש שירשה ל' פקידים חסרי-דמיון ומעוף להכתוב לו כיצד עליו לנהל את עסקיו. הוא הגיש עירעור על החלטת מסי'הכנסה בפני בית' המשפט, טען שמפקחת מסי'הכנסה שטיפ' לה בתיקו, יהודית שפירק, גילתה כלפיו יחס עויין, ניגשה לעבוד על תיקו בדעה קדומה, "בגלל פירסומים בעיתונות הזולה והרכילות בין הבריות בקשר לחייהההול' לות שלי".

בפני בית-המשפט, הצטדקה המפקחת בטענה של נקיון-כפיים, הודתה שאכן קר' אה ושמצה על חייו של תחש בימיו הי' טועים, אבל, טענה בתוקף בפני השופט, זה לא השפיע בכלל לרעה על שיפוט, והיא עשתה את עבודתה ביותר ובהגינות. נו, והסוף המר ידוע: אפילו השופט לא גילה הבנה לקשת אופקיו העסקיים הרחבים של תחש, דחה את עירעורו. ו' כאילו עוד להוסיף מלח על הפצעים, הביע השופט, בקול גדול ושוחרר על גבי לבן, את תמיהתו מדוע זה לא מצאז שלטונות מסי'הכנסה לנכון להעמיד את תחש לדין על נסיון להונות אותם. להונות אותם, אני שואלת אתכם, זה התגמול שמקבל האדם, אחרי כל מאמציו.

חופשה

בבאהמה

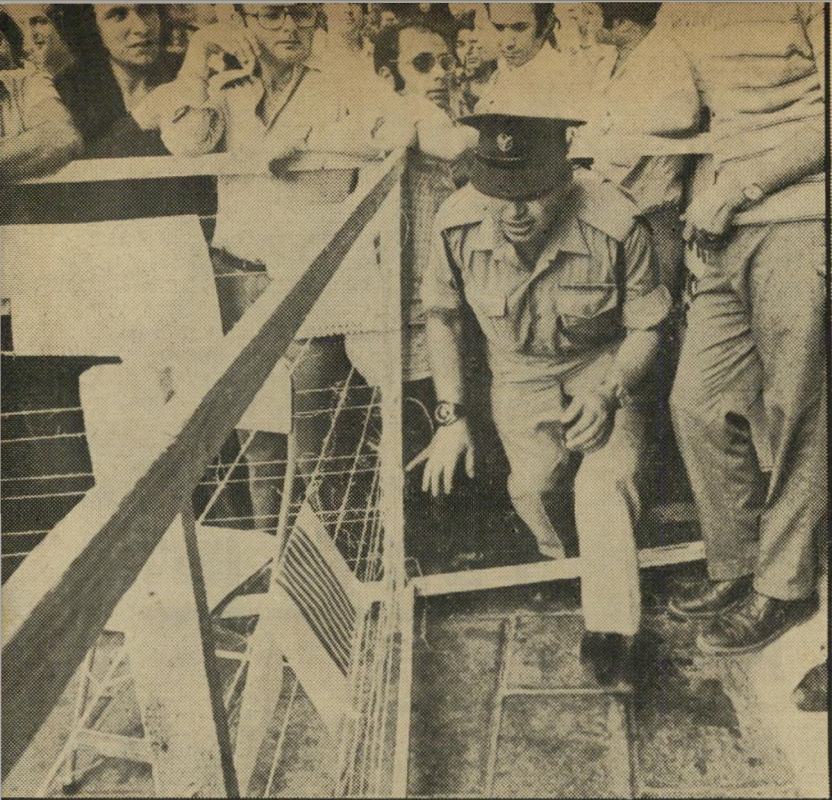
בביקורה האחרון בארץ, השאירה אח' ריה הדוגמנית לשעבר ואשת-ההורר ו' החברה כיום, כתייה בנדיקט, לבבות שבורים לא מעט. בתיה, הנשואה למליונר יהודי בארצות-הברית, הצליחה להשאיר, איך שהוא, רושם באותם לבבות, שהיא תחזור ארצה מהר, ואל להם לאבד את התקווה.

אני במקומם, הייתי אולי חושבת כן לאבד את התקווה. שכן כרגע, מבלי בתיה חופשה ממושכת באיי באהמה, מפוזת מבוקר עד ערב בבריכת המלון המפואר בו היא מתגוררת (המנהג שם, היא מספ' רת ל' זה לנצל את הבריכה כדי לרקוד בתוכה לצלילי תזמורת הלימבו הפנטסטית הניצבת על שפת הבריכה) או יוצאת ל' הפלגות ממושכות בים, על יאכטה של ידיד זה או אחר. ומעגל הלבבות השבויים, מתוצרת מקומית, הולך ומתרחב.

בדיוק כמו בארץ. בדיוק כמו בכל מקום שבתיה חולפת בו בסערה.

בנדיקט וחברים

קליפורניה קמה לתחייה - בקרב

פוקס ונספי
עופרה פוקס ומתי כספי הגיעו יחד אחרי יום עבודה משותף, בו עבדו על תקליט שעומדת עופרה להוציא בקרוב. מתי אחוז בידו שארית "פולקס", ועופרה כריז'עוף. ושאת שיריו מלחין מתי.

על כרעי תרנגול

תרמה משהו: משם הוצאה מלחמת ה-תרנגולים.
ביום חמישי בערב, בשעה שאנשי ה-בוהמה התלאביבית שהגיעו בהמוניהם לפינתם הישנה שנתחדשה דחסו לקירבם מעדני עופות מזיליריר, חיכה בתוך שני סלינצרים צמד גיבורים נוסף של חגיגות הפתיחה.
השניים בסל, תרנגולי-קרב זקופי כרבור לת, שהובאו ממושב חמד, היו אמורים להיות שונאים בנפש. כך לפחות נאמר ל-

עורכת דין מקליפורניה, בשם רותי שמיר, הביאה רעיון קליפורני, שנועד להחזיר את עטרת קליפורניה, מסעדת אייבי נתן הזכורה לטוב, לחידוש ימיהם. דיקי-צ'יקי, המעוז החדש שהוקם על חורבות קליפורניה ז"ל, עומד ביסודו על כרעי תרנגולת. ליתר דיוק: על פולקס. כל דיכפין יבוא ויזלזל שם נחתי עופות שהוכנו על סהרת המטבח הקליפורני. כל דיכפין תמורת תשלום כמובן. אבל לא רק קליפורניה סייעה לעניין. גם מכסיקו

הבוהמה שהגיעה ביום חמישי בערב ל"דיקי-צ'יקי", המסעדה שנפתחה במקום בו היתה "קלי-פורניה", המיזלה של אייבי נתן, באה לבדוק אם המקום ראוי גם בלבושו החדש לשמש כבסיס קבע. לווחיקי הבוהמה ציפתה בערב הפתיחה ארוחת עופות חנים איך-כסף.

תחי קליפורניה

ושבו בנים לגבולים
הבוהמה חוזרת. בתמונה מימין: צדוק צרפתי הבמאי עם התמלילנית שמרית אור. בתמונה האמצעית: הפנטומאי ג'וקי ארקין עם חתיכה ובקבוק שמפניה. ומשמאל: השחקנית דליה פרידלנד בחולצת מלמלה וגליה טופול.

ה'מורים

אחד מיושבי "כסית" הקבועים עזב את מושבו הרגיל כדי לצפות בחידוש הגדול שהגיע לישראל — מלחמת תרנגולים. ואם כבר כמו במכסיקו, אז עד הסוף. בתמונה הוא נראה ממחר מאוד להניח שני שטרי מאיות על נצחונם הוודאי של אחד התרנגולים השמנים שהשתתפו בהילולה. ההימור שהציע: 2:1.

4 עבירות

— ארבע תלונות הגישה המישטרה נגד בעלי העופיה. פתיחת עסק ללא רשיון, חסימת המדרכה, דבר שנגרם בשל הקהל הרב. התעללות בבעלי חיים לפי התקנה לצער בעלי חיים, ואירגון מופע ללא רשיון.

השומר והתרנגולים

למרות שלוות המופגנת של שני העורפות, החליטה המישטרה להפריד ביניהם. בתמונה למעלה מימין נראה שומר שהוזעק למקום עלי ידי האגודה לצער בעלי חיים כשהוא חוזר לזירה בכוונה להוציא מתוכה את אחד הלוחמים השלווים.

חלוטין, הסכימו לפשרה: התרנגולים יוצאו לזירה. אבל כל אחד בנפרד, ובתנאי שלא יהיה ביניהם שום מגע. אבל חוק לחדר ומעשה לחדר. רק פסו שוטרים מהשטח וכבר מצאו התרנגולים את עצמם בזירה. שם עמדו ובהו זה בזה עד אשר הגיע שוטר ושלף אחד מהם מהזירה. הקרב שלא החל נגמר. הקהל התפור. השקט חזר לכנו והתרנגולים לסליהם. כעת רק נותר לקוות כי השניים לא יופיעו השבוע נתחיים-נתחיים צלויים על צלחות שונות. כפיצוי לעוגמת-הנפש שגרמו לבעליהם, אנשי הדיקצי-יקי — קליפורניה החדשה.

גליה ישי

שזה עתה חזרה מארה"ב, שם הופיעה באיש חסיד היה, אוכלת מטעמי עוף בערב הפתיחה במסעדה החדשה.

קהל, שהצטופף בצהרי יום ששי ליד דיקצי-יקי, העופיה, ממתין לקרב שהובטח יום קודם.

אך במהרה נתברר כי שני התרנגולים הישראליים שגדלו כל חייהם באותו מושב ובאותו לול סידרו כבר את כל התשבונות ביניהם ואין להם עוד על מה לריב. תחילה סירבה המישטרה לשמוע על הרעיון האכזרי של קרב תרנגולי-לם. אבל לאחר שרות שמיר ויוסי אלדברג, המנהל בפועל של המקום, הסבירו להם שזהו בסדרה כל "טריק" פירסומי, ושהתרנגולים הם יצורים פציפיסטיים —

רגע של זעם

גילוי התרנגולים אחרי שעה ארוכה של ידידות. אולי בגלל קריאות הקהל, אולי האוויר הדינאמי הדחוס שהעיק על

ריאותיהם הכפירות. אבל שני הניקורים העייפים שתקעו זה בזה היו פיצוי עלוב לקהל שעמד מסביב צמא לדם תרנגולים. לבעלי העופיה שימש הקרב שלא נתקיים אמצעי לפירסום מיוזלתם.

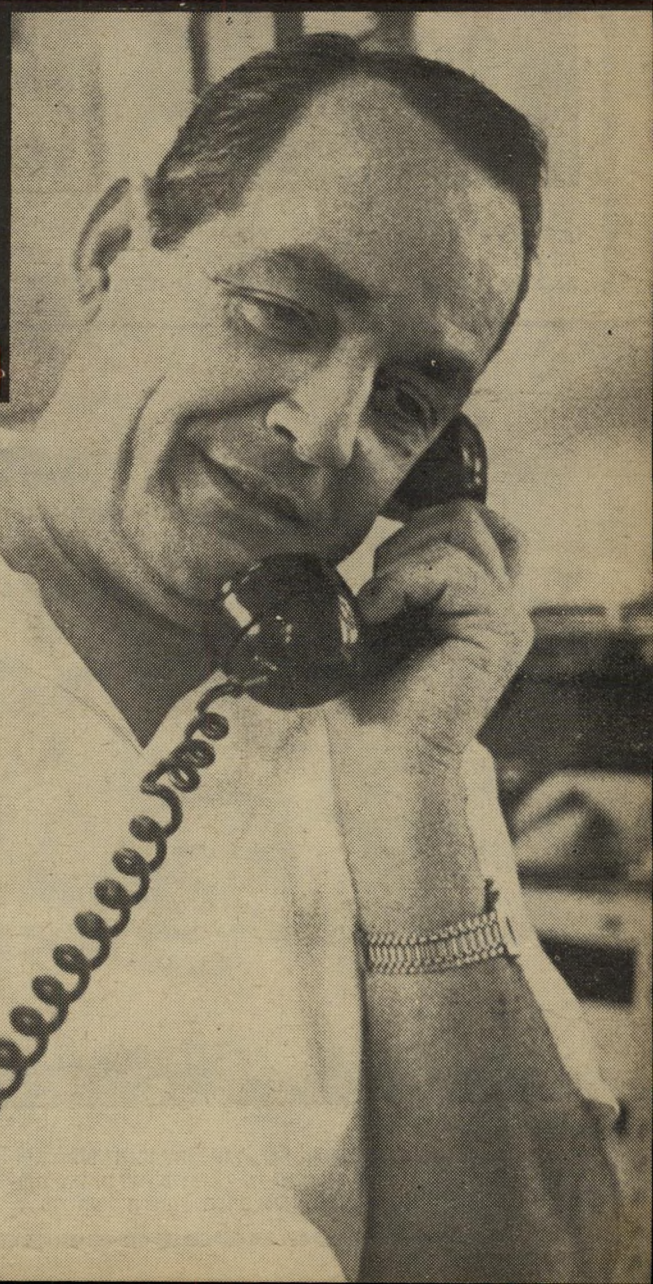
העולם הזה

אפילו שומרי החוק התפעלו

מליבצע מדהים זה!

שוד הבנק

הטלפוני

מוהל

הבנק

השדוד

משה

מוכתר